DE EXORCIZANDIS
obſeſſis à dæmonio.

SAcerdos, ſeu quiſquis alius legitimus Eccleſiæ miniſter, vexatos à dæmone exorciz
turus, ea, qua par eſt, pietate, prudentia, ac vitæ integritate præditus eſſe debe
qui non ſua, ſed diuina fretus virtute, ab omni rerum humanarum cupiditate alien
tam pium opus ex charitate conſtanter, & humiliter exequatur. Hunc præterea ma
tæ ætatis eſſe decet, & non ſolùm officio, ſed etiam morum grauitate reuerendum.
Vt igitur ſuo munere rectè fungatur, cum alia multa ſib. vtilia documenta, quæ
uitatis gratia hoc loco prætermittuntur, ex probatis auctoribus, & ex vſu noſce ſtud
tum hæc pauca magis neceſſaria diligenter obſeruabit.
In primis ne facilè credat, aliquem à dæmone obſeſſum eſſe, ſed nota habeat ea ſ
quibus obſeſſus dignoſcitur ab iis, qui vel atra bile, vel morbo aliquo laborant. Sig
autem obſidentis dæmonis ſunt: ignota lingua loqui pluribus verbis, vel loquente
telligere; diſtantia, & occulta patefacere; vires ſupra ætatis, ſeu conditionis natu
oſtendere, & id genus alia, quæ cum plurima concurrunt, maiora ſunt indicia.
Hæc autem vt magis cognoſcat, poſt vnum, aut alterum exorciſmum int
obſeſſum, quid ſenſerit in animo, vel in corpore, vt ſciat etiam ad quænam v

RITUS EXORCIZANDI
OBSESSOS A DÆMONIO

SACERDOS ab Ordinario delegatus, rite confessus, aut saltem corde peccata sua detestans, peracto, si commode fieri possit, Sanctissimo Missæ sacrificio, divinoque auxilio piis precibus implorato, superpelliceo et stola violacea indutus, et coram se habens obsessum ligatum, si sit periculum, eum, se et astantes communiat signo crucis, et aspergat aqua benedicta, et genibus flexis, aliis respondentibus, dicat Litanias ordinarias usque ad Preces exclusive. Postem dicat:

Ant. Ne reminiscáris, Dómini, delicta nostra, vel paréntum nostrórum: neque vindíctam sumas de peccátis nostris.

Pater noster secreto usque ad

V. Et ne nos indúcas in tentatiónem.
R. Sed líbera nos a malo.

Psalmus 53

Deus, in nómine tuo salvum me fac,
et virtúte tua age causam meam.

Deus, audi oratiónem meam;
áuribus pércipe verba oris mei.

Nam supérbi insurréxunt contra me, et violénti quasiérunt vitam meam;
non proposuérunt Deum ante óculos suos.

Ecce, Deus ádjuvat me,
óminus susténtat vitam meam.

Retórque malum in adversários meos,
et pro fidelitáte tua déstrue ilos.

Voluntárie sacrificábo tibi,
celebrábo nomen tuum, Dómine, quia bonum est.

Nam ex omni tribulatióne eripuit me,
et inimícos meos confúsos vidit óculos meus.

Glória Patri.

V. Salvum (-am) fac servum tuum (ancillam tuam).
R. Deus meus, sperántem in te.

V. Esto ei, Dómini, turris fortitúdinis.
R. A fácie inimíci.

V. Nihil proficiat inimicus in eo (ea).
R. Et fílius iniquitátis non appónat nocére ei.

V. Mitte ei, Dómine, auxilium de sancto.
R. Et de Sion tuére eum (ea)

V. Dómine, exaudi oratiónem meam.
R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobíscum.
R. Et cum spírito tuo.

Orémus Oratio

DEUS, cui próprium est miseréri semper et párcere: súscipe deprecatiónem nostram; ut hunc fámulum tuum, quem (hanc fámulam tuam, quam) delictórum caténa constríngit, miserátio tuæ pietátis cleménter absólvat.

DÓMINE sancte, Pater omnípotens, ætérne Deus, Pater Dómini nostri Jesu Christi, qui illum réfugam tyránnum et apóstatam gehénnae ígnibus deputásti, quique Unigénitum tuum in hunc mundum misísti, ut illum rugiéntem contéret: velóciter atténdem accélera, ut erípias hóminem ad imáginem et similitúdinem tuam creátum, a ruína et dæmónio meridiáno. Da, Dómine, terrórem tuum super béstiam, quæ extérminat víneam tuam. Da fidúciam servis tuis contra nequíssimum dracónem pugnáre fortíssime, ne contémnat sperántes in te, et ne dicat, sicut in Pharaóne, qui jam dixit: Deum non novi, nec Israël dimítto. Urgeat illum déxtera tua potens discédere a fámulo tuo N. (a fámula tua N.) +, ne diútius præsúmat captívum tenére, quem tu ad imáginem tuam fácere dignátus es, et in Fílio tuo redemísti: Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

Amen.

Deinde praecipiat daemoni hunc in modum:

PRAECÍPIO tibi, quicúmque es, spíritus immúnde, et ómnibus sóciis tuis hunc dei fámulum (hanc dei fámulam) obsidéntibus: ut per mystéria incarnatiónis, passiónis, resurrectiónis et ascensiónis Dómini nostri Jesu Christi, per missiónem Spíritus Sancti, et per advéntum ejúsdem Dómini nostri ad judicium, dicas mihi nomen tuum, die et horam éxitus tui, cum áliquo signo: et ut mihi Dei minístro licet indígno, prorsus in ómnibus obédias: neque hanc creatúram Dei, vel circunstántes, aut eórum bona ullo modo offéndas.

Deinde legantur super obsessum haec Evangelis, vel saltem unum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Hæc dicens, signat se et obsessum in fronte, ore et pectore.

In princípio erat Verbum, etc ut supra.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum
(Marc. 16:15-18)

IN ILLO témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes in mundum univérsum, prædicáte Evangélium omni creatúræ. Qui credíderit, et baptizátus fuérit, salvus erit: qui vero non credíderit, condemnábitur. Signa autem eos, qui credíderint, hæc sequéntur: In nómine meo dæmónia ejícient: linguis loquéntur novis: serpéntes tollent: et si mortíferum quid bíberint, non eius nocébit: super aegros manus impónent, et bene habébunt.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam
(Luc. 10:17-20)

IN ILLO témpore: Revérsi sunt septuagínta duo cum gáudio, dícentes at Jesum: Dómine, étiam dæmónia subjiciúntur nóbis in nómine tuo. Et ait illis: Vidébant sátanam sicut fulgur de cælo cadéntem. Ecci dedi vobis potestátem calcándi supra serpéntes, et scorpiónes, et super omnem virtútem inimíci: et nihil vobis nocébit. Verumtamen in hoc nolíte gaudére, quia spíritus vobis subjiciúntur: gaudéte autem, quod nómina vestra scripta sunt in cælis.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam
(Luc. 11:14-22)

IN ILLO témpore: Erat Jesus ejíciens daemónium, et illud erat mutum. Et cum ejecísset daemónium, locútus est mutus, et admirátæ sunt turbæ. Quidam autem ex eis dixérunt: In Beélzebub príncipe dæmóniorum éjícit dæmónia. Et álii tentántes, signum de cælo quærébant ab eo. Ipse autem ut vidit cogitatiónes eórum, dixit eis: Omne regnum in seípsum divísum desolábitur, et domu supra domum cadet. Si autem et sátanas in seípsum divísus est, quómodo stabit regnum eius? Quia dícitis, in Beélzebub ejício dæmónia. Si autem ego in Beélzebub ejício dæmónia, filii vestri in quo ejíciunt? Ideo ipsi júdices vestri erunt. Porro si in dígito Dei ejício dæmónia: profécto pervénit in vos regnum dei. Cum fortis armátus custódit átrium suum, in pace sunt ea, quæ póssidet. Si autem fórtior eo supervéniens vícerit eum, univérsa arma ejus áuferet, in quibus confidébat, et spólia ejus distribuet.

V. Dómine, exaudi oratiónem meam.
R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobíscum.
R. Et cum spírito tuo.

Orémus Oratio

OMNÍPOTENS Dómine, Verbum dei Patris, Christe Jesu, Deus et Dóminus univérsæ creatúræ: qui sanctis Apóstolis tuis dedísti potestátem calcándi super serpéntes et scorpiónes: qui inter cétera mirabílium tuórum præcépta dignátus es dícere: Dæmones effugáte: cujus virtúte motus tamquam fulgur de cælo sátanas cécidit: tuum sanctum nomen cum timóre et tremóre supplíciter déprecor, ut indigníssimo mihi servo tuo, data vénia ómnium delictórum meórum, constantem fidem, et potestátem donáre dignéris, ut hunc crudélem dæmonem, brácchii tui sancti munítus poténtia, fidéliter et secúrus aggrédiar: per te, Jesu Christe, Dómine Deus noster, qui ventúrus es judicáre vivos et mórtuos, et sæculum per ignem.

Amen.

Deinde muniat se et obsessum signo crucis, imponat extremam partem stolæ collo ejus, et dextera manu sua capiti ejus imposita, constanter et magna cum fide dicat ea quae sequuntur:

V. Ecce Crucem Dómini, fúgite, partes advérsæ.
R. Vicit leo de tribu Juda, radix David.

V. Dómine, exaudi oratiónem meam.
R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobíscum.
R. Et cum spírito tuo.

Orémus Oratio

Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, invoco nomen sanctum tuum, et cleméntiam tuam supplex expósco: ut advérsus hunc, et omnem immúndum spíritum, qui vexat hoc plasma tuum, mihi auxilium præstáre dignéris. Per eúmdem Dóminum.

Amen.

Exorcismus

EXORCIZO te, immundíssime spíritus, omnis incúrsio adversárii, omne phantasma, omnis légio, in nómine Dómini nostri Jesu+Christi eradicáre, et effugáre ab hoc plásmate Dei +. Ipse tibi ímperat, qui te de supérnis cæaelórum in inferióra terræ demérgi præcépit. Ipse tibi ímperat, qui mari, ventis et tempestátibus imperávit. Audi ergo, et time, sátana, inimíce fídei, hostis géneris humáni, mortis addúctor, vitæ raptor, justítiæ declinátor, malórum radix, fomes vitiórum, sedúctor hóminum, próditur géntium, incitátor invídiæ, origo avarítiæ, causa discórdiæ, excitátor dolórum: quid stas, et resistis, cum scias, Christum Dóminum vias tuas pérdere? Illum métue, qui in Isaac immolátus est, in Joseph venúndatus, in agno occísus, in hómine crucifíxus, deinde inférni triumphátor fuit. Sequentes crucis fiat in fronte obsessi. Recéde ergo in nómine Patris +, et Filii +, et Spíritus + Sancti: da locum Spirítui Sancto, per hoc signum sanctæ + Crucis Jesu Christi Dómini nostri: Qui cum Patre et eódem Spíritu Sancto vivit et regnat Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

Amen.

V. Dómine, exaudi oratiónem meam.
R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobíscum.
R. Et cum spírito tuo.

Orémus Oratio

DEUS, cónditor et defénsor géneris humáni, qui hómine, ad imáginem tuam formásti: réspice super hunc fámulum tuum N., qui (hanc famulam tuam N., quæ) dolis immúndi spíritus appétitur, quem vetus adversárius, antíquus hostis terræ, formídinis horróre circúnvolat, et sensum mentis humánae stupóre defígit, terróre contúrbat, et metu trépidi timóris exágitat. Reppéle, Dómini, virtútem diáboli, fallacésque ejus insídias ámove: procul ímpius tentátor aufúgiat: sit nóminis tui signo + (in fronte) fámulus tuus munítus (fámula tua muníta) et in ánimo tutus (-a) et córpore. (Tres cruces sequentes fiant in pectori dæmoniaci). Tu péctoris + hujus intérna custódias. Tu víscera + regas. Tu + cor confírmes. In ánima adversatrícis potestátis tentaménta evanéscant. Da, Dómini, ad hanc invocatiónem sanctíssime nóminis tui grátiam, ut, qui hucúsque terrébat, térritus aufúgiat, et victus abscédat, tibíque possit hic fámulus tuus (hæc fámula tua) et corde firmátus (-a) et mente sincérus (a), débitum præbére famulátum. Per Dóminum.

Amen.

Exorcismus

ADJÚRO TE, serpens antíque, per júdicem vivórum et mortuórum, per factórem tuum, per factórem mundi, per eum, qui habet potestátem mitténdi te in gehénnam, ut ab hoc fámulo Dei N., qui (ab hac fámula Dei N., quæ) ad Ecclésiæ sinum recúrrit, cum metu, et exército furóris tui festínus discédas. Adjúro te íterum + (in fronte), non mea infirmitáte, sed virtúte Spíritus Sancti, ut éxeas ab hoc fámulo Dei N., quem (ab hac fámula Dei N., quam) omnípotens Deus ad imáginem suam fecit. Cede ígitur, cede non mihi, sed minístro Christi. Illíus enim te urges potéstas, qui te Cruci suæ subjugávit. Illíus bráchium contremísce, qui, devíctis gemítibus inférni, ánimas ad lucem perdúxit. Sit tibi terror corpus hóminis + (in pectore), sit tibi formído imágo Dei + (in fronte). Non resístas nec moréris discédere ab hómine isto, quoniam complácuit discédere ab hómine isto, quóniam complácuit Christo in hómine habitáre. Et ne contemnéndum putes, dum me peccatórem nimis esse cognóscis. Imperat tibi Deus +. Imperat tibi majéstas Christi +. Imperat tibi Deus Pater +, ímperat tibi Deus Fílius +, ímperat tibi Deus Spíritus Sanctus +. Imperat tibi sacraméntum crucis +. Imperat tibi fides sanctórum Apostolórum Petri et Pauli, et ceterórum Sanctórum +. Imperat tibi Mártyrum sanguis +. Imperat tibi continéntia Confessórum +. Imperat tibia pia Sanctórum et Sanctárum ómnio intercéssio +. Imperat tibi christiánæ fídei misteriórum virtus +. Exi ergo, transgréssor. Exi, sedúctor, plene omni dolo et fallácia, virtútis inimíci, innocéntium persecútor. Da locum, diríssime, da locum, impiíssime, da locum Christo, in quo nihil invenísti de opéribus tuis: qui te spoliávit, qui regnum tuum destrúxit, qui te victum ligávit, et vasa tua dirípuit: qui te projécit in ténebras exterióres, ubi tibi cum minístris tuis érit præparatus intéritus. Sed quid truculéntis renitéris? Quid temerári e detréctas? Reus es omnipoténti Deo, cujus státua transgressus es. Reus es Fílio ejus Jesu Christo Dómino nostro, quem tentáre ausus es, et crucifígere præsumpsísti. Reus es humáno géneri, cui tuis persuasiónibus mortis venénum propinásti.

Adjuro ergo te, draco nequíssime, in nómine Agni + immaculáti, qui ambulávit super áspidem et basilíscum, qui conculcávit leónem et dracónem, ut discédas ab hoc hómine + (fiat signum crucis in fronte), discédas ab Ecclésia Dei + (fiat signum crucis super circunstantes): contremísce, et éffuge, invocáto nómini Dómini illíus, quem ínferi tremunt: cui virtútes cælórum, et Potestátes, et Dominatiónes subjéctæ sunt: quem Chérubim et Sérphim indeféssis vócibus laudant, dicéntes: Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus Sábaoth. Imperat tibi Verbum + caro factum. Imperat tibi natus + ex Vírgine. Imperat tibi Jesus + Nazarénus, qui te, cum discípulos ejus contémneres, elísum atque prostrátum exíre præcépit ab hómine: quo præsénte, cum te ab hómine separásset, nec porcórum gregem ingredi præsumébas. Recéde ergo nunc adjurátus in nómine ejus + ab hómine, quem ipse plasmávit. Durum est tibi velle resístere +. Durum est tibi contra stímulum calcitráre +. Quia quanto tárdius exis, tanto magis tibi supplícium crescit, quia non hómines contémnis, sed illum, qui dominátur vivórum et mortuórum: Qui ventúrus est judicáre vivos et mórtuos, et sæculum per ignem.

Amen.

V. Dómine, exaudi oratiónem meam.
R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobíscum.
R. Et cum spírito tuo.

Orémus Oratio

Deus cæli, Deus terræ, deus Angelórum, Deus Archangelórum, deus Prophetárum, Deus Apostolórum, Deus Mártyrum, Deus Vírginium, Deus, qui potestátem habes donáre vitam post mortem, réquiem post labórem: quia non est álius Deus præter te, nec esse póterit verus, nisi tu, Creátor cæli et terrae, qui verus Rex es, et cujus regni non erit finis; humíliter majestáti glóriæ tuæ súpplico, ut hunc fámulum tuum (hanc fámulam tuam) de immúndis spirítibus liberáre dignéris. Per Christum Dóminum nostrum.

Amen.

Exorcismus

ADJÚRO ergo te, omnis immundíssime spíritus, omne phantásma, omnis incúrsio sátanæ, in nómini Jesu Christi + Nazaréni, qui post lavácrum Joánnis in desértum ductus est, et te in tuis sédibus vicit: ut, quem ille de limo terræ ad honórem gloriæ suæ formávit, tu désinas impugnáre: et in hómine miserábili non humánam fragilitátem, sed imáginem omnipoténtis Dei contremíscas. Cede ergo Deo +, qui te , et malítiam tuam in Pharaóne, et in exércitu ejus per Moysen servum suum in abýssum demérsit. Cede Deo +, qui te per fidelíssimum servum suum David de rege Saule spirituálibus cánticis pulsus fugávit. Cede Deo +, qui te in Juda Iscarióti proditóre damnávit. Ille enim te divínis + verbéribus tangit, in cujus conspéctu cum tuis legiónibus tremens et clamans dixísti: Quid nobis es tibi, Jesu, Fili Dei altíssii? Venísti huc ante tempus torquére nos? Ille te perpétuis flammis urget, qui in fine témporum dictúrus est impiés: Discédite a me, maledícti, in ignem ætérnum, qui parátus est diábolo et ángelis ejus. Tibi enim, ímpie, et ángelis tuis vermes erunt, qui nunquam moriéntur. Tibi, et ángelis tuis inextinguíbile præparátur incendium: quia tu es princeps maledícte homicídii, tu auctor incéstus, tu sacrilegórum caput, tu actiónum pessimárum magister, tu hæreticórum doctor, tu tortius obsc£nitatis invéntor. Exi ergo +, ímpie, exi +, sceleráte, exi cum omni fallácia tua: quia hóminem templum suum esse vóluit Deus. Sed quid diútius moráris hic? Da honórem Deo Patri + omnipoténti, cui omne genu fléctitur. Da locum Dómino Jesu + Christo, qui pro hómine sánguinem suum sacratíssimum fudit. Da locum Spirítui + Sancto, qui per beátum Apóstolum suum Petrum te manifésté stravit in Simóne mago; qui falláciam tuam in Ananía et Saphíra condemnávit; qui te in Heróde rege honórem Deo non dante percússit; qui te in mago Elyma per Apóstolum suum Paulum cæcitátis calígine pérdidit, et per eúndem de Pythonissa verbo ímperans exíre præcépit. Discéde ergo nunc +, discéde +, sedúctor. Tibi erémus sedes est. Tibi habitátio serpens est: humiliáre, et prostérnere. Jam non est differéndi tempus. Ecce enim dominátor Dóminus próximat cito, et ignis ardébit ante ipsum, et præcédet, et inflammábit in circúitu inimícus ejus. Si enim hómines feféllerís. Deum non póteris irrídére. Ille te ejécit, cujus óculis nihil occúltum est. Ille te expéllit, cujus virtúti univérsa subjécta sunt. Ille te exclúdit, qui tibi, et ángels tuis præparávit ætérnam gehénnam; de cujos ore exíbit gládius acútus: Qui ventúrus est judicáre vivos et mórtuos et sæculum per ignem.

Amen.

Prædicta omnia, quatenus opus sit, repeti possunt, donec obsessus sit omnino liberatus.

Juvabi praeterea plurimum super obsessum sæpe repetere Pater noster, Ave Maria et Credo, atque hæc, quæ infra notantur, devote dicere.

Canticum Magníficat, ut supra; in fine Glória Patri.

Canticum Benedíctus, ut supra: in fine Glória Patri.

SYMBOLUM ATHANASIANUM

Quicúmque vult salvus esse,
ante ómnia opus est, ut téneat cathólicam fidem:
Quam nisi quisqui íntegram inviolatámque serváverit,
absque dúbio in ætérnum períbit.
Fides autem cathólica hæc est:
ut unum Deum in Trinitátem in unitáte venerémur.
Neque confundéntes persónas,
neque substántiam separántes.
Alia est enim persóna Patris, ália Fílii,
ália Spíritus Sancti:
Sed Patris, et Filii, et Spíritus Sancti una est divínitas,
æquális glória, coætérna majéstas.
Qualis Pater, talis Fílius,
talis Spíritus Sanctus.
Increátus Pater, increátus Fílius,
increátus Spíritus Sanctus.
Imménsus Pater, imménsus Fílius,
imménsus Spíritus Sanctus.
ætérnus Pater, ætérnus Fílius,
ætérnus Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres ætérni,
sed unus ætérnus.
Sicut non tres increáti, nec tres imménsi,
sed unus increátus, et unus imménsus.
Simíliter omnípotens Pater, omnípotens Fílius,
omnípotens Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres omnipoténtes,
sed unus omnípotens.
Ita Deus Pater, Deus Fílius,
Deus Spíritus Sanctus.
Et tamen non tres Dómini:
sed unus est Dóminus.
Quia, sicut singillátim unamquánque persónam Deum ac
Dóminum confitéri christiána veritáte compéllimur:
ita tres Deos aut dóminus dícere cathólica religióne prohibémur.
Pater a nullo est factus:
nec creátus, nec génitus.
Fílius a Patre solo est:
non factus, nec creátus, sed génitus.
Spíritus Sanctus a Patre et Fílio:
non factus, nec creátus, nec génitus, sed procédens.
Unus ergo Pater, non tres Patres: unus Fílius, non tres Fílii:
unus Spíritus Sanctus, non tres Spíritus Sancti.
Et in hac Trinitáte nihil prius aut postérius, nihil majus aut minus:
sed totæ tres persónæ coaetérnæ sibi sunt et coæquáles.
Ita ut per ómnia, sicut iam supra dictum est,
et únitas in Trinitáte, et Trínitas in unitáte veneránda sit.
Qui vult ergo salvus esse,
ita de Trinitáte séntiat.
Sed necessárium est ad ætérnam salútem,
ut Incarnatiónem quoque Dómini nostri Jesu Christi fidéliter credat.
Est ergo fides recta, ut credámus et confiteámur,
quia Dóminus noster Jesus Christus, Dei Fílius, Deus et homo est.
Deus est ex substántia Patris ante sæcula génitus: et homo est
ex substántia matris in sæculu natus.
Perfectus Deus, perféctus homo:
ex ánima rationále et humana carne subsístens.
æquália Patri secúndum divinitátem:
minor Patre secúndum humanitátem.
Qui, licet Deus sit et homo,
non duo tamen, sed unus est Christus.
Unus autem non conversióne divinitátis in carnem;
sed assumptióne humanitátis in Deum.
Unus omníno, non confusióne substántiæ,
sed unitáte persónæ.
Nam sicut ánima rationális et caro unus est homo:
ita Deus et homo unus est Christus.
Qui passus est pro salúte nostra: descendit ad inferos:
tertia die resurréxit a mórtuis.
Ascendit at cælos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipoténtis:
inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos.
Ad cujus advéntum omnes hómines resúrgere habent cum corpóribus suis:
et redditúri sunt de factis própriis ratiónem.
Et qui bona egérunt, ibunt in vitam aetérnam:
qui vero mala, in ignem ætérnum.
Hæc est fides cathólica,
quam nisi quisque fidéliter firmitérque credíderit,
salvus esse non póterit.

Glória Patri.

Ps. 90 Qui degis in praesídio Altíssimi, ut supra (Psalterium).

Psalmus 67

Exsúrgit Deus, dissipántur inimíci ejus,
et fúgiunt qui odérunt eum, a fácie ejus.

Sicut dispérgitur fumus, dispérguntur, sicut diffluit cera ante ignem,
sic péreunt peccatóres ante Deum.

Justi autem lætántur, exsúltant in conspéctu Dei,
et delectántur in lætítia.

Cantáte Deo, psállite nómini ejus;
stérnite viam ei qui véhitur per desértum,

Cui nomen est Dóminus,
et exsultáte coram eo.

Pater orphanórum et tutor viduárum
Deus est in habitáculo sancto suo.

Deus domum parat derelíctis, edúcit captivos ad prosperitátem:
rebélles tantum degunt in tórrida terra.

Deus, cum exíres ante pópulum tuum,
cum incéderes per desértum,

Terra mota est, cæli quoque stillárunt ante Deum,
trémuit Sinai ante Deum, Deum Israël.

Plúviam copiósam demisísti, Deus, in hereditátem tuam,
et fatigátam tu refecísti.

Grex tuus habitávit in ea,
parásti eam in bonitáte tua páuperi, Deus.

Dóminus profert verbum;
læta nuntiántium multitúdo est magna:

"Reges, exercituum fúgiunt, fúgiunt;
et incolae domus dívidunt prædam.

Dum quiescebátis inter caulas gregum, alæ colúmbæ nitébant argénto,
et pennæ ejus flavóre auri.

Dum Omnípotens illic dispergébat reges,
nives cecidérunt in Salmon!"

Montes excélsi sunt montes Basan,
clivósi montes sunt montes Basan:

Cur invidiósi aspícitis, montes clivósi, montem in quo habitáre plácuit Deo,
immo in quo habitábit Dóminus semper?

Currus Dei myríades sunt, mille et mille:
Dóminus de Sinai in sanctuárium venit.

Ascendísti in altum, duxísti captívus, accepísti in donum hómines,
vel eos qui nolunt habitáre apud Dóminum Deum.

Benedíctus Dóminus per síngulos dies:
portat ónera nostra Deus, salus nostra!

Deus noster est Deus qui salvat,
et Dóminus Deus dat evasiónem a morte.

Profécto, Deus confríngit cápita inimicórum suórum,
vérticem capillátum ejus qui ámbulat in delíctis suis.

Dixit Dóminus: "Ex Basan redúcan,
redúcam e profúndo maris,

Ut intíngas pedem tuum in sánguine,
ut linguis canum tuórum sit pórtio ex inimícis".

Vident ingressum tuum, Deus,
ingressum Dei mei, regis mei, in sanctum:

Præcédunt cantóres, postrémi sunt citharoédi,
in médio puéllæ týmpana sonant.

"In coétibus festívis benedícite Deo.
Dómino vos, ex Israël nati".

Ibi est Benjamin, mínimus natu, præcédens eos, príncipes Juda cum turmis suis,
príncipes Zabulon, príncipes Néphtali.

Exsere, Deus, poténtiam tuam,
poténtiam, Deus, qui operáris pro nobis.

Propter templum tuum, quod est in Jerúsalem,
tibi ófferant reges múnera!

Increpa feram arúndinis,
turmam taurórum cum vítulis populórum,

Prostérnat se cum láminis argénti:
dissipa gentes quæ bellis lætántur.

Véniant magnátes ex Ægýpto,
Æthiópia exténdat manus suas ad Deum.

Regna terræ, cantáte Deo, psállite Dómino,
qui véhitur per cælus, cælos antíquos!

Ecce, edit vocem suam, vocem poténtem:
"Agnóscite poténtiam Dei!"

Super Israël majéstas ejus,
et poténtia ejus in núbibus.

Timéndus est Deus e sancto suo, Deus Israël; ipse poténtiam dat et robur pópulo suo:
benedictus Deus:

Glória Patri.

Ps. 69 Páceat tibi, Deus, ut erípias me , ut supra; Ps. 53 Deus, in nómine tuo, ut supra; Ps. 117 Grátias ágite Dómino, ut supra (Psalterium).

Psalmus 34

Certa, Dómine, contra certántes mecum,
impúgna impugnántes me.

Apprehénde clípeum et scutum,
et exsúrge in auxílium meum.

Vibra lánceam et cóibe persequéntes me,
dic ánimæ meæ: "Salus tua ego sum".

Confundántur et erubéscant qui quarunt vitam meam,
cedant retrórsum et afficiántur pudóre qui cógitant mihi mala.

Sint velut pálea ante ventum,
cum ángelus Dómini pellet eos.

Sit via illórum tenebrósa et lúbrica,
cum ángelus Dómini insectábitur eos.

Nam sine causa tetendérunt mihi rete suum,
sine causa fodérunt fóveam vitæ meæ.

Véniat illis intéritus improviso, et rete, quod tetendérunt, cápiat ipsos;
in fóveam, quam fodérunt, ipsi cadant.

Anima autem mea exultábit in Dómino,
lætábitur de auxílio ejus.

Omnes vires meæ dicent: "Dómine, quis símilis tibi,
Qui éripis míserum a præpoténte,

míserum et páuperem a prædatóre".
Surrexúnt testes violénti:
quorum non eram cónscius, a me quærébant.

Retribuébant mihi mala pro bonis:
desolatiónem ánimæ meæ.

Ego autem, cum illi ægrotárent, induébar cilício, affligébam jejúnio ániman meam
et preces intra me fundébam.

Velut pro amíco, fratre meo, incedébam tristis,
velut qui luget matrem, maestus incurvábar.

Sed cum vacillárem ego, lætáti sunt et convenérunt,
convenérunt contra me percutiéntes inopinántem.

Dilaniábant me neque cessabánt, tentábant me, irridébant mihi
frendéntes contra me déntibus suis.

Dómine, quámdiu aspícies?
Éripe ánimam meam a rugiéntibus, a leónibus vitam meam.

Grátias agam tibi in cĭtu magno,
in pópulo multo te laudábo.

Ne gáudeant de me inimíci mei injústi:
ne óculis ánnuant qui me odérunt sine causa.

Neque enim quae pacis sunt loquúntur,
et contra quiétu terrae fraudes meditántur.

Et dilátant contra me os suum,
dicunt:Vah! Vah! Óculis nostris vídimus!"

Vidísti, Dómine! Noli siłére,
Dómine, noli esse procul a me!

Exspergíscere et evígila ad defensiónem meam,
Deus meus et Dóminus meus, pro causa mea!

Júdica me secúndum justítiam tuam, Dómine;
Deus meus, ne læténtur de me!

Ne cógitent in corde suo: "Vah! Quod desiderávimus!"
ne dicant: "Devorávimus eum".

Confundántur et erubéscant omnes símul,
qui lætántur de malis meis;

Induántur confusióne et ignomínia,
qui se extóllunt contra me.

Exsúltent et læténtur qui favent causæ meæ,
et dicam semper:

"Magnificétur Dóminus,
qui favet salúti servi sui".

Et lingua mea enuntiábit justítiam tuam,
perpétuo laudem tuam.

Glória Patri.

Psalmus 30

Ad te, Dómine, confúgio: ne confúndar in ætérnum;
in justítia tua libera me!

Inclína ad me aurem tuam,
festína, ut erípas me.

Esto mihi petra refúgii,
arx muníta ut salves me.

Nam tu es petra mea e arx mea,
et propter nomen tuum dedúces me et díriges me.

Edúces me e reti quod abscondérunt mihi,
quia tu es refúgium meum.

In manus tuas coméndo spíritum meum:
liberábis me, Dómine, Deus fidélis.

Odísti eos qui colunt idóla vana;
ego autem in Dómino confído.

Exsultábo et aletábor de miseratióne tua, quóniam respexísti misériam meam,
adjuvísti in angústiis ánimam meam,

Nec tradidísti me in manum inimíci,
sed statuísti in loco spatióso pedes meos.

Miserére mei, Dómine, quia in angústiis sum;
mæróre tabéscit óculus meus, ánima mea et corpus meum.

Etenim aerúmnâ consúmitur vita mea,
et anni mei gémitu.

Defécit in afflictióne robur meum,
et ossa mea tabuérunt.

Omnibus inimícis meis factus sum oppróbrium, vicinis meis ludíbrium, et terror notis meis;
qui foris vident me, aufúgiunt a me.

Oblivióne éxcidi ex corde, quasi mórtuus,
factus tamquam vas confráctum.

Etenim audívi síbilum multórum - terror est úndique!
conveniéntes simul contra me, vitam meam auférre meditáti sunt.

Ego autem in te confído, Dómine;
dico: Deus meus es tu.

In mano tua sortes meæ:
éripe me de manu inimicórum meórum et a persequéntibus me.

Serénum præbe vultum tuum servo tuo,
salva me in misericórdia tua.

Dómine, ne confúndar, quia invocávi te;
confundántur ímpii, conticéscant, acti ad ínferos.

Muta fiant lábia mendácia,
Quæ loquúntur contra justum insolénter in supérbia et contémptu.

Quam magna est bónitas tua, Dómine,
quam reservásti timéntibus te,

Quam præstas confugiéntibus ad te,
in conspéctu hóminum.

Prótegis eos protectiónes vultus tui
a conspiratióne virórum,

Occúltas eos in tentório
a júrgio linguárum.

Benedíctus Dóminus, quia mirábilem præbuit mihi
misericórdiam suam in urbe muníta.

Ego autem dixi in trepidatióne mea:
"Abscíssus sum a conspéctu tuo".

Tu vero audísti vocem obsecratiónis meæ,
cum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes sancti ejus!
fidéles consérvat Dóminus.

Sed retríbuit abundánter
agéntibus supérbe.

Confortámini et roborétur cor vestrum
omnes, qui sperátis in Dómino.

Glória Patri.

Psalmus 21

Deus meus, deus meus, quæ me dereliquísti?
Longe abes a précibus, a verbis clamóris mei.

Deus meus, clamo per diem, et non exáudis,
et nocte, et non atténdis ad me.

Tu autem in sanctuário hábitas,
laus Israël.

In te speravérunt patres nostris,
speravérunt et liberásti eos;

Ad te clamavérunt et salvi facti sunt,
in te speravérunt et non sunt confúsi.

Ego autem sum vermis et non homo,
oppróbrium hóminum et despéctio plebis.

Omnes vidéntes me derídent me,
didcúnt lábia, ágitant caput:

"Confídit in Dómino: líberet eum,
erípiat eum, si díligit eum".

Tu útique duxísti me inde ab útero;
secúrum me fecísti ad úbera matris meæ.

Tibi tráditus sum inde ab orti,
ab útero matris meæ Deus meus es tu.

Ne longe stéteris a me, quónian tríbulor;
prope esto: quia non est adjútor.

Circúmstant me juvénci multi,
tauri Basan cingunt me.

Apériunt contra me os suum,
sicut leo rapax et rúgiens.

Sicut aqua effúsus sum,
et disjúncta sunt ómnia ossa mea;

Factum est cor meum tamquam cera
liquéscit in viscéribus meis.

Aruit tamquam testa guttur meum et lingua mea adhæret fáucibus meis,
et in púlverem mortis deduxísti me.

Etenim circúmstant me canes multi,
catérva male agéntium cingit me.

Fodérunt manus meas et pedes meos,
dinumeráre possunt ómnia ossa mea.

Ipsi vero aspíciunt et vidéntes me lætántur; dívidunt sibi induménta mea,
et de vesta mea mittunt sortem.

Tu autem, Dómine, ne longe stéteris:
auxílium meum, ad juvándum me festína.

Eripe a gládio ánimam meam,
et de manu canis vitam meam;

Salva me ore leónis
et me míserum a córnibus bubalórum.

Enarrábo nomen tuum frátribus meis,
in médio cĭtu laudábo te.

"Qui timétis Dóminum, laudáte eum; univérsum semen Jacob, celebráte eum:
timéte eum, omne semen Israël.

Neque enim sprevit nec nec fastidívit misériam míseri; neque abscóndit fáciem suam ab eo
et, dum clamávit ad eum, audívit eum".

A te venit laudátio mea in cĭtu magno,
vota mea reddam in conspéctu timéntium eum.

Edent páuperes et saturabúntur; laudábunt Dóminum, qui quærunt eum:
"vivant corda vesta in sæcula".

Recordabúntur et converténtur et ad Dóminum
univérsi fines terræ;

Et procúmbent in conspéctu ejus
univérsæ famíliæ géntium,

Quóniam Dómini est regnum,
et ipse dominátur in géntibus.

Eum solum adorábunt omnes qui dórmiunt in terra,
coram eo curvabúntur omnes, qui descéndunt in púlverem.

Et ánima mea ipse vivet
semen meum sérviet ei,

Narrábit de Dómino generatióni ventúræ,
et annuntiábunt justítiam ejus pópulo, qui nascétur: "Hæc fecit Dóminus".

Glória Patri.

Psalmus 3

Dómini, quam multi sunt qui tríbulant me,
multi insúrgunt advérsum me!

Multi sunt qui de me dicunt:
"Non est salus ei in Deo".

Tu autem, Dómine, clípeus meus es,
glória mea, qui érigis caput meum.

Voce mea ad Dóminum clamávi,
et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego decúbui et obdormívi:
exsurréxi, quia dóminus susténtat me.

Non timébo mília pópuli,
Quæ in circúitu contra me consístunt.

Exsúrge, Dómine!
Salvum me fac, Deus meus!

Nam maxíllam percussísti ómnium adversántium mihi,
dentes peccatórum confregísti.

Penes Dóminum est salus:
Super pópulum tuum sit benedíctio tua!

Glória Patri.

Psalmus 10

Ad Dóminum confúgio; quómodo dícitis ánimæ meæ:
"Tránsvola in montem sicut avis!

Ecce enim peccatóres tendunt arcum, ponunt sagíttam suam super nervum,
ut sagíttent in obscúro rectos corde.

Quando fundaménta evertúntur,
justus quid fácere valet?"

Dóminus in templo sancto suo;
Dóminus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus respíciunt,
pálpebræ ejus scrutántur fílios hóminum.

Dóminus scrutátur justum et ímpium;
qui díligit iniquitátem, hunc odit ánima ejus.

Pluet super peccatóres carbónes ignítos et sulphur;
ventus æstuans pars cálicis eórum.

Nam justus est Dóminus, justítia díligit;
recti vidébunt fáciem ejus.

Glória Patri.

Psalmus 12

Quoúsque, dómine, oblivíscéris mei omníno?
quoúsque abscóndes fáciem tuam a me?

Quoúsque volvam dolóres in ánima mea,
mærórem in corde meo cotídie?

Quoúsque se extóllet inimícus meus super me?
réspice, exáudi me, Dómine, Deus meus!

Illústra óculos meos, ne obdórmiam in morte,
ne dicat inimícus meus: "devíci eum";

Ne exsúltent adversárii mei, quod corrúerim:
cum confísus sim in misericórdia tua.

Exsúltet cor meum de auxílio tuo;
cantem Dómino, qui bona tríbuit mihi.

Glória Patri.

ORATIO POST LIBERATIONEM

ORÁMUS te, Deus omnípotens, ut spíritus iniquitátis ámplius non hábeat potestátem in hoc fámulo tuo N. (hac fámula tua N.), sed ut fúgiat, et non revertátur: ingrediatur in eum (eam), Dómine, te jubénte, bónitas et pax Dómini nostri Jesu Christi, per quem redémpti sumus, et ab omni malo non timeámus, quia Dóminus nobiscum est: Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti Deus, per ómnia sæcula sæculorum.

Amen.

EXORCISMUS IN SATANAM
ET ANGELOS APOSTATICOS

Sequens exorcismus recitari potest ab Episcopis, nec non a Sacerdotibus, qui ab Ordinariis suis ad id auctoritatem habeant.

In nómine Patris, et Fílii, et Spiritus Sancti.

Amen.

Ad S. Michaëlem Archangelum

Precatio

PRINCEPS gloriosíssime, cæléstes milítiæ, sancte Michaél Archángele, defénde nos in prælio adversus príncipes et potestátes, advérsus mundi rectóres tenebrárum harum, contra spirituália nequítiæ, in celéstibus. Veni in auxílium hóminum; quos Deus ad imágines similitúdines suæ feceít, et a tyránnide diáboli emit prétio magno. Te custódem et patrónum sancta veneratur Ecclésia; tibi trádidit Dóminus ánimas redemptórum in supérna felicitáte locándas. Deprecáre Deum pacis, ut cónterat sátanam sub pédibus nostris, ne ultra váleat captivos tenére hómines, et Ecclésia nocére. Offer nostras preces in conspéctu Altíssimi, ut cito antícipent nos misericórdiæ Dómini, et apprehéndas dracónem, serpéntem antíquum qui est diábolus et sátanas, et ligátum mittas in abyssum, ut nun sedúcat ámplius gentes.

Exorcismus

IN NÓMINE Jesu Christi Dei et Dómini nostri, intercedénte immaculáta Vírgine Dei Genetrice María, beáto Michaéle Archángelo, beátis Apóstolis Petro et Paulo et ómnibus Sanctis, et sacra ministérii nostri auctoritáte confisi, ad infestatiónes diabólicæ fraudis repelléndas secúri aggrédimur.

Psalmus 67

EXSÚRGAT Deus, et dissipéntur inimici ejus, et fúgiant qui odérunt eum, a fácie ejus.
Sicut déficit fumus, deficiant: sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei.

Ecce Crucem Dómini, fúgite, partes advérsæ.
Vicit Leo de tribu Juda, radix David.

Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos.
Quemádmodum sperávimus in te.

EXORCIZÁMUS te, omnis immúnde spíritus, omni satánica potéstas, omnis incúrsio infernális adversárii, omnis légio, omnis congregátio et secta diabólica, in nómini et virtúte Dómini nostri Jesu + Christi, eradicáre et effugáre a Dei Ecclésia, ab animábus ad imáginem Dei cónditis ac pretióso divíni Agni sánguini redémptis +. Non ultra áudeas, serpens callidíssime, decípere humánum genus, Dei Ecclésiam pérsequi, ac Dei electos excútere et cribráre sicut tríticum +. Imperat tibi Deus altíssimus +, cui in magna tua supérbia te símililem habéri adhuc præsúmis; qui omnis hómines vult salvos fíeri, et ad agnitiónem veritátis venire. Imperat tibi Deus Pater +; ímperat tibi Deus Fílius +; ímperat tibi Deus Spíritus Sanctus +. Imperat tibi Christus, ætérnum Dei Verbum caro factum +, qui pro salúte géneris nostri tua invídia pérditi, humiliávit semetípsum factus obédiens usque ad mortem; qui Ecclésiam suam ædificávit supra firmam petram et portas ínferi advérsus eam numquam esse prævalitrúras edixit, cum ea ipse permansúrus ómnibus diébus usque ad consumatiónem sæculi. Imperat tibi sacraméntum Crucis +, omniúnque christiánæ fídei Mysteriórum virtus +. Imperat tibi excélsa Dei Génetrix Virgo Maria +, quæ superbíssimum caput tuum a primo instánti immaculátæ suæ Conceptiónis in sua humilitáte contrivit. Imperat tibi fides sactórum Apostolórum Petri et Pauli ceterorúnque Apostolórum +. Imperat tibi Mártyrum sanguis, ac pia Sanctórum et Sanctárum ómnium intercéssio +.

Ergo, draco maledicte et omnis légio diabólica adjurámus te per Deum + vivum, per Deum + verum, per Deum + sanctum, per Deum, qui sic diléxit mundum, ut Filium suum unigénitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non péreat, sed hábeat vitam ætérnæ: cessa decípere humánas creatúras, eisque ætérnæ perditiónis venénum propináre: désine Ecclesiæ nocére et ejus libertáti láqueos injícere. Vade, sátana, invéntor et magister omnis fallaciæ, hostis humánæ salútis. Da locum Christo, in quo nihil invenísti de opéribus tuis; da locum Ecclesiæ uni, sanctæ, cathólicæ, et Apostólicae, quam Christus ipse acquisívit sánguine suo. Humiliáre sub potenti manu Dei; contremísce et éffuge, invocato a nobis sancto et terríbili Nómini Jesu, quem ínferi tremunt, cui Virtútis cælórum et Potestátes et Dominatiónes subjéctæ sunt; quem Chérubim et Séraphim indeféssis vócibus laudant, dicéntes: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus Sábaoth.

I. Dómine, exaúdi oratiónem meam.
A. Et clamor meus ad te véniat.
B. Dóminus vobíscum.
C. Et cum spíritu tuo.

Orémus Oratio

Deus cæli, Deus terræ, Deus Angelórum, Deus Archangelórum, Deus Patriarchárum, Deus Prophetárum, Deus Apostolórum, Deus Mártyrum, Deus Confessórum, Deus Virginum, Deus qui potestátem habes donáre vitam post mortem, réquiem post labórem: quia not est Deus præter te, nec esse potest nisi tu, créator ómnium visibílium et invisibílium, cujus regni non erit finis: humíliter majestati glóriæ tuæ suplicámus, ut ab omni infernálium spiríituum potestáte, láqueo deceptióne et nequítia nos poténter liberáre, et incólumes custodíre dignéris. Per Christum Dóminum nostrum.

Amen.

Ab insídiis diáboli, libera nos, Dómine.

Ut Ecclésiam tuam secúra tibi fácias libertáte servire, te rogámus, audi nos.

Ut inimícus sanctæ Ecclésiae humiliáre dignéris, te rogámus, audi nos.

Et aspergatur locus aqua benedicta. +

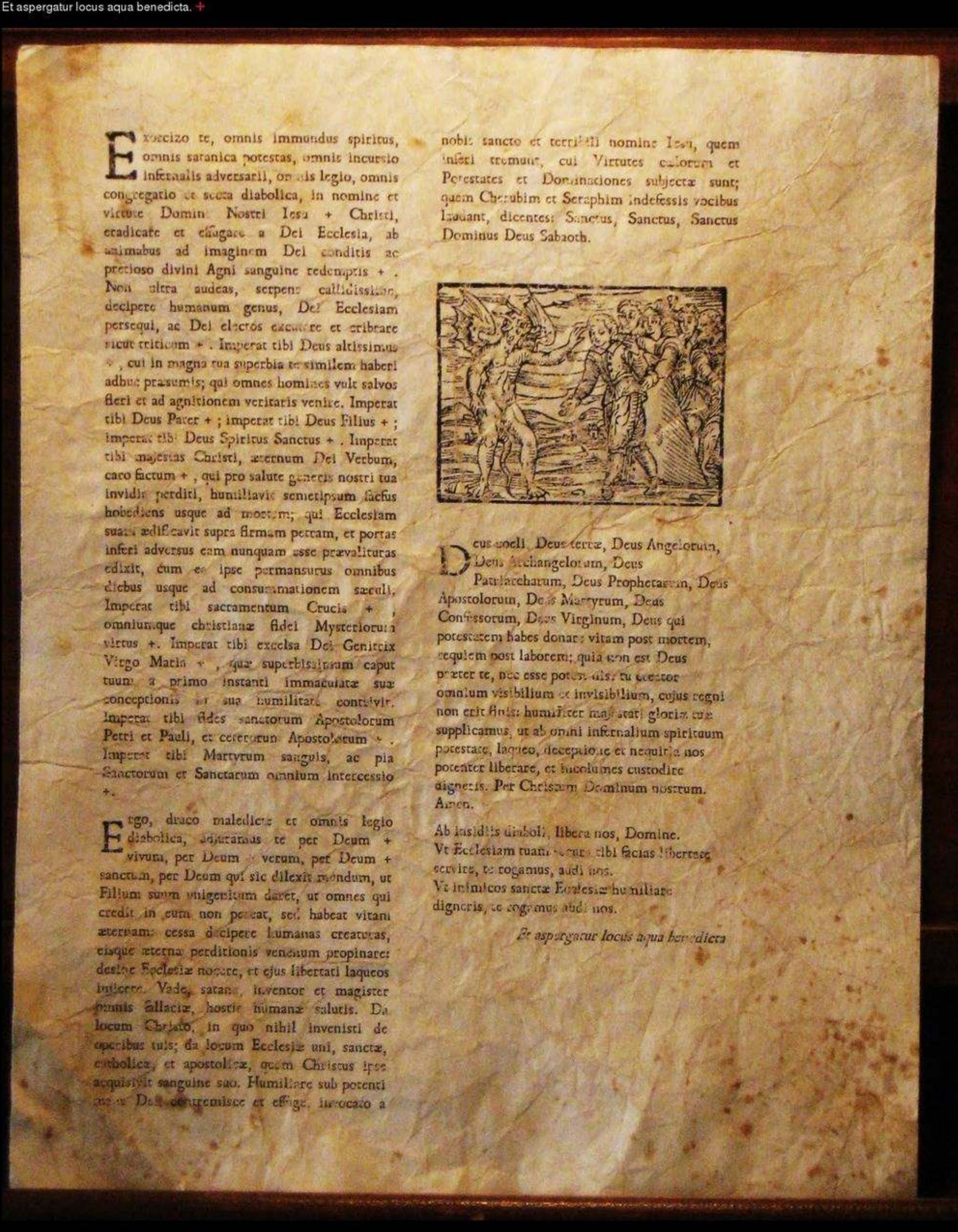

Exorcizo te, omnis immundus spiritus, omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica, in nomine et virtute Domini Nostri Iesu + Christi, eradicare et effugare a Dei Ecclesia, ab animabus ad imaginem Dei conditis ac pretioso divini Agni sanguine redemptis +. Non ultra audeas, serpens callidissime, decipere humanum genus, Dei Ecclesiam persequi, ac Dei electos excutere et cribrare sicut triticum +. Imperat tibi Deus altissimus +, cui in magna tua superbia te similem haberi adhuc præsumis; qui omnes homines vult salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire. Imperat tibi Deus Pater +; imperat tibi Deus Filius +; imperat tibi Deus Spiritus Sanctus +. Imperat tibi majestas Christi, æternum Dei Verbum, caro factum +, qui pro salute generis nostri tua invidia perditi, humiliavit semetipsum factus hobediens usque ad mortem; qui Ecclesiam suam ædificavit supra firmam petram, et portas inferi adversus eam nunquam esse prævalituras edixit, cum ea ipse permansurus omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Imperat tibi sacramentum Crucis +, omniumque christianæ fidei Mysteriorum virtus +. Imperat tibi excelsa Dei Genitrix Virgo Maria +, quæ superbissimum caput tuum a primo instanti immaculatæ suæ conceptionis in sua humilitate contrivit. Imperat tibi fides sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, et ceterorum Apostolorum +. Imperat tibi Martyrum sanguis, ac pia Sanctorum et Sanctarum omnium intercessio +.

Ergo, draco maledicte et omnis legio diabolica, adjuramus te per Deum + vivum, per Deum + verum, per Deum + sanctum, per Deum qui sic dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnes qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam: cessa decipere humanas creaturas, eisque æternæ perditionis venenum propinare: desine Ecclesiæ nocere, et ejus libertati laqueos injicere. Vade, satana, inventor et magister omnis fallaciæ, hostis humanæ salutis. Da locum Christo, in quo nihil invenisti de operibus tuis; da locum Ecclesiæ uni, sanctæ, catholicæ, et apostolicæ, quam Christus ipse acquisivit sanguine suo. Humiliare sub potenti manu Dei; contremisce et effuge, invocato a nobis sancto et terribili nomine Iesu, quem inferi tremunt, cui Virtutes cælorum et Potestates et Dominationes subjectæ sunt; quem Cherubim et Seraphim indefessis vocibus laudant, dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.

Deus cœli, Deus terræ, Deus Angelorum, Deus Archangelorum, Deus Patriarcharum, Deus Prophetarum, Deus Apostolorum, Deus Martyrum, Deus Confessorum, Deus Virginum, Deus qui potestatem habes donare vitam post mortem, requiem post laborem; quia non est Deus præter te, nec esse potest nisi tu creator omnium visibilium et invisibilium, cujus regni non erit finis: humiliter majestati gloriæ tuæ supplicamus, ut ab omni infernalium spirituum potestate, laqueo, deceptione et nequitia nos potenter liberare, et incolumes custodire digneris. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Ab insidiis diaboli, libera nos, Domine.
Vt Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate servire, te rogamus, audi nos.
Vt inimicos sanctæ Ecclesiæ humiliare digneris, te rogamus audi nos.

Et aspergatur locus aqua benedicta

Compendium Maleficarum
Liber Primus

Depacto expresso, et tacito Magorum cum diabolo.
Cap. VII.

Doctrina.

Operationes magicæ omnes innituntur pacto per Magos cum daemone inito, itaut, quotiescunque voluerit Magus aliquid agere auxilio artis suæ, expræssè, uel implicitè teneatur à daemone poscere, vt expacto concurrat: probatur per D.Ciprianum dicentem, Magos habere foedus cum daemone, probatur per August. cuius verba sunt hæc. Artes huiusmodi omnes, vel nugatoriæ, vel noxie superstitionis, ex quadam pestifera societate hominum cum daemone, quasi pacta infidelis, et dolosæ amicitiæ sunt constituta. Probatur etiam Articulis parisiensibus, his verbis. Inire pactum cum daemonibus tacitum, vel expræssam, Idolatria, siuè Idolatriæ species est: et intendimus esse pactu implicitum in omni obseruatione superstitiosa, cuius effectus, non debet à Deo, vel à Natura rationabiliter expectari. Et sciendum est daemones, non coactè, sed spontè accurrere ad hoc faciendum, quia graui odio hominem prosequunitis: nec putare debemus eos gratis accurrere, sed expectare prætium aliquod operis sui. Est autem conuentio hominis, et diaboli, qualis est duorum latronum quorum alter palam in sylua vagatur, alter verò latitat, excitatusque certo sibilo, vel alio signo prioris, viatorem posterior dolosa sagitta, vel quoduis ictus transsigit, et necat, priore sæpè id nec vidente, nec sciente, in viatoris tamen mortem consentiente: priori Magus, posteriori diabolus similis est. Hoc pactum, daemon potest vel præstare, vel fallere; ratione, et experientia probatur. Ratio docet daemonem cogi non posse ab homine, vt stet promissis: Experientia docet mendacissimum esse, et decipiendi cupidissi mum, et ideò rarò præstare quod policetur. Si aliquando stat promissis (quod sæpe facit) non facit coactus, sed spontè, ac dolosè, vt sic retineat sibi Magos deuinctos, et alios alliciat, et huiusmodi nugis vim istam inesse persuadeat.

Pactum igitur huiusinodi duplex esse solet, expræssum, videlioet, et tacitum. Expræssum fit ipsi diabolo in corporea aliqua forma apparenti coram testibus, et fidelitas, ac homagium promittitur; tunc enim aliquando diabolus loquitur, et auditur, sed non videtur, et tunc paciscens negat Creatorem suum ore, et diabolus vicifim illi diuitias, et honores pollicetur. Aliquando fit per libellum supplicem, quem diabolo præsentar. Aliquando fit per vicarium, idest, per Magum, cum paciscens reformidat daemonis aspectum, vel colloquium, et hoc pactum illud est, quod Grillandus vocat tacitum pactu, quamuis enim professio hic fiat alteri, quam daemoni, fit tamen expræsse, et in daemonis nomine. Fortasse ad expræssum pactum pertinet forma illa in exemplo foeminæ Germanicæ, quæ obuerso tergo ex balneatorio exiliens, dicebat, quantum à Christo sic saliendo recedo, tantum ad daemonem magis accedo. In omnibus eorum cum daemone pactis, quædam sunt communia, quæ vndecim gradibus continentur, sequentibus.

14 Compendij Maleficarum
Primò abnegant fidem, & Chriſtianiſmum, obedientiæ Dei ſe ſu

Primò abnegant fidem, et Christianismum, obedientiæ Dei se subtrahunt: Beatæ Virg. Mariæ patrocinium repudiant, et insuper illam conuicijs diris inhonorant vocando illam ruffam, et cetera et attribuit sibi Dæmon honores, vt notat Augustinus contra Fauftinum cap. 22. Quare Hyppolitus Martyr scribit, quòd Dæmon eos cogit, vt dicant, nego Creatorem coeli, et terræ, nego baptisma, nego adorationem Deo à me præstari solitam, tibi adhæreo, in te credo, ideo Dæmon, vnguem illlis in frontem inijcit, fingens se Chrisma abradere, et baptismi caracterem delere.

O dies infausta, et amara horum scelestium, in qua renuntiantes Deo, diabolo se dedunt, tunc enim incipiunt eorum dies mali, imò pessimi, dies laboris, et poenalitatis. Eccles. 40. occupatio magna creata est hominibus vsque in diem sepulturæ. Dies foetoris, calamitatis, et luxuriæ. Ezechiel. 16. in die ortus tui, nou est præcisus vmbilicus tuus, et aqua non es lota in salutem, nec sale sa lita. Dies furoris, et superbiæ. Iob. 15. cunctis diebus suis impius superbit. Dies cruoris, et crudelitatis. Esai. 22. dies conculcationis, et interfectionis est, et Malach. 4. dies veniet succensa qua si caminus. Dies palloris, et fallaciæ, cum semper fallaciter agant. Iob. 17. noctem verterunt in diem, quia eorum vita peccatrix, quæ nocturna est, diurnam apparere faciunt. Dies indignationis. Hierem. 18. dorsum, et non faciem ostendam eis in die perditionis eo rum. Dies separationis, quia separantur à bonis, vt mittantur in caminum ignis. Amos. 6. separati estis in diem malum, et appropinquatis solio iniquitatis. Dies tribulationis. Sophoni. 2. dies iræ, dies illa, dies tribulationis, et angustiae, dies calamitatis, et miseriæ; dies tenebrarum, et caliginis, dies nebulæ, et turbinis; dies tubæ, et clangoris, quia Domino peccauerunt. Dies desperationis. Prouerb. 24. si desperauerit in die angustiæ, et ceteera. Dies percussiouis, in die illa percutiam omnem equum in stuporem. Dies obliuionis. Isai. 23. Vlulate naues maris, quia vastata est fortitudo uestra, in die illa obliuioni eris, ò Tyre. Dies tandem combustionis. Iudith. 16. Deus in die iudicij uisitabit illos, dabit ignem, et uermes in carnes eorum, ut urantur, et sentiant usque in sempiternum, et Isai. 66. ignis eorum non extingnetur, et uermis eorum non morietur. Forma autem professionis sagarum, quam faciunt diabolo talis est.

Grillandus quest. 7. ex confessione unius Maleficæ refert sequentia. Haec Saga sub spe uitæ omnia recensuit, quæ professio ipsa re quirit, et recensuit singula illius capitula. Primum enim dixit, quod quando adducta fuit per illam eius Magistram ante tribunal Principis earum, qui est diabolus in forma Regis, præsidens in solio Maiestatis; instructa prius a Magistra quid factura erat, uenit, et oportuit primo abnegare baptismum, et omnia Christianæ fidei documenta relinquere. (Apostasia) Deinde Ecclesiastica Sacramenta cuncta proijcere, pedibusquè proprijs conculcare crucem, et imagines B. Mariæ Virg. et aliorum sanctorum. (sacrilegium) quamuis hæc vltima, non fiant coram eo, fiunt tamen alibi postea, satis est, quod ista promittant se facturas quàm primum feret occasio. (Professio). Deinde fecit obligationem, per solemnem stipulationem in manibus ipsius Principis, quae uouit, et promisit, quod perpetuò illi erit fidelis, et obediens, et omnibus eius mandatis parebit. (Votum). Deinde medio iureiurando tactis scripturis, super quodam magno libro obscuras paginas hæ bente, præstitit homagium, siuè perpetuum uassallagium (iuramentum fidelitatis) Et quod nunquam redibit ad fidem Christi, nec di uina præcepta seruabit, sed solum ea, quae per ipsum Principem erunt decernenda; et quod perpetuis futuris temporibus erit obediens illi, et ueniet, continuè, cum uocata fuerit ad ludos, et congregationes nocturnas, et quæ in eis, per alias mulieres fiunt, ipsa faciet, et quod etiam aderit sacrisicijs illorum nocturnis, et solitas preces, et cultum adorationis præstabit. (Idolomania) Vota quaecumque quæ ipsam præstare contigerit, pro uiribus adimplebit, et quoscunque poterit alios ad eandem professionem adducet. (decretum obseruandum.) E'conuersò autem ipse Princeps, egregia fronte, promisit eidem mulieri sic præsenti præstare perpetuam foelicitatem, gaudia immensa, et uoluptates quascunque in hoc mundo habere desiderauerit, et demum post hanc uitam, longè maiora munera consecuturam. Hæcille.

Secundò, fictè quoque illos tingit lauacro noui baptismatis.

Tertiò, negato priore nomine, nouum illis inditur, ut Rouerensis Cuno, uocatus fuit Barbicapra.

Quartò, cogit abnegare patrinis, et matrinis, tam baptismi, quàm confirmationis, et nouos illis alios assignat.

Sed immolant etiam diabolo (quod peius est) carnes suae carnalitatis, per gulam panes suæ facultatis per auaritiam; fortitudinem, per superbiam: simplicitatem per malitiam hypocrisiæ: iucunditatem, per inanem gloriam: iniquitatem, per luxuriæ foetorem, et infamiam: Idcircò, per hæc elongantur à Deo; discordant cum proximo: excecant lumen mentis: expugnant, et fatigant eorum corda, et aliorum: eneruant ius: turpe lucrum frequentant suscitant fallacias: infamant proximum ac illum in tormentis, per maleficia tenent. Sed vt omnia in peius ruant, per hæc illorum sacrilega facta, obnubilant cor nubibus ignorantiæ: obstruunt os vocibus insolentiæ: capiuntur retibus fraudulentiæ, et eorum corpora detestanda inuoluunt fluctibus violentiæ; sunt enim fallaces, et proditiosæ, loquaces, et garulosæ: tenaces, et glutinosæ: ardentes, et luxuriosæ: cautæ, et malitiosæ: leues, et curriculosæ; rebelles, et litigiosæ: nociuæ, et periculosæ. Quarè non immerito coparatur Sui, per foeditatem luxuriæ: stercori, per vilitatem Infamiæ: Vrso, per insatiabilitatem âuaritiæ: Vento, per instabilitatem lasciuiæ: Scorpioni, per fallaciam malitiæ: Leoni, per superbiæ elationem: Draconi, per nequitiæ crudelitatem: Laqueo, per adherentiæ tenacitatem: Stillicidio, per discordiæ rixositatem, ideò tales absorbet infernus, infernus enim similis est ceruo, qui naribus absorbet serpentes de cauernis suis, ac ipsos deuorat, Iuxta Isidorum: sic diabolus, absorbet hos maledictos serpentinos, et venenosos de cauernis huius mundi, vtipsos in vtero suo, idest, in Inferno deglutiat, et transportet.

Quintò, dant Diabolo frustum aliquod uestimenti, quia Diabolus partem singularum rerum sibi studet uindicare: ex spiritualibus bonis, fidem, ac baptisinum, ex corporalibus, sanguinem, ut in sacrificijs Baal, ex bonis naturæ, filios, ut demonstrabitur alibi ex bonis fortunæ, frustum uestis.

Sextò, præstant Dæmoni iuramentum super circulo in terram sculpto, fortasse, quia cum circulus sit symbolum Diuiniatis, et terra scabellum Dei, sic certè uelleteos credere eum esset Dominum coeli, et terræ.

Septimò, petunt à Dæmone se deleri de libro uitæ, et scribi in libro mortis, et sic legimus Magos Auinionenses inscriptos libro nigerrimo.

O petitio damnabilis, et detestanda, quid hac turpius? quid hac detestabilius? quid hac odiosius? per hanc enim indurant in malo mentis uoluntatem; captiuant mentis libertatem: subiugant diabolo mentis dignitatem: occultant culpæ ueritatem: denegant coeli uoluptatem: procurant mortis grauitatem: aggrauant mentis agilitatem: obstinant cordis nobilitatem: frequentant casus ne cessitatem, et dissipant morum fertilitatem. Ecce quot mala in hac petitione faciunt, nec mirum est si à Deo despiciuntur: à Paradiso projiciuntur: à diabolo recipiuntur, et ab inferno transglutiuntur, quia Infernus est propriè Cemiterium horum scelestissimorum Magorum, et facinorosorum hominum. Adde insuper uiperarum huiusmodi genimina, hoc genere petitionis, uoluntariè a diabolò expiscari poenæ æternae, et insatiabilis, durationem, quia ibi perpetuò sunt cathenis illaqueati, ubi est clauis Diuinæ sententiæ, et ordinationis, quæ perpetuò ibidem eos includit. Ope lagus inexaustum tormentorum, ab his scelestissimis, tamquàm fallacis amicitiæ diabolicæ sectatoribus, electum. Sedid non est mirandum, quia in hac uita associantur Angelo crudeli, de quo Prouerb. 17. Angelus crudelis mittetur contra eum, qui præcedit eos scandalosè, conducit malitiosè: impugnat uiriliter: accendit crudeliter: destruit sæuissimè: adblanditur sagacissimè: ministrat eis promptissimè, et sic eos diuertit à Deo callidissimè, ut sint tot Antichristi, cuius officium sicut erit Deum denegare; sanctos molestare: signa perpetrare: modicum durare; uitam fulmine terminare: sic isti Pseudochristi Deum negant, per inobedientiam, et rebellionem: sanctos, et bonos molestant crudeliter, eos tribulando: sigua uidentur posse facere, quoad mundanorum, et fatuorum æstimationem, per fallaciam, et deceptionem: modicum tamen durare inueniuntur, per suæ corporalis uitæ præuentionem; et tandem fulmine atrocis supplicij infernalis perire, per damnationem. Idcircò dicitur. Ioan. 2. Antichristus est, qui negat Patrem, et Filium, negat, scilicet, malè operando. Imò dico quòd vnusquisque istorum diabolus est. 10. 6. unus ex uobis diabolus est: quia, sicut diabolus habet naturam inuisibilem: malitiam immutabilem, habet etiam sæuitiam immitigabilem: sic verè isti peruersi sunt inuisibilis apparentiæ, ut pater, quia in occulto faciunt sua. Ioan. 3. qui malè agit, odit lucem. Sunt immutabilis malitiæ, obstinati in peccatis, quia in illis semper perseucrant. 1. Ioan. 3. ab initio diabolus peccat. Sunt immitigabilis sæuitiæ, quia persequuntur crudeliter, pauperes, et vicinos. 1. Petri. 5. Aduersaiius vester diabolus, tamquam Leo rugiens, circuit quærens, quem deuoret, quia habentin mente malignitatem; in animo crudelitatem; in malignan do rapacitatem; Ideò sunt diaboli, per patrem, quem imitantur; per fraudes, quas machinantur; per iras, quas operantur; et per poenas, ad quas reseruantur, pater enim diabolus eorum mentem indurat: visum obscurat: aurem obturat: et damna procurat.

Octauò, pollicentur sacrificia, et quædam striges promittunt se singulis mensibus, vel quindenis vnum infantulum strigando, i.exsugendo, occisuras, vt refert Batholomæus Spineus.

Sic olim facere consueuerunt, qui sacrificabant filios, et filias suas daemonijs; et in aliquibus Indiæ partibus aliqui adhuc sunt, qui Idolis suis immolant, et sacrificat semetipsos: coram enim Idolo se occidunt, et sic pro Deo se mori dicunt. ò sacrificia verè diabolica, hæc enim sunt sacrificia superbiæ, sicut legitur. 3. Reg. 22. Adhuc populus in excelsis sacrificabat. Sunt sacrificia pigritiæ, vt est in psal. comederunt sacrificia mortuorum, quia pigri dicuntur mortui. Sunt sacrificiâ iniustitiæ, de quibus. Sapien. 12. legitur, quòd odibilia opera faciebant, per medicamina, et sacrificia iniusta. Sunt sacrificia luxuriæ, de quibus. Sapien. 12. legitur, quòd Egiptij obscura sacrificia faciebant, hoc est, opera luxuriæ, quae sæpe volunt fieri in obscuro. Sunt sacrificia rapmæ, de quibus legitur. Eccles. 36. qui offert sacrificium de substantia pauperis, quasi, qui victimat filium in conspectu patris, ecce quomodo sunt sacrificia diabolica. Sed quid mirum quòd sint talia, cum à fide apostatauerint? Sicut enim iuxta Senecam lib. de naturalib. quaestionibus, ranæ quandoque in nubibus generantur, vel ibi a'vento, vel turbine raptæ, eleuantur, et introducuntur, quæ tandem rupta nube cum pluuia cadere videntur; sic verè fit, quòd huiusmodi improbi, quos turbo diabolicæ impressionis in nube fidei apparenter sustulit non habentes stabile fundamentum, solent cadere, et fractis nubibus, idest, fidei liminibus, in qua videbatur manere, inde per apostasiam recedere, et inferius ad infidelitatem descendere, et vagari, hoc patet in primo Angelo apostatico, qui à nube coelestis habitationis cecidit: in Adam, qui à claustris paradisi recessit: In Iuliano Apostata, qui nubem Ecclesiæ, et fidei dereliquit, et cum pluuia mundanæ voluptatis, inferius ad statum damnatio nis diuertit, dirusque Christianorum persecutor factus, bella, et tribulationes contra Ecclesiam suscitauit: bene igitur legitur Prouerb. 6. quòd homo apostata, uir inutilis, graditur ore peruerso, terit pede, digito loquitur, prauo corde machinatur malum, et in omni tempore iurgia seminat.

Nonò, quotannis aliquid suis Daemonibus Magistellis pendere tenentur, vt vel plagarum metum, vel earum quibus ex pacto sunt obnoxij præstationum, redimant vexationem, nec legitimum est aliquid, nisi sit atri coloris, vt resert Nicolaus Remigius.

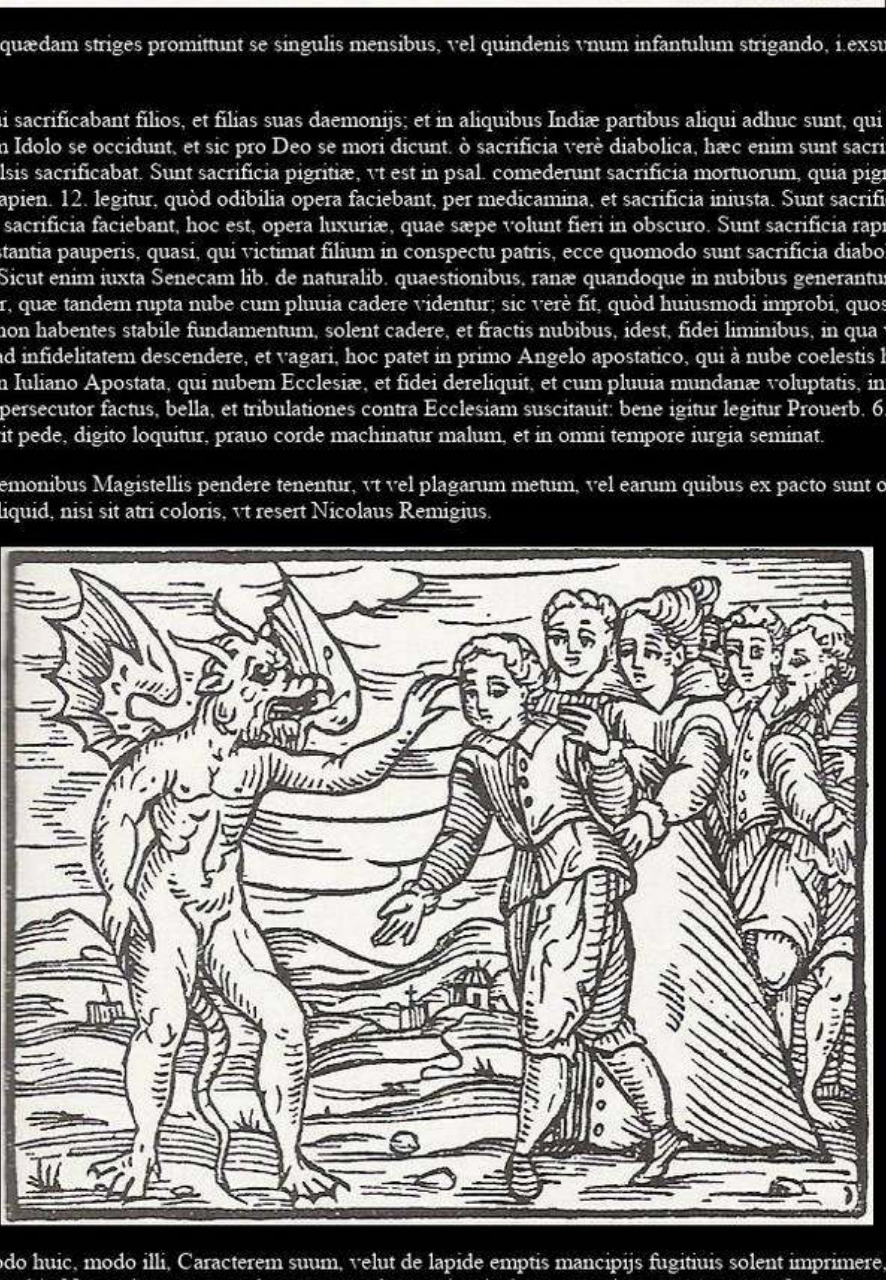

Decimò, corporis alicui parti, modo huic, modo illi, Caracterem suum, velut de lapide emptis mancipijs fugitiuis solent imprimere, quod est in sensibile etiam, aut perforatum, vt per exempla patebit. Non enim omnes, sed eos tantum dæmon inurit signo, quos inconstantes putat fore: signum autem non est semper idem forma, quia aliquando est simile leporis vestigio: aliquando buffonis pedi: aliquando araneæ; vel catello, vel gliri. Nec minus in eodem loco semper inurit, quia in viris sæpe videtur sub palpebris, sub axillis, sub labijs, in humeris, in sede ima: foeminis autem in mammis, vel mulieribus locis, vt obseruarunt Daneus, et Godelmus. Et sicut Deus in veteri testamento signabat suos Circuncisione, in nouo verò, signo sanctæ Crucis, quod circuncisioni successit, vt aiunt Nazianzenus, et Hieronymus; sic etiam Diabolus, qui amat Deum imitari, ab incunabulis Ecclesiæ hæreticos illos, qui Magicis simul implicati sunt, certa insigniuit nota, vt docet Irenæus, et Tertullianus.

Vndecimò, sic signati promittunt complura, vt puta, se nunquam Eucharistiam adoraturos, iniurios se perpetuò, ac contumeliosos in B. Virginem Mariam, reliquosque Sanctos, futuros, non verbis tarum, sed et factis: conculcaturos quoque conspurcaturos, et consracturos quasuis Sanctorum Reliquias, ac imagines: Signo Crucis: aqua lustrali: fale benedicto: cereis, et reliquis ab Ecclesia benedictis, consecratisque se abstenturos: confessionem peccatorum integram se nunquam Sacerdoti manifestaturos: istudque cum Dæmone commercium silentio pertinaci obscuraturos, certis, et statutis diebus ad conuentus, si possint aduolaturos, et quæ illic peraguntur, non segniter obituros, denique quotquot poterunt Dæmonis seruitio adiuncturos. Et Diabolus vicissim pollicetur se illis semper præsto futurum, se in hoc mundo votis eorum satisfacturum, et post mortem illos beaturum,

Sciendum est etiam, quod Sagis hæc lex est perpetua, vt notat Remigius, quando plures Sagæ simul conueniunt consilio perdendi aliquem, et irritum fit consilium earum Dei voluntate, quia fortasse ille, cui nocere volunt, commendat se quotidie Deo per orationes, munit se aqua lustrali, et tuetur se ab eorum operibus Diabolicis per sacramentalia, tunc contenditur inter eas, in quam carum coe malum recidere debeat, vt impleant legem, quæ est; vt quod perperam in aliorum caput conantur, ac moliuntur, id in se admittere postea cogantur, quia non patitur Dæmon irrita apud eas esse sua consilia: et tunc res ad sortem reuocatur, et illa, cui lutio sorte obtigerit, pro omnibus noxam pendere cogitur, Hanc ne cessitatem Dæmon attulit Cattarinæ Præuotiæ; Cum enim eam fortè libido inuasisset veneno perdendæ filiolæ, quam vnicam Michael Cocus eius vicinus sustulerat, atque id, et sæpe, et frustra aggressa esset facere (quia eam mater quotidianis orationibus, lustrationibusque contra malas incantantium artes munitam habebat) tandem, vt hanc veluti præde frustrationem assiduè incusanti Dæmoni, cumulatiorem etiam reponeret, quem in cunis adhuc habebat infantem Odillum nomine, inmisericors Mater veneno perdidit.

Sed vt reuertamur vnde digressi sumus, quid inducat daemonem ad pactum cum Maleficis, et obsequium, seu obedientiam huiusmodi assignatam, videtur esse quædam similitudo malitiæ Maleficorum, et dæmonis, quæ amicitiæ similem aliquam familiaritatem gignit, ex hac paulatim nascitur mutua confidentia, hæc gignit minoris in maiorem quandam præsumptionem, et audaciam quasi impetrandi, et in maiore, voluptatem aliquatenus præstandi, quod à s derato imperatur, et ita sit, vt Maleficus Dæmoni confidat, cui se putat imperare, et Dæmon simulat se imperium agnoscere, vt bene, et diffusè ostendit Abbas Tritemius Talia pacta cum Dæmone facta, vt plurimum sunt vana, et mania, nam Daemon nunquam fidem seruat, nec vllo promisso, se ligari putat, qui Christo ausus est mentiri, cum dixit, hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraueris me.

Cypriano Mago pollicitus est fruitionem Justinæ, et tamen nihil præstitit, quia à MENDACII PATRE VERITATEM EXPECTARE SVMMA DEMENTIA EST. Vide Originem. Sed non solum vana, et inania sunt hæc pacia cum Dæmone, sed periculosa, et pernitiosa supra modum, vt duobus exemplis nunc, alijs in locis pluribus docebo.

Exempla.

Theodorvs Mailotius, vt refert Remigius, Iuuenis amplissima familia natam Adolescentulam in Matiimonist sibi dari petit, et illi eius potiundæ spes omnis est abscisa, et erepta (nam, et fortuna egens, atque humilis, samulatusque mercenaria conditione, in qua tum erat ignobilis, et despicatus, nullam ve detegendi quidem amoris sui honestam satis rationem videbat.) Ergo, vt desperatis rebus, et ipsa se iam deserente expectatione; homines ad quod vis consilium se facilè conuertunt, ac vllo delectu fugienda, scquenda ve amplectuntur. Mailotius, Conseruum ex germania, cui audierat Dæmonem esse ad quæcunque paratissimum, adit, huicque suam ægritudinem aperit, rogans, vt si quod ei remedium afferre potest, id ne grauatè faciat; ingrato enim non iri locatum beneficium. Hanc Germanus occasionem libens accipit, vt cui ex pacto intra dies paucos necesse erat, vel se suo Dæmone liberare, atque expedire adducto alios, qui vt æs alienum istud in se transcriberet, vel ab eo obtorta ceruice necari, atque interfici (siquidem hæc ei pacto lex addita fuerat) Agendo itaque ei negotio cousequentis diei diluculum in clauso, atque recondito quodam conclaui condidit, vbi vix dum se sisterant, repente patefactis foribus, se infert lepida, et liberali forma puella (hoc habitu daemon primum se ostendere volebat, ne Mailotius ad formidabilem eius aspectum exhorresceret) eamque sese prædicat, quæ illi nuptias, quas tantopere ambiebat faciles esset confectura, modo vellet in ijs, quæ esset præceptura obsequi: ac illi auidè, attenteque ex pectanti, quæ nam eius esset sententia; coepit in primis dicere, vt furtis, crapulis, libidinibus, blasphemia, cæterisque, quæ animum inquinant vitijs temperaret, pietatem coleret, inopes facultatibus subleuaret, se ipsum bis in hebdomada ieiunio maceraret, solemnes, et quotidianas preces ne intermitteret, eaque sedulò omnia fa ceret, quæ Christianum hominem decet, et æquum est facere, istis enim omnibus si se vellet nuncupatis verbis obstringere, futurum, vt petitis Thalamis sine vlla difficultate, potiretur. Hæc sic eloquuta, ac constituto intra quem responsum auferret die, foras pro diuit. Mailotius, qui viderat tam sanctis, atque honestis conditionibus tantum sibi beneficium obtendi, iam nihil cunctandum putabat, quin id gratus, ac lubens acciperet. Sed dum magis, magisqin eam rem cogitationem intendit, atque hic illuc variè inter spem, et metum impellitur, ex eius vultu, domesticus quidam Sacerdos conijciens aliquid subesse, quo sic distraheretur, eum blandè ador tus, ac quid animo agitaret expiscatus, monitis suis peruicit, no amplius ad colloquium vllum cum Dæmone descenderet: sicque frustratus sua expectatione Germanus, non longe abijt, quin ex pacti formula poenas daret, non enim multis post diebus, equo ple na, atque aperta via decidens, inque caput proruens, exanimis mo mento temporis repertus est.

Refert Ioannes Niderius, quòd in minori Basilea paulò ante præsens Generale Concilium, domicilium habuit, quidam vir malae vitæ, et fortasse de Maleficijs satis suspectus. Hic habuit filiam, quam in domo Iuueni cuidam nuptui tradidit, et tandem senex pater ægrotare coepit, et ad filiam, et Generum, demonstrato quo dam scrinio dixit, hoc vasculum non moueatis, alioquin vos poenitebit, sed in loco stare permittite, vsque post meum decessum, et ita breui vetulus mortuus est. Transacto autem tempore plurimo, nec filia, nec eius maritus magni fecit patris iussum, sed de do mo priore in aliam domunculam transferentes, scrinium, quod sa tis modicum suit portauit extra domum hospitium nouum versus, sed in ipso itinere tanti ponderis esse coepit, vt in ipso viriles artus desicerent, et exinde pro adiutorio vxorem vocauit. Hæc autem vxor, an postea in domo scrinium aperuerit, vel alio modo in cautè se circa vas habuerit, nescio, vnum constat, quòd in domum nouam cum mfantulo, quem genuerant parentes praedicti venerunt, et ecce subito vxor velut rabida super cunas irruit, eum necare volens, quòd Maritus intuens vi Vxorem inuasit, ac eam à daemone esse obsessam didicit, quæ cum exorcizaretur, minatus est daemon, se non exiturum, nisi eam necaret, et ita factum est sub Exor cistæ manibus. Altera die Maritus per viam incedens publicè, casum, lapidis recepit inopinatissime de superiore parte cuiusdam canalis cadentis, et in sacie cooperatione Dæmonis (vt videbatur) percussus est tam deformiter, vt vix homo videretur. Ecce quomodo Dæmon vltus est, fortasse, pactum initum cum illo sene, vt qui aperirent Scrinium, siue mouerent, necarentur, ab ipso. De his inclusis dæmonibus multa docet Crespetus, scilicet, quòd suis Dominis, aliquando, si sunt præsentes, quosdam esse Saturninos, alios Iouiales; alios venereos, alios mercuriales. et cetera colendos certo ritu, statis vicibus noctu possessorem suum excitare, et nonnunquam nisi malum malint, ab eo allequendos. Reliquum est nunc, vt aliud referam exemplum, de Sagis retorquentibus mala tentata, et irrita, in seipsas, prout in doctrina dixi. Catharina Præuotia superius nominata proprio ore referebat sequentia; Cum consilium vna iniuissemus, scilicet multæ Sagæ, de fascinando Fresentij Sutoris pecore, atque id nescio quo facto impeditae nequiuissemus facere, patrandum nihil ominus fuit aliquid, quo scilicet illi, qui eam veluti prædam certus expectabat aliqua ratione esset satisfactum. Sorte igitur experiri placuit, in quam hæc faba cuderetur: ducta est, et in Agnetem Eysuuitz omnium nequissimam, flagitio sissimam que foeminam incidit, quæ nihil facti morata, atro citatem alacri animo præsentibus socijs, viginti annorum proprio filio Petrus nomine, medicatam potionem propinauit, vnde non multo post, illi totum corpus prodigiosè distortum deprauatumque fuit. Hoc nimirum faciendum erat, vt à dæmone, qui nihil vnquam condonat, morte etiam duriora pateretur. Sortilegi diris Imprecationibus, et Factis petunt pluuiam, grandines et cetera.

An Sagæ verè Transfermitnt de loco ad locum per nocturnos conuetus.
Cap. XIII.

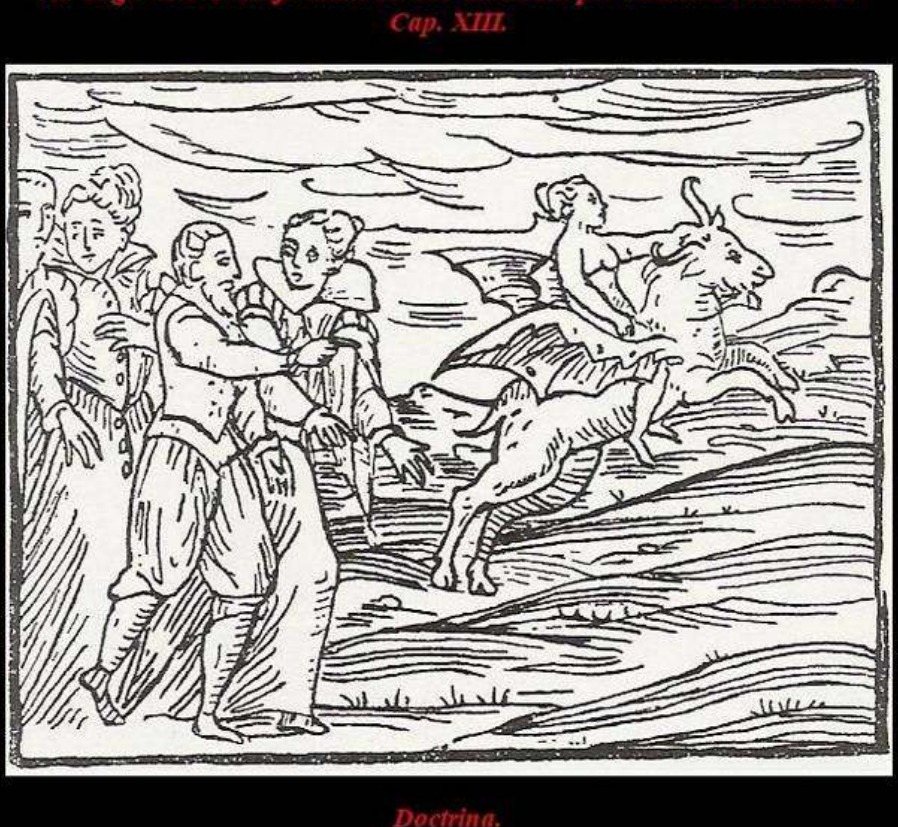

Doctrina.

Mvlti eorum, qui sequuti sunt I utherum, et Melanctonem, tenuerunt Sagas ad, conuentus accedere animi duntaxat cogitatione, et diabolica illusione interesse, allegantes quòd eorum corpora inuenta sunt sæpe numero eodem loco iacentia, nec inde mota fuisse, ad hoc illud pertinens quod est in vita D.Germani, de mulierculis conuiuantibus, vt videbantur, et tamen domi erant dor mientes. Huiusmodi mulierculas sæpenumero decipi certum est, sed non semper ita fieri non probatur. Sicut verò Michol vxor Dauidis decepit milites patris Saul, substituta statua in locum Dauidis, sic dicimus Dæmonem posse, et solere assumpto corpore, et in lecto locato decipere maritum, nam Strix ad Conuentum profecta, ne maritus eam abesse deprænendat, solet cum consopire, vel aliquid aliud, quod cius vicem gerat, supponere, vt maritus expergiscens vxorem esse putet. Hoc docet actis Iudiciarijs Nicolaus Remigius. Bertrando Tonstrix id sæpe fecisse prodidit, atque ad sopiendum tali somno maritum, sæpenumero illi aurem vellicasse, dextra manu eò prius illita vngulne, quoviam ad huiusmodi conuentus affectans, solebat se ipsa inungere. Eller vxor decani in Ottingem, infantis culcitram; alij scopas supposuisse memorauerunt, postquàm essent nomen sui Dæmonis præfa tæ, sicque maritus fucum sæpe fecisse. Maria vxor Sartoris in Metzer Esch, stramentorum fascem velutivnguine infuscatum qui statim atque ipsa domum esset reuersa, cuanesceret. Carhari, na Ruffa, ipsum Dæmonem sua accubitatione, eiusmodi vices aliquando gessisse declarauit. Hæc Remig. lib.1.cap.12.

Altera, quam verissimam esse duco, est, nonnunquam verè Sagas transferri a Dæmone de loco ad locum, hirco, vel alteri animali fantastico vt plurimum eas simul asportanti corporaliter, et conuentur nesario interesse, et hæc sententia est multo communior Thlogrum, imò, et Iurisconsultorum Italiæ. Hispaniæ, et Germaniæ inter Catholicos; hoc idem tenent alij quàm plurimi. Tur recremata super Grillandum Remigius Petrus Damianus. Siluester Abulensis Caietanus Alphonsus à Castro l Sixtus Senensis Crespetus Spinens contra Ponzinibium. Ananias, et alij quamplurimi, quos breuitatis gratia omitto.

Sed, sciendum esti, quòd priusquam vadant ad Conuentum vngunt se, siue quasdam corporis partes vnguento consecto ex varijs rebus insulsissimis, maximè ex vnguine infantium occisorum, et sic inunctæ solent quandoque vehi hastili baculo, scopis, arundine, furca, colo, quibus rebus inequitant transferendæ: quandoque vtuntur Crematre, Tauro, hirco, aut cane, sic solent ad ludum diuehi, quandoque eunt pedestres, cum non multum distat locus, quo rum omnium sunt exempla apud Remigium.

Postquam conuenerunt hæc Diaboli membra, ibi vt plurimum habent ignem accensum, tetrum, et horridum: ibi Dæmon est conuentus Præses, in solio sedet forma terrifica, vt plurlmum hirci vel canis, ad illum accedunt adorandi gratia. ò scelus inauditum, vt honor Deo deòitus, diabolo exhibeatur: à fidelibus enim adoratur Deus, vt honoretur, vt pacisicetur; vt homo concilietur; vt sensus illuminetur: vt diabolus exuperetur: vt anima purisicetur: vt gloria ae rena aquiratur. Sed hæc diaboli membra, contra, diabolum adorant, vt honorem à Deo auferant: vt Deus irascatur magis contra eos: vt facilius ipsimet à Deo reprobentur; vt sensus erroribus magis inuoluantur: vt anima obtenebretur: vt gloria æterna perdatur, et ab eis elongetur, et tandem, vt diabolus honorificetur illi honorem exhibent, id namque ab ipso summoperè desideratur; horrendis, scilicet, superstitionibus coli, sicut narrat Adoricus de quoddam Idolo Indiæ, qui sanguinem quadraginta virginum quandoque petebat, et hoc præcipuè fit, quia superbie sedet in rupibus. Iob.19 at vos contra me erigimini: quia luxuriæ iacet in foecibus. Matte.8.at illi exeuntes abierunt in porcos: quia sæuitiæ clamat cum vocibus. Marc.15.at illi iterum clamauerunt, crucisige eum: quia stultitiæ credit sermonibus, dum adheret potius ma is consilijs, quàm bonis, vnde dicitur de Roboam. Reg.2. paral. o. at ille reliquit confilium senum, et cum iuuenibus tractare cæpit: quia ignorantiæ latet in nubibus. 3.Reg.14. Ille non poterat videre, quia caligauerant oculieius præsenectute: quia violentiæ natat in fontibus, vnde de Lot ebrio dicitur. Gen.19.ille non sensit, nec quando filia accubuit cum eo: Idcir co tandem à sedibus gloriæ pellitur paradisi, quia, vt dicitur. apud Matte.22. de illo, quia intrauerat absque veste nuptiali, quod obmutuit, et propterea ciectus est, ita diabolus ciectus est in tenebras exteriores Inferni. Verum. non eodem semper modo, sed interdum complicatis genibus supplices, interdum obuerso tergo stantes, interdum cruribus etiam in altum iactis, nec capite in anteriorem partem prono, sed resupinato, adeo vt mentum ad coelum seratur.

Tum candelis piceis oblatis, vel vmbilico infantuli: ad signum homagij eum in podice osculantur. His, et simillibus flagitijs, et abominationibus execrandis commissis, procedunt ad alia, vt inferius dicemus: sed prius dicamus, quanam horacunt ad conuentus.

Remigius loco proximè citato refert, pro vt accepit à Sagis ipsis Iuridice examinatis, quòd hora constituta conuentus Sagarum nocturni, est ea tempestas, quæ vna atque altera hora mediam noctem præcedit, apprimè idonea, et opportuna, non solum illis conuentibus, sed etiam quibuscunque alijs Dæmonum terriculis, ludibrijs, occursationibus, et strepitibus, quæ sequi tur, non ita ijs esse obnoxiam, causam non reddiderunt Sage, nec ego eam ariolabor. Hoc testati sunt Ioannes à Villa, et Agatina Francisci Sartoris eius exor. Hoc vnum addam, nullas in tota nocte horas suspectiores habere istius umbrarum apparitionis, qui earum metu aliquo tentantur, ac trepidant: Siquidem experientia docet, illas præcipuè spectris, tetrisque imaginibus esse infames, prout Veteres id scriptis suis testatum reliquere. Aristomenes apud Apuleium. Plinius et Plinius iunior Inter recentiores Alexander recitat, terrificos laruarum tumultus in ædibus quibusdam Romæ à se esse auditos, medio fere noctis silentio. Et silentium, boni authores interpretantur intempestam noctem, idest (ut ait Censorinus, de die Natali cap.9.) quæ mediam proximè antecedit. Vnde infert Eusebius Cæsariensis, noctem intempestam, quæ certè gallicinium proximè antecedit, conuenientiorem esse malo Dæmoni ad nefarios sermones euocando. Intempe stam noctem Seruius, mediam. Macrobius, quam media proximè sequitur; tum enim Principi tenebrarum accommodatissimum tempus est rebus agendis cum hominibus importunum, atque inactuosum esse incipit. Et, vt repetam galli cantum, refert Remig.loco citato, quòd habuit à quadam Saga n examine Iudiciali, cuius nomen Latoma fuit, quòd nihil æque illis infestum , atque inimicum accidere potest, quam si gallus interea, dum se ad ea parant, caneret. Et Ioannes Pulmus, eiusque uxor Desideria ambo Sagi, retulerunt in Iudicio pariter, quòd Magistelli sui sæpe, cum demittendæ concionis tempus instat, idem consueuerunt clamare; Eia facessite properè hinc omnes, nam iam galli canere incipiunt, quod uidelicet sic interpretarilicet, negotium suum eos ultra id tempus non posse trahere: quid uerò causæ sit, quod timeant galli cantum, nescio.

Sed quid ueritatis huic experimento subest? Crediderim tenebriones istos galli cantum odisse propter mysterium aliquod illis odiosum. Et sortasse, quia diei ales prænuncius, ad Dei laudem homines excitat. multaq, peccatorum genera, quæ obscuro suo peplo, siu ueste, nox obtexerat, solari lampade pelluntur. Vel quia meminit diabolus dommica resurrectione se triumphatum, et collisum, quæ post noctis medium contigit. Vel recordatur poe nitentiæ Petri Apostoli ad gallicantum ut lapsus prædictus fuerat, inchoatæ, et electissimæ, sibi bucellæ sic erepte: Hæc Ecclesiæ digna uidentur consideratione, propterea cum Patre Ambrosio canit.

Prace diei iam sonat
Noctis profundæ peruigil.
Hoc omnis errorum chorus
Viam nocendi deserit,
Mucro latronis conditur.
(ecce vna causa.)
Ferunt vagantes daemonas
Lætos tenebris noctium,
Gallo canente exterritos
Sparsim timere, et cedere.
Lapsis fides reuertitur;
Hoc ipso petra Ecclesia,
Canente culpam diluit.

ecce altera causa
Prudentius de galli cantu in
hymno ait.
Inuisaiam vicinites
Lucis, salutis, Numinis,
Gallus negantes arguit.
Gallo canente spes redit.
Iesu labentes respice
Tu lux refulge sensibus,
Mentisque somnum discute:
Tenostra vox primum soner.
Et ora soluamus tibi.
ecce reliqua

Hoc vnum scio, ex Plinio, Aelianoque gallorum cantum Leoni, Scolopendrisque esse formidabilem; rursus silij sint præposteri, ac insueti de nocte præsertim, ostenta habere multa, quale etiam illud fuit, quod Volateranus in Matthæi Magni Vicecomitis Mediolanensis filij natu maioris Natali nocte euenisse memorat, in qua videlicet, non cessarunt galli, vel ad tædium cantar e, vnde, et Galeatij nomen illi inditum est, et sic facundia, laudeque militari floruit, vt inquit Iouius.

In conuentibus illis nocturnis referunt ipsemet Sagæ, vt notat Remig.lib.1.cap.16.maximam utriusque sexus conuenire multitudinem, sed mulierum numerus, attestante Barbellina Raiel de Blainuilla ad aquas, longè maior est, quam virorum, Ioanna à Banno, et Nicolea Ganatia ex oppido Maynerij Lotharingiæ, tantam extitisse Maleficorum copiam quoties illis interfuere, affirmauerunt, vt non parum illas humanæ conditionis miferesceret, cui tot hoftes, ac infidiatores superesse viderent, valdeque mirum esse, quòd ab eis mortales pluribus incommodis non afficerentur. Catharina Ruffa retulit, non minus, quam quingentos à se visos ea nocte, qua primam in eorum numerum est allecta.

Cur autem foeminarum maior sit numerus, quàm virorum, ea assiguari potest ratio; quia sunt superstitiosiores, et hoc fit pluribus de causis, quarum prima est, quia naturaliter sunt facilioris impræssionis ad reuelationes capiendas, quo fit, vt benè vtentes ea, sint valdè bonæ; abutentes vtrò, pessimæ reddantur. Altera est, quia sunt valdè credulæ, et cum diabolus studeat principaliter fraudare fidem, id circo eas magis sollicitat, iuxta illud. Eccles.19. qui cito credit, leuis est corde. Tertia est, quia cum à naturæ sint garrulæ, et loquaces, non nouerunt retinere secretum, ideo, quæcunque sciunt, alijs foeminis communicant. Adde insuper, quod sunt iracondæ, et cum propter virium imbecilitatem, non possint vindictas vlcisci, ad maleficia declinant, vt sic expleant diabolicè in proximo suo occultè, quod palam illis negatur per vires, quare, Eccles. loco citato, sic scribit. Draconi, et Leoni commòrari magis placebit, quàm habitare cum muliere nequam. Quarta, et vltima est, quia, vt ait Terentius, mulieres instar puerorum in sententia sunt leues, igitur mala foemina, cum naturaliter in fide cespitet, etiam fidem facilius abnegat, et hoc est in Malesicis fundamentum quare, non est mirum, si plures ieteniuntur foeminæ maeficæ, diabolum in sequentes, quàm viri quo nam verò modo studeat diabolus, tam mares, quàm foeminas ad se trahere, non est subticendum.

Sciendum est igitur, diabolum à minoribus incipere semper, vt paulatim incautos ad maiora deducat. Solet ergò aliquando hu iusmodi ad se trahere per tædium, idest damnificando illos tam sæpe in bonis temporalibus, vt damnificati à Maieficis arte daemonis, cogantur quodammodo accedere ad Maleficas auxilij, et consilij gratia hoc patuit in homine vectore in Augustiensi di cesi, cui, per quadraginta quatuor continuos annos, fuerunt illi maleficio affecti equi, quo facto vxor eius tanti damni affecta tædio consuluit Maleficam, quæ in posterum equos præseruauit. Fuerunt, et aliæ muliéres, vt ipsemet testatæ sunt iudicialiter, quæ, cum multa damna sentirent ex amissione lactis Vaccarum suarum tum propter alia etiam damna alijs iumentis illata, consultis Malesicis, illæ promisserunt remedium, dummodo carum Magistellis, non nulla promitterent minimi ponderis, super quasdam obseruatias, certis temporibus in Ecclesia ad tempus ordinatis, videlicet, aliqua subticendo, et alia dicendo; vt quando Christi corpus in Missa eleuaretur, in terram spuerent, vel oculos in terram figerent, vel aliqua verba inutilia proferrent; vel in Confessione subticerent mortalia peccata, et ita paulatim diabolus trahit incautas ad fidei santæ detestationem. Trahit, etiam, et allicit, per actum carnalem, et per paupertatem, quia, cum Iuuenis corrupta est ab Amasio, et postea ab illo despicitur, cui se credebat matr imonio iungi, hac spe frustrata, ad quæcunque tunc diabo lica præsidia se conuertit, vt vlciscatur iniuriam, vt euenit Papiæ de serua quadam quae stuprata ab Amasio, et postmodum neglecta, diabolo se submisit Incubo, sed re cognita, fuit abiurata, et fidelis facta est, quoniam verò talium Adolescentularum, satis copiosus est numerus, experientia teste; sic nec minor est numerus Maleficarum ex eis insurgentium. Alia fassa est, sic fuisse se à diabolo deceptam. Cum ait, viæ me commiffissem, visitandi gratia Amasium meum, fornicationi studens, diabolum humana specie obuiam habui, à quo Incubo cognita sui; ille postea petens a me, num illum agnoscerem, Resp. non noui, at ille sobiungens ait, diabolus sum, et si volueris, ad tuum beneplacitum semper ero paratus, et in omnibus te necessitatibus iuuabo, cui cum annuissem, decem et octo annis, idest, vsque ad vitæ meæ consumationem, immunditijs illis diabolicis inseruiui: facta tamen fidei abnegatione. Quare, ex his facile est colligere quantis callidítatibus studeat humani generis hostis animarum perditioni, sed redeamus, vnde digressi sumus.

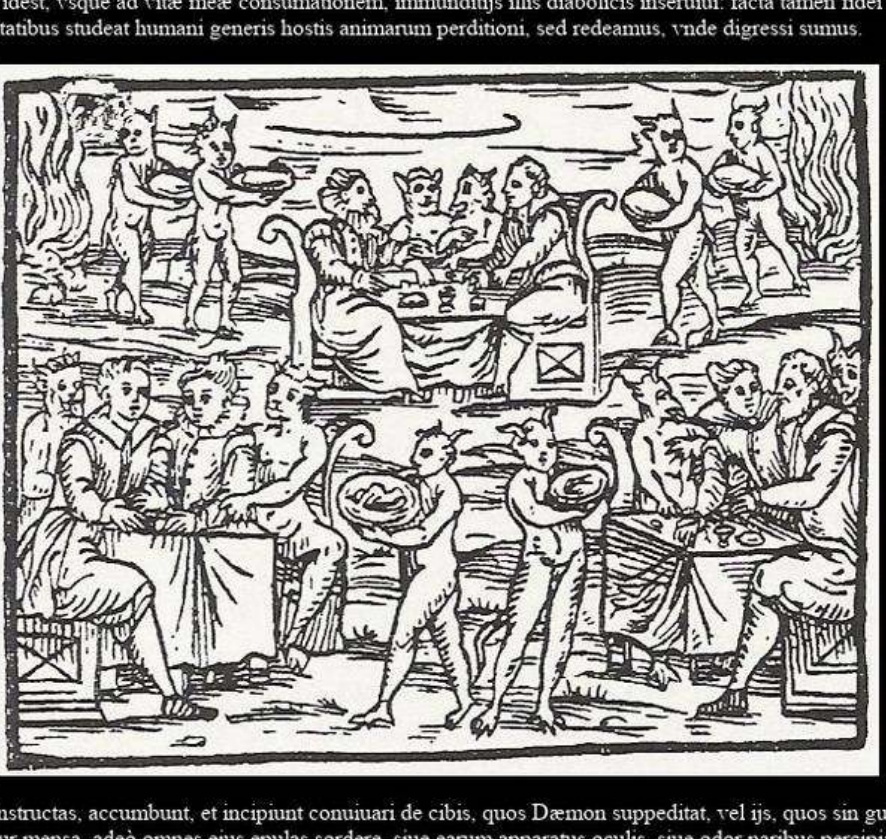

Ibi habent mensas appositas, et instructas, accumbunt, et incipiunt conuiuari de cibis, quos Dæmon suppeditat, vel ijs, quos sin guli attulcre: Omnibus in confesso est, quos sic sua dignatur mensa, adeò omnes eius epulas sordere, siue eorum apparatus oculis, siue odor naribus percipiatur, ut vel famelico, ac latranti stomaco facilè nauseam parere possint, Barbellina proximè citata, et Sybilla Morelia, aiunt, cibos illic apponi omnium generum, sed adeò viles, illiberales, ac malè conditos, ut uix sint comestione digni. Nicolaus Morelius, itatristem, astrictum, amarumque esse gustum illis vt fumptos confestim prae molestia sibi necesse fuerit expuere, quod Dæmon videns, adeò indignè serebat, ut uix ma nus abstineret. Vinum eorum præterea instar atri, atque insinceri sanguinis in sordido aliquo scipho epulonibus solitum propmari. Nullam ferè copiam rerum illic deesse asserunt, præterquam panis et salis. Addit Dominica Isabella, apponi etiam humanas carnes, quod, et apud Scitharum Sortilegos in usu frequenti suisse prodidit Beloforestus Plerique eorum Conuiuarum asseruerunt huiusmodi cibis non expleri famem, nec sitim sedari, sed cibi, potusque auiditatem, atque appetentiam tantam superesse quanta antea fuerat maxima. Addidit Ioanna Michaelis, quòd illis, qui huiusmodi conuentibus inter sunt, non sunt certi, integrique oculorum sensus, sed omnia perturbata, consnsa, atque incerta illis apparere, utijs, quibus ex ebrietate, metu, somno, alioque unio natant, ac caligant oculi, aut arte aliqua perstringuntur. Sic uere aliquando ibi Sagæ præsentes existunt: sepe etiam; cum abijs absint, ac arctiore somno domi detineantur, uidentur tantum sibi adesse, ludificante nimirum sensus Dæmone, cuius fascinationibus multæ imagines in dormientium animos solent irrepere, quæ deinde uigilantibus ueritatis opinionem insitam relinquant, quasi iam non id fuerit somnium, sed potius quedam certa atque indubitata corporis actio, sic enim uersipellis Daemon gestit res suas plerunque.

Sequuntur his choreæ, quas in girum agitant, semper tamen ad leuam progrediendo, et sicut choreæ nostræ solent esse voluptati, ita istæ choreæ, ac tripudia, labores, tædia, atque ærumnas grauissimas nusquam non pariunt, siquidem ab ijs adeo fessas se domum conuerti, Barbellina iam dicta, ac plercque omnes Sagæ, quibus congit interesse, memorauerunt, vt sæpe integrum biduum præ lassitudine sibi fuerit decumbendum, et quod miserrimum est, atque iniquissimum, excusationem contra, nemini affer re licét, sed si quis eum laborem, ætatis, aut valetudinis occasione detrectat, ac fugit, huic præsto sunt verbera; pugnis, et calcibus, non aliter contunditur, quàm que exossantur malleis salsamenta.

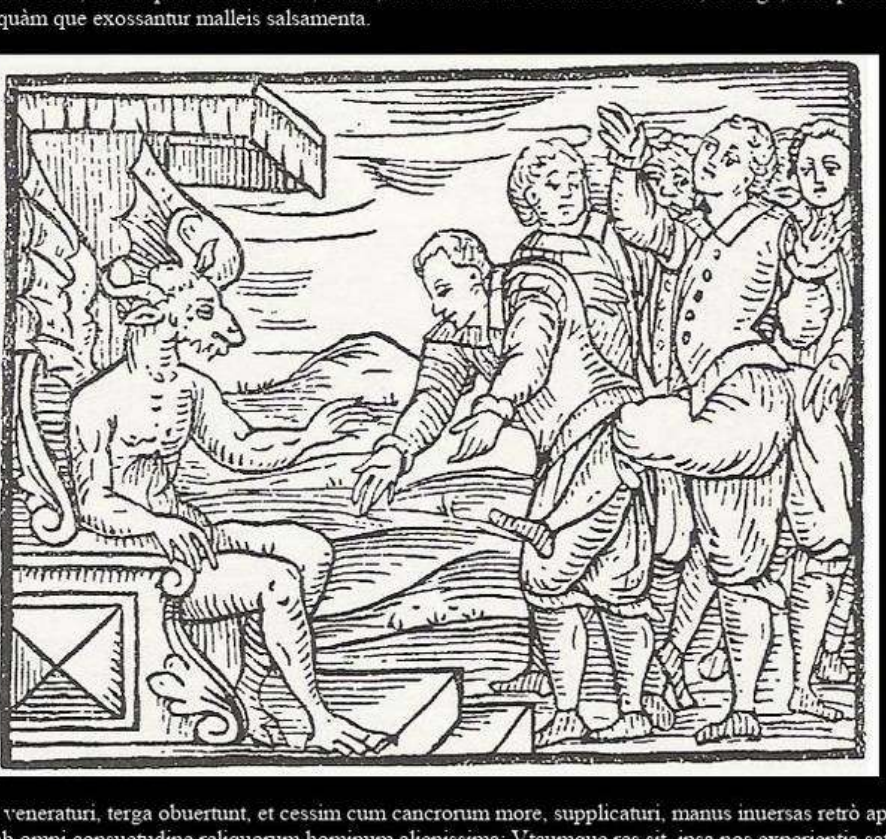

Cum accedunt ad Dæmones eos veneraturi, terga obuertunt, et cessim cum cancrorum more, supplicaturi, manus inuersas retrò applicant: colloquturi, in terram figunt obtutum, et id genus alia ab omni consuetudine reliquorum hominum alienissima; Vtcumque res sit, ipsa nos experientia satis commonefacit, id saltandi studium inter homines fere semper malo exemplo inualuisse ad luxuriam, ac nequitiam, quod suo tempore conquerebatur Scipio Aemilianus, et Macrobius lib.3.Saturnalium cap.4.

Interdum tripudiant ante comestiones, interdum post illas; ibi solent diuersæ parari mensæ, siue tres, siue quatuor, in quibus pro dignitate, aut opibus singuli locantur, aliquando suus cuique Demon assidet, aliquando Malefici ex vna parte, et suus cuique Dæmon ex aduerso. Necmensæ sua deest benedictio, hoc cætu digna, constans verbis blasphemis, quibus ipsum Beelzebub et Creatorem, et Datorem, et Conseruatorem omnium profitentur. Eadem sententia est actionis gratiarum, quam subdunt mensis sublatis. Post conuiuium, apprehendit vnusquisque Dæmon suam, quam custodit, discipulam manu, et vt omnia fiant ritu quàm pos sunt absurdissimo, dorsis inuicem obuersis, et in orbem iunctis ma nibus, iactantes capita fameticorum more saltant, nonnunquam candelas manu tenentes, quibus Dæmonem prius adorantes vsi fuerant.

Cantant in Dæmonis honorem obscænissimos cantus, ad cantum, vel sonum vmpani, et fistulæ alicuius in bifulcata arbore, tum suis amatoribus Dæmonibus foedissimè commiscentur.

Sed quid mirum si cæteris sceleribus hoc vnum ad iungatur, cum hoc vitium adeo sit tenax, et improbum, quod, vt ait D. Pater Ambrosius, vbi semel irrepserit, tantæ improbitatis est, vt reseret palatia Principum: penetret Prælatorum domos: possideat Clerico rum aulas: subuertat Contemplatiuorum currus: et abrumpat Religiosorum cellulas? In senibus fumigat: in Iuuenibus militat: mulieribus imperat: totum foedat: totum inficit, et S. Hieronimus, ait, luxuria est ignis infernalis cuius materia gulacuius, flamma superbia cuius scintillæ praua colloquia, cuius fumus infamia: cuius cinis immundicia: cuius finis gehenna. Idcirco, horum praesertim maleficorum luxuria est tenax, quia nunque eos dimittit: est procax, quia sunt insolentes, et inuerecundi: est turpis, quia in hac inuoluuntur deliciosè, instar suuium in volutabro coeni: est grauis, quia iniuriantur Deo, foedans eius imaginem, et propria corpora contumelijs afficere non veretur: est caliginosa, quia hanc exercent præcipuè de nocte, vel in locis abditis, et obscuris, propter turpitudinem suam, vt imitentur Vrsos, qui, quando volunt coire, quærunt profundissima, et abdita loca: est tandem monstruosa, quia habent rem cum diabolo, et cum ipso foedissimè commiscentur, tamquam hirci foetentes per luxuriam; tamquam Vituli salientes per superbiam, et tamquam arietes lanam portantes per auaritiam, et hæc omnia scelera committunt, quia non curant Domino placere, cum sint in vitijs obstinati: nolunt alijs indulgere, quia nunquam parcunt ijs à quibus sunt effensi: permittunt pauperes indigere, quia ipsis nolunt misericorditer condolere: iracundiæ student, psal. extendes iram tuam à generatione ingenerationem: amant insani apparere, cum nesciant habere modum, nec in lætitia, nec in ira: sapien.14. dum Lae tantur, insaniunt, ant certè vaticinantur falsa: tentant contra Deum valere, quia semper repugnant Diuinæ voluntati. Esai. 10. Exaltabitur serra contra eum à quo trahitur: nesciunt furore abstinere. Abacuch.3.nunquid in flumnibus iratus es Domine, aut in fluminibus furor tuus, aut in mari indignatio tua? Solent confilio care. Miche.4. nunquid Rex non est tibi, aut consiliarius tuus perijt? Nesciunt in tempore tacere, cum sint loquaces. Iob. 13. voca me, et ego respondebo tibi, aut certè loquar, et tu responde mihi. Student alienum habere, cum sint auari, et raptores, ideo Paulus. 1. Corint.5.docet societatem talium fugiendam; dicens; si is, qui frater in teruos nominatur, est fornicator, aut auarus, aut Idolis seruiens, aut maledicus, aut ebriosus, aut rapax, cum huiusmodi nec cibum sumite: quærunt semper in peccatis iacere quia nunquam volunt poenitere. Hierem 13. si mutare potest æthiops pellem suam, aut pardus varietates suas, sic, et vos poteritis bonum facere, cum didiceritis malum, et quoniam tales sunt, ideò cogen tur in Infernum perpetuo dolere, et lugere. Ioel. 7. nunquid mare sum ego, aut Cætus, quia conclusisti me carcere, scilicet, infernali,

Ad hos conuentus, vt diximus, solent cnnuenire noctis mediæ silentio, cum viget potestas tenebrarum, interdum etiam conueniunt, in meridie, quo refertur illud, de Dæmonio meridiano. Solent præterea habere statutos dies diuersos iuxta diuersas regiones. In Italia frequentant noctem diei Iouis circa noctis medium , vt ait Sebastianus Michael. Lotharmgicæ Striges conueniunt nocte diei Mercurij, et nocte Sabbati, succedente Dominica, teste Remigio, et apud alios legi, obseruare noctem diei Martis.

Ex his igitur, quae hucusq; descripsimus, et quæ Sagæ ipsæ confessæ sunt iudicialiter, patet luce clarius, et exemplis ipsis confirmabitur, Sagas circumferri à Dæmonibus corporaliter per aera ad conuentus, et non solum circumferuntur ipsæ, sed Dæmonis auxilio possunt ipsæmet alios proprijs humeris deferre, vt docebunt exempla; imò nonnunquam conuentu subitò dissoluto, repertæ sunt mensæ aliqua supellectilia argentea, postea à Dominis cognita, et confessæ Vxores se illa secum ad conuentus detulisse.

Hoc vnum subdam, quòd, qui asserunt isthæc non esse vera, sed somnia esse, et ludibria, certè peccant contra reuerentiam Ecclesiæ Matri debitam, quia Ecclesia Catholica non punit crimina nisi certa, et manifesta, nec habet pro hæreticis, nisi qui in hæresi manifestè sunt deprehensi; Striges autem iam à plurimis annis pro hæreticis habet, et iubet per Inquisitores puniri, et brachio se culari tradi, vt patet ex Sprengerio, Niderio. Iaquerio, Michaele, et docet experientia, ergo vel Ecclesia errat, vel isti, qui talia dicunt. Ecclesiam errare in re ad fidem pertinente, qui dicat, Anat hema, Maranatha sit; Concludo igitur verè illas transferri à Daemone sæpius, aliquando etiam vadunt suis pedibus; Quando volunt corporaliter transferri, inungunt se, vt iam dixi, vnguento ex infantulis corpusculi adipe, Quando verò conuentibus volunt tantum interesse per insomnium, tunc in sinistrum latus cubant. Quando autem malunt vigilantes cernere quæcunque fiunt in conuentu, vt coram se geri, tum opera Dæmonis, ex ore vaporem quem dam crassum euomunt, in quo gestorum imagines, vt in speculo intuentur.

Certis authoribus compertum habemus extitisse quasdam, quæ cum domi in eodem lecto cum marito manifestè pernoctassent, recenserent tamen postero mane, ac confidenter dicerent multa ad eiusmodi conuentus pertinentia, quibus se superiore no cte interfuisse affirmarent. Alias etiam visas inter dormiendum à suis propinquis, et necessarijs, quibus iniecta erat suspicio, commoueri vehementiùs, quasi, qui ingenti aliquo dolore conflictantur, vel etiam in sedili, aut alia quapiam re equitare, vti, qui viam, admotis calcaribus accelerant; cæterum non egredi domo, sed tantum experrectas, lassitudinem præseferre, veluti qui peregrè redeunt, ac miranda, quæ sibi fecisse videbantur narrare; et quod magis est, illis irasci, ac succensere, qui fid em ijs non adhiberent: quæ res multos impulit, vt crederent, hæc mera esse somniorum visa, quæ dæmon in eorum animos immitteret, quos laqueis suis irretiuisset.

Exempla.

In Prouincia Deirorum res mirabilis contigit, quam refert Mar tinus Delrio Societatis Iesu, qui à puero adhuc eam cognouit (parum enim distabat à loco suæ natiuitatis.) Est Vicus aliquot à Mari orientali miliaribus distans, iuxta quem famosæ ille aquæ sunt, quas vulgo vocant, Vipse. Ex hoc vico Rusticus quidam ad salutandum amicum, in proximo Vico commorantem profectus, multa iam nocte minus sobrius remeabat, et ecce de proximo tumulo, qui duobus vel tribus stadijs à Vico abest voces cantantium, et quasi festiuè conuiuantium audiuit, miratus, quinam in illo loco solemnibus gaudijs intempestæ noctis silentium rumperet, hoc ipsum curiosius inspicere voluit, vidensque in latere tumuli ianuam patentem, accessit, et introspexit, viditque domum amplam, et luminosam, plenamque discumbentibus tam viris quam foeminis, tamquam ad solemnes epulas, vnus autem ministrantium cernens stantem ad ostium, obtulit illi poculum, quo ipse accepto, consulto noluit bibere, fed effuso contento, et contmente retento, statim abijt, factoque tumultu in conuiuio pro sublatione vasculi, et persequentibus eum Conuiuis, alacritate equi, quo vehebatur, euasit, et in Vicum cum insigni se præda recepit. Denique hoc vasculum materiæ incognitæ, coloris insoliti, et formæ musitatæ, Henrico Seniori Anglorum Regi pro munere oblatum est, ac deinde Dauidi fratri Reginæ, Scotorum Regitraditum, annis plurimis in Thesauris Scotiæ seruatum est, vt est videre.

Inter Striges Auinionenses, vt narrat Michael puer captus fuit, qui iudicibus narrabat, se à patre in Sinagogam (sic enim connen tum vocant) deductum, et ibi vidisse patrari multa nefaria, et horrenda, itaque exterritum munimsse se signaculo Crucis, et dixisse, Iesu, quid isthuc rei est? simulque cum dicto turbam to tam disparuisse, et ipsum se solum ibi deprehendisse, postridè domum redijsse, quæ tribus à Sinagoga miliaribus ger manicis distabat, et patrem ad iudices detulit, vnde et puero in vicinia nomen mditum est, Masquillon, hoc est, paruus Sortiarius, et hunc puerum cum ipse Michael ista scriberet anno 1582. Auinioni adhuc captiuum fuisse.

Bartholomæus spineus, narrat sequentia, his verbis. Quidam egregius Medicus Ferrariensis, et in eadem Ciuitate publicè curis infirmorum intendens Magister Sozinus Bencius nuncupatus, mihi fidelissimo testimonio superioribus diebus narrauic, quod cum superioribus annis, quasi tribus elapsis, ruri esset, inuisendarum possessionum suarum gratia, contigit cum suo Villico sermonem de Strigibus eum habere, cumque Medicus deliramenta esse diceret, quæ referuntur de Strigibus, et hoc præ cæteris, quòd scilicet corporaliter ferantur ad opinatum cursum; è contra statim Villicus ille, qui adhuc superest, et vocatur Thomasinus Polastros, de territorio quidem Mirandulæ, sed modo habitans in confinibus illis in loco, qui vocatur Clauica Malaguzi, asseruit quendam alium ibi propè morari Rusticum, qui narrat se mulieres, et viros in maxima multitudine nocte chorizantes, et voluptatibus vacantes vidisse; super quo stupens Medicus, rogauit Villicum suum, vt Rusticum illum ad se vocaret, qui vocatus, et de his interrogatus, ita respondit. Quadam nocte, dum per tres horas ante diluculum surrexissem, vt cum bobus, et plaustro veniens villico huic vestro in quodam negotio auxilium darem, peruenissemque ad hanc planitiem, quam manu ostendo, (prope enim erat) vidi à longe tamen ignem copiosum in diuersis locis, quasi luminaria magna, inter quæ multitudinem magnam quoque conspexi virorum, ac mulierum, veluti ad inuicem decertantium, seu etiam chorizantium.

Propiùs autem accedens plusquam sex millia hominum, clara per ignes causata luce intuitus sum. et mensas paratas, et eorum nonnullos comedere, ac bibere, plurimos chorizare, diuersique generis ibi ludorum exerceri, plures etiam lasciuire licentiùs, quàm fas sit loqui. Inter eosdem autem aliquos mihi notos, vidi viros, ac milieres, et nonnullos eorum tunc etiam sum alloquutus, sed post horam quodam signo facto, velocissimè, vt videbatur cursu, omnes inde fugerunt, ac velut asportati nebula nusquam comparuerunt; hoc igitur accepto testimonio Medicus mu tauit sententiam, et ne dum possibile, sed etiam de facto contingere iam credidit, quæ prius deliram enta putabat.

Accipe adhuc ex Grillando sequentia eius veibis, facto nempe homagio statim Princeps daemonum, dæmonem vnum ad custodiam ipsius mulieris constituit, quam nunquam relinquere debeat, sed illi inseruire in omnibus, quæ ipsa cupiet, et quotiescunque contigerit ad ludos accedere, hocipse nunabit mulieri, et illam defferet, et instruet, qui quidem damo associatur erianiquam maritus vxori: sæpe ad Congregationes illas accedunt maleficæ, vbi maxima mulierum numerositas congregatur, et non vident illa in mence, aut intellectu, aut in apparentia, sed in vera, et naturali forma accedunt ad loca prædicta, hoc modo, et ordine, quia primum per vnum, vel duos dies antequam fiat congregatio intimatur sibi per dæmonem illum, qui est ad ipsarum custodiam constitutus, qualiter nocte tali, et tali hora se præparet ad veniendum ad ludum, quæ mulier si haberet mstam causam impedimenti, adducit, et auditur, dummodo sit causa verâ, et excusabilis, quæ legi timè excusare possit, alioquin si fingeret habere causam, quæ nulla esset, vt non accederet, non defertur inuita, sed remanet in domo sua, nihilominus pro poena sui mendacij adeò fortirer cruciatur à Dæmone, et in mente, et in corpore maximis, et continuis do loribus, et ægritudine intrinseca, vel extrinseca, tam fortiter vexatur, quod din, noctuque nihil penitus quietis habet, sed semper tribulatur, et omnia, quæ ipsa agit euanescunt, et percunt in fieri, adeo quòd necesse est, vt tot mala cessent, quòd peccatum suum fateatur, et promittat etiam medio iureiurando, quôd am plius non recusabit accedere: cum verò promittit accessuram, statim ad ueniente nocte, et hora vocatur voce quadam velut humana ab ipso Dæmone, quem non vocant Dæmonem, sed Magisterulum, vel Magistrum martinetum, vel Martinellum, quæ sic vocata exit domo, et inuenit semper Magisterulum suum in sorma hirci illam expectantem ad ostium, super quo mulier ipsa dixit, quòd equitabat, et applicare solebat fortiter manus ad crines, et ftatim hircus ille ascendebat per aerem, et breuissimo tempore deferebat ipsam vsque ad Nucem Beneuentanam, et ibi suauiter deponebat,

Narrat Paulus Grillandus, sibi, Anno 1524. vt Inquisitori oblatam quandam Lucretiam, quae dum ex congregatione ludorum domum deportaretur, et sub auroram matutinos campanæ pulsus, quo ad orandum populus vocatur, fuisset auditus, subito illam à Dæmone vectore prope fluuium in agro spinis obsito derelictam. Iuuenis fortè ei bene notu s illac transibat, eum ergo misera nomine proprio vocat; Iuuenis videns eam nudam totam, præter verenda femor alibus tecta, et sparsis crinibus accedere for midabat, illa alliciebat blanditijs, tandem appropinquauit, et quæsiuit causam moræ eo loci, in eo statu illa primum multa finxit mendacia, sed iuuenis incrudelus negauit se illi opem allaturum, nisi verum diceret, illa fidem secreti stipulata, confitetur quid sibi acciderit, et qua ex causa; Iuuenis eam secreto domum suam perduxit, et illa ei donauit plurima dona, sed tandem datæ fidei immemor, rem vni, atque alteri narrauit, et sic paulatim sparsa fa ma mala, mulier capta, et muenis testimonium veritati perhiberc coactus, hæc omnia Grillando narrauit.

Mulier quædam Sabinensis Di cèsis, hanc profitebatur Diabolicam artem, de qua cum maritus suspicionem haberet, interrogauit eam multoties, quæ semper negauit; Maritus verò in sua suspicione persistens, anxiè veritatem inquirebat, qui adeò astutè se gessit, quòd vidit illam quadam nocte se vnguento quodam vn gentem, qua vnctione peracta, vidit illam celerrimè quasi auem recedentem, illam Maritus sequens, vt videret, quo tenderet, amplius eam non vidit, et accedens ad portam domus inuenit eam clausam, quæ res magnam illi præbuit admirationem. Die verò sequenti iterum Maritus vxorem interrogat quod anxiè scire cupiebat, et illa constanter se nescire dixit, Maritus verò, vt amplius negare non posset mulier, aperte ei dicit omnia, quæ nocte præterita illam fecisse viderat, deinde fustibus percussit illam grau ter, quia iuxta sapientem; Cor durum baculo frangitur, durioraque minatur verbera, nisi veritatem dixerit, quam si apertè exposuerit, veniam omnium promittit. Mulier igitur videns se iam celare non posse, veritatem aperuit, et veniam à Marito petijt, quam illi Maritus hac conditione indulsit, vt illum ad tales Congregationes adduceret. Illa, vt veniam impetraret, facile petita promisit, et promissum ex licentia Sathanæ impleuit. Adductus igitur ille ad locum, vbi ludi fiebant, ludum, et choreas, et cætera om nia contemplatus est, et tandem ad mensam cum reliquis, vt vesceretur sedens, cum cibos insipidos iudicaret, petijt sibi dari sal, quod deerat in mensa, et quamuis iterum atque iterum petijsset, nunquam illi dabatur, tandem post eius importunitatem, et prolixam expectationem, sal illi datur, et ipse ait, nunc laudetus Deus, quoniam iam venit sal, quibus verbis prolatis Dæmones statim re cesserunt, et reliqui omnes disparuerunt, luminaribusque extinctis ille solus mansit nudus. Mane facto vidit quosdam Pastorès, quos interrogauit, que nam esset illa patria, in qua erat, illi verò responderunt, agrum esse Beneuentanum in Regno Neapolitano, qui locus cus distabat à patria Viri centum miliaribus, quare licet esset diues, vt domum rediret, per viam mendicare opportuit. Vbi domum peruenit, statim vxorem suam de lamiarum crimine accusauit, et totam rem, et eius exitum Iudicibus narrauit, qui omnia bene, vt oportebat, examinantes, vera esse, quæ diximus inuenerunt, et mu lieris illius confessione confirmata sunt.

Bartholomæus Spineus sacri Palatij Apostolici Magister, non minus certa protulit, ex quibus hoc vnum est. Quædam Puella, quæ cum matre Bergomi morabatur, inuenta fuit nocte Venetijs in lecto sui affinis, quam mane repertam nudam recognitamque, quia consobrina erat, cum interrogassent, quomodo illuc venisset aut ibi esset, et quare? plorans illa postquam vestita ab eis fuit, hac sequentia narrauit diceus: Hac nocte cum in lecto vigilarem, vidi matrem meam, quae me dormire putabat, surgentem de lecto, et exuta camisia, se quodam vnguento, quod ex vasculo sumpsit de sub laterib. extracto, perunxit corpus, et statim in assumpto baculo quodam ibi præparato, in modum equitantis ascendens extra fenestram deportata est, et a me nequaquam est amplius visa, tunc et ipsa quoque de lecto surgens meum perunxi corpus, vt fe cerat mater, et extra fenestram statim educta, in hunc locum sui deportata, vbi matrem puero huic lecto decumbenti insidiantem vidi, ex quo ego territa, cum matrem quoque ob meum aduentum perturbatam vidissem, et mihi comminantem, nomen Domini Iesu, et matrem eius inuocaui, et ex tunc matrem non vidi, egoque hic nuda, et sola remansi. His auditis à puella, scribsit omnia hæc affinis ille narrantis, Patri Inquisitori Bergomensi, à quo capta mulier, et tormentis exposita, omnia confirmauit per confessionem, et addidit fe à Dæmone plusquam qumquagies deportatam, vt puerum illum prædicti affinis occideret, non tamen vnquam præualuisse, eò quòd semper illum inuenssiet signo crucis, et sanctis orationibus à parentibus benè munitum.

Quidam Antonius Leo Carbonarius Ferrarie habitator de Val le Tellina, narrauit hoc anno se in patria sua, ab eo, cui infra scripta contigerunt cognouisse, quod cum suspectam haberet ille vxo rem suam ex relatione multorum, quòd iret ad Conuentum Sagarum, quando ipse nocte dormiret. Finxit se quadam nocte profunde nimis dormire, quod vbi animaduertisset vxor, surgens de lecto, inunxit se vnguento ex vasculo prius abscondito, et statim disparuit. Stupens aut vir eius, et quadam curiofitate ductus, de lecto furgens idem fecit, quod vxor, et statim per caminum, vt sibi videbatur, per quem etiam sibi visum fuerat ascendisse vxorem, delatus in quandam cuiusdam Nobilis Comitis cellam vinariam deportatus est, quo loci etiam vxorem suam cum alijs pluribus in uenit. Eo autem viso, vxor eius statim cum alijs quodam signo facto discessit, viro suo in illo loco relicto, qui manè à seruis illius domus inuentus, et cum clamoribus quasi latro captus, et ante Comitem constitutus, accepto loquendi spacio, cum rubore factum narrauit, et ex eo accusata vxor illius apud Inquisitorem, et tandem confessa, poenas dedit suorum scelerum dignas.

Nicolaus Remigius sequentia exempla refert, sic scribens.G1 Luthzei (locus in radicibus montis Vogesi) Mense Maio, anno 1589. à Vicarijs celebrabantur paganalia: ex eo Vico Claudius Cotheius in vicinum cuius nomen est Vuisembach aduesperascente redibat, iamque eius Montis, qui inter vtrunque Vicum assurgit bonam partem conscenderat, cum subito correptus turbine stetit circumspec tanter attonitus, num alicubi rei insolentis causa aliqua appareret, nam aer alibi tranquillissimus, quietissimusque erat, aduertit in secessu quodam larnatas mulieres sex, instructatas multo auro, atque argento, mensam quandam saltando circumeuntes, et sua iactantes capita, ad instar eorum, qui intemperijs agitantur, tum ijs astantem in nigro Tauro hominem, qui eas, vti otiosus aliquis in triuio, spectabat, ibi igitur constitit tantisper, dumse colligit, ac rem totam certius oculis agnoscit, quòd dum facit, momento turba illa di sparuit, ac se ab eius aspectu subduxit. Amoto igitur eo metu, se denuo viæ committit ac iam montis verticem superauerat, tum ecce mulieres ille à tergo insequuntur, capita sua, vt antea iactantes, atque altum silentium tenentes, praeibat homo atra fa cie, manibus in harpaginis speciem incuruis, quas etiam parabat illi in frontem immittere, nisi obstitisset districto, atque opposito en se, siquidem hoc facto insultare destitit, quasi de vita metuens, et euanuit. Ostendunt se iterum mulieres illae, vnaque cum ijs homo, quem modo dixi Tauri assessorem chorearumque spectatorem, ad quem iam factus confidentior Cotheius accessit propiùs, et infert, item tu ne is es mi Desideri Gazete? (sic.n.vocabatur) obsecro si quid potes serua me, nam tibi fidem meam polliceor, me nihil eorum, quæ vidi relaturum nemini, vixque hæc dixerat, cum turbo il lum seu nebula mouluit denuo, eo demum euoluto quàm festinatissimè potuit, domum se recepit. Triduo post id testimonium ad aliud postea à Iudice quæstionis rursum vocatus, hoc ex abundanti superioribus addidit, recordari se, cum propius ad mensam accessisset, visurus ex quibus epulis esset instructa, Dæmonem sibi è vestigio vnguibus in os inuolasse, ac dum se contra serro defenderet, inter hæc vehementiori vento iterum sublatum, atque ad Cobri Montis cataractus, qui locus à priore, non minus ducentos pas sus aberat, fuisse deportatum. Quod, ne quis deliramentum esse putet hominis non sobrij, et noctis locique solitudine tum forte extetriti, id etiam Sandeodati vndecimo calen. Iunij 1589. Barbelina Caxeta ex mulieribus illis vna, superiore mense totidem ferè verbis apud Inquisitorem recitauerat, hoc adijciens, tritici mensui as duas, caseosque bubulcos totidem Cotheio illi à Desiderio Gaxeto eius coniuge dono datos, quo celatum haberet, quod sic viderat, qua de re coram compositi conuenerunt per omnia praeter hoc vnum, quòd Barbellina diceret, non esse in Cotheium à Dæmone intentatas manus, quia sic se mensæ propinquum intulis set, vt is in elogio suo fuerat mentitus, sed quòd aureum craterem ab ea furto parauerat tollere.

Ioannem ab Hembach, vix ab Ephebis egressum, Venefica mater secum ad nocturnos Dæmonum conuentus deduxerat, et quia fidibus sciebat, illum canere iusserat, atque in proximam arborem, quo rectiùs audiretur iussit ascendere, quod dum facit, ac saltantium choreas otiosus oculis collustrat, fortè insolentiam admiratus (quia ibi præpostera, et ridicula erant omnia) Deus bone inquit, vnde isthæc vobis tam stulta, amensque turba? vixque hoc dixerat, cum in terram prolapsus, altero humero debilitatum, se sen sit, et cum astantium opem imploraret, solus inuentus est, quod dum palam prædicasset, et variè de eo septiretur, alijs visum, alijs rem gestam esse contendentibus, sequuta est postmodum, quæ ea dubitationem tolleret occasio. Nam Catharina Præuotia, earum vna, quæ choros illos duxerat, ob sortilegij suspicionem non multo post compraehensa, rem omnem, vt supra memorata est, eius rumoris, quem Hembachius seminauerat ignara, et nulla interrogatione præeunte hæc confessae est.

Rediens Nicolea Langbernard è Moletrina Guermingensi Asse nuncuriam, ante 8. Cal. Augusti anuo 1590. ac iter secundum sepem siluestrem aperto meridie faciens, aduertit in aruo finitimo chorum in orbem saltantium, tum virorum, tum mulierum , verùm quòd praeter solitum aliorum hominum morem auersi tergaque ostendentes id faciebant, attentiùs eos aspiciens, vidit præterea, quì caprinis bubulisq; pedibus desormes una intermixti, saltatorium illum ro bem uersarent, tum pene metu emortua, Iesu salutare nomen inuocare cœpit, ac rogare suppliciter, ut ad suos modo salua incolumisque redire posset Illico euanuere omnes, qui tripudiabat praeter unum, qui vocabatur, Petrus, cui ocius in aerem sublato, el abi in terram, atque excidere visum est penicillum, vt fornarij consueuerunt furni sui aream prinsquam panem in eam condant, extergere; inter hæc vehementiori quoque illa correpta vento, vix anhelitum ducere, ac spiritum trahere poterat, tum etiam domum reuersa, triduum integrum ex valetudine decubuit, cuius rei fama, cum ipsa eiusque propinquis spargente, iam, vniuersum pagum peragrasset: Petrus ille, ne videretur eius dissimulatione tantum crim en agnoscere, ac fateri, primum quidem apud Iudicem iniuriam ferocius agere coepit, sed tandem veritus, ne non succedente lite, maius ipse sibi periculum pareret, eam consulto deseruit, quaeres multo etiam magis eius facti suspicionem auxit, æstimantibus multis malè meatis conscientia, illum eam quâm primum in animum adeo auidè reuocauerat, iniuriam musitare. Ergo Iudex cum in eius vitam, moresque tanto diligentius inquireret, accertis indicijs rem non esse vanam comperisset, comprehendit, tum ad criminis, non adeo inuitam consessionem adducere, tandem et ali os, qui cum illi eius sceleris societas fuerat, coarguere, ac iam manifestos facere, inter quos fuere Barbelia Ioannis Latomi v xor, et Mayeta Laurentij supermaioris item vxor Dusæ, quæ diuersæ totidem tamen verbis, illud de saltato à se auersis vna cum intermedijs cornupedibus Choro proditum à conscio indicium verum esse agaouerunt. Accessit et earum confessioni tertius, Ioannes Michael armentarius, hoc etiam ad maiorem rei fidem addens, se interea dum hæc fierent Tibicinis functo officio, pedum quoddam fortè oblatum ori admouendo, ac micantes ei digitos, vti cum ad numerum verè inflantur tibiæ, adducendo. At cum Nicolea illa Iesum tremebunda inuocasset, seque præterea crucis signo muniuisset, è quercus altiorelamo, cui tum insidebat, præcipitem decidisse, demum turbme inuolutum, ac in pratum nomine, Veiler, in quo pascentem gregem paulò ante reliquerat depor tatum fuisse. Eius rei grauissimum, fortissimumque argumentum denique hoc fuit, quòd locus vbi sic in orbem agitatæ fuerant choreæ, ille postridie quemadmodum Nicolea ante monuerat, apparuit circulo impressus, qualem habent hyppodromi, vbi in girum aguntur equi, sed et signatus vngularum caprinarum, bubularumque recentibus vestigijs, quæ et videri potuerunr, dum aratro denuo reuolutum est aruum illud bruma sequenti.

In Holandia, erat in Pago Oostbrouch, non procul à Traiecto mulier vidua, quæ habebat seruum ad obeunda onera domus, vt res postulabat. Is cum iam sæpiùs, vt solent esse curiosi serui, per transcenam animaduertisset. Heram nocte intempesta, statim ac se quieti tradidissent domestici, quotidie in stabulum ad certum, præsixumque locum venire, atque porrectis manibus præsepi contiguum s mle apprehendere; admiratus tandem ille quid nam hoc negotij esset, statuit, et ipse inscia Hera idem semel experiri, atque eandem pertentare aleam. Hera igitur ex consuetudme ad solita veniente, atque sicuti videbatur digressa, subsequitur, et ipse locum contemplatur, atque exemplo heræ foenile complectitur; ibi ille ex tempore in aera raptus differtur in Oppidum Vuijch, in abditum, et subterraneum specum, vbi coetum Maleficarum de maleficijs conferentem inter se inuenit. Hera admirata propter præsentiam famuli inopinatam, petit, quo gestu, aut qua tandem ratione momento temporis illuc peruenisset, Respondit ille ordine, vt sese habuerat res, tum illa coepit indignari plurimum, et ex candescere, verita, ne nocturni, atque clandestini conuentus illi hac ratione tandem noti fierent: cum consortibus igitur deliberat quid in hoc ambiguo negotio faciendum suadeant, conuenit tandem inter eas, vt amicè exciperetur, silentium stipularentur, atque hæc arcana, quæ illi præter meritum atque opinionem videre contigisset, se nulli communicaturum, nec relaturum iuraret. Ille mterim pollicetur, adblanditur, et vt mitius agant, simulat se omnibus votis hoc vnum expetere, vt cum illarum gratia liceat posthac Sortilegarum interesse Collegio. Interim dum consultatur labitur hora, etiam abeundi tempus instat, in dubium iterum, instigante hera iam vertitur, remittendus ne domum sit totius coetus periculo, an publico bono, necandus. Communi tandem omnin consensu, mitior placuit sententia, quæ iuramento adactum, domum deferendum decerneret. Suscipit eam prouinciam Hera, atque side data in humeros receptum domum del aturam pollicetur: accinguntur operi, euroque ocius per aera feruntur. Sed ecce transacta iam maiori parte itineris, conspicuum sese dedit lacus arundineto obsitus; ibi Malefica illa Anus occasionem nacta, verita, ne iuuenis poenitentia ductus quòd furialibus istis seris initia tus esset visa tandem eliminaret, peruolans à se deiecit Adolescen tem, sperans, vt suspicio est, eundem casus violentia partim enectum, partim lacus ipsius altitudine absorptum iri. Verum, vt est Deus misericors, non volens mortem peccatoris, sed vt conuertatur, et viuat, vesanæ illius menti metas constituit, neque passus est iuuenem insontem submergi, sed aliquanto æquiore conditione permittit, vt in hunc vsque diem vltra protraheretur: fortè in arundinetum decidens, læthalem plagam ex casu non accepit, violentia impetuque casus per arundinetum quodammodo refractus, interim miser ille, qui solius linguæ ministerio iam vtebatur, dum illucesceret, mille distorquebatur cruciatibus, ac suspiria trahens, tantisper ingemiscebat, dum prætereuntes insolita lamentatione attoniti, facta indagagine, coperenmt hominem prorsus elumbem, et cui vtraque excidisset coxa; rogant vnde sit, quo eo calamitatis deuenerit? narrat ille ordine singula, defertur tandem curru Vltraiectum; Ibi nobilis vir Ioannes Ohulemburgh Vrbis Prætor rei nouitate quodammodo perculsus, admirabundus singula perquirit, atque indagine facta fascinatricem Heram comprehendi iubet, vinculisque constringi; illa simul ac in manus Præfecti ve nisset, nihil negauit, sed fingula confessa est.

Narrat Cumanus, quòd in Oppido Mendrisij Comensis Dioecesis contigit iam ferè annis 60. vt cum ibi quidam Inquisitor nomine Magister Bartholomeus de Homate, Dominus Laurentius de Concorretio Prætor, et Ioannes de Fossato Notarius contra has Striges procederent, vno die ipse Prætor, quadam curiositate ductus, volens experiri, an verè, et corporaliter Strigæ irent ad ludum, facta conuentione accessit quodam die Iouis sero cum Notario suo, et quodam alio extra oppidum ad quendam locum, sicut illi Malefica prædixerat, et dum ibi prope essent illi tres, viderunt ibi plures personas congregatas, coram quodam, qui erat Diabolus in forma hirci, ad modum cuiusdam magni Domini sedente: et ecce subito omnes ille personæ ibidem congregatae, iussu diaboli, adeo illum officialem, et omnes eius socios Deo permittente baculis percusserunt; quod ex talibus percussionibus ille officialis, Notarius, et tertius ille alius, infra quindecim dies mortui sunt.

Florimundus Raemundus, Senator Regius in Burdegalensi curia, Vir pius, catholicus, et eruditus tradidit aliquos ritus Sagarum satis nefandos et sacrilegos, scribit igitur sequentia verba.

In hac curia Anno 1594. audita fuit Mulier cula Adolescentula Aquitana, non inscita forma, quæ sine tormentorum cruciatu sponte sua fatebatur, se teneriore adhuc ætate cum foret à quodam Italo corrupta, et postea, quæ D. Ioannis Præcursoris diem præcedit nocte media in agrum quendam abducta, illic Italum fagina virgula circulum in terra designasse; certaque verba in libro quodam nigro lecta submurmurasse, subito deinde hircum grandem planè atrum astitisse, probè cornutum, comitatum foeminis duabus, et mox accessisse virum vestitu, ornatuque Sacerdotali: Hircum quæsijsse ab italo, qua puella isthæc foret? Res pondisse hunc, eam a se adductam, vt hircus in suarum numerum illam reserret, quo audito iussit hircus, vt illa signum ciucis manu læua efformaret, et quo: quot aderant salutatoriè venerationis officio sungentes, accederent propius: secerunt illi et osculum sub ipsa cauda labris impressere. Inter hirci cornua, nign coloris candela tetrum lumen præbebat, de hac, quas singuli manutenebant, accenderunt, et cum hircum adorabant, stipem pecuniaria in peluim, quæ aderat inijciebant, hoc primo factum tempore, postea Italus foemina in eundem iteram locum reduxit, tunc hircus ab ea postulauit corolla, seu sertum de capillis suis: Italus capillos dessecuit, et illi obtulit, hoc signo desponsam seduxit hircus à turba, et in vicinum nemus dedactam solo appressam iniuit, quae fæminæ commixtio, vt aiebat, mire ingrata, et voluptatis planè expers suit, imò, et cum sensu acerbi doloris, et horroris ob semen hirci, quod glaciei instar srigidum experiebatur. Singulo quoque mense, Mercurij, et Veneris diebus semel generale capitulum (sic vocabat) celebrabatur apud puteum de Dome, ad quem conuentum ipsa infinitis vicibus accesserat, cum alijs plusquam sexaginta, qui singuli candelam nigram secum adferebant, quam hircus admotam postico posteriore illo subcaudino flatu accenderat, quo peracto omne, tripudium orbiculare, obuerso inuicem tergo iunctis manibus auspicabantur. Missæ quoque simulacrum exhibebatur, quòd qui peragebat (quem illa nommauit) casula nigra, cui nulla erat intexta crux, vestiebatur. Loco sacrificij incruenti, et sacræ hosliæ, eleuabat resegmen, siue orbem ex rapa tinctum fuligine, et eo eleuante clamabatur à præsentibus vnammi voce. Magister adiuua nos. Calici, loco vini, aqua infundebatur: lustralem verò equam sic conficiebant. Scrobi in terram. defossæ hircus immingebat, hac vnda pura, scilicet sacrificus, et aspergillo atro cunctos aspergebat. In hoc conuentu ministeria sortilegij singulis distribuebantur, et singuli rerum à se gestarum rationem reddebat. Disceptabatur de venenis, maleficijs, veneficijs, ligaminibus, et remedijs Magicis, de perdendis frugibus, et similibus criminibus. Hactenus Raemundus.

Nunc videamus, quomodo Sagæ per aera in nubibus circumseruntur à Dæmonibus, extra tempus nocturni conuentus. In Belgio; Nobilis, et spectatæ fidei vir Vanderburchtius Decanus Ecclesiæ Mechliniensis Municeps sclopetam deferens, deambulabat extra Municipium, cui ecce obstrepunt multæ, ac multæ aues ex obscænis, corui, et picæ in arbore prope viam: sclopum ille colimat, et displodit: visus sibi vnam certo ictu percuilisse, et decidisse de ramo, reperit solam ferream clauem de cingulo muliebri delapsam, capit, et domum rediens narrat amico, et num norit clauem inquirit, Resp. alter, se nosce clauem vicinæ domus. N. Itur ad domum, reperiunt ianuam clausam, inserunt in seram clauem, recludunt, ingrediuntur pro familiaritate, quæ erat illis cum patrefamilias; ingressi inueniunt matremfamilias glande latus ictam.

Martinus Delrio, subdit sequentia, his verbis. Versabar ego, Anno 1587. Caleti (quando foelicibus auspicijs Sereniss. Archiducis Alberti vi expugnatum à Catholici Regis militibus tene batur) ad pontem Neuleti. Duo signa Valonum præsidio posita limitem contra Bolonienses, tum hostes tuebantur, sub vesperam sudo coelo, procubitores duo vident nubem subnigram aduolare, et in ea videntur sibi audire confusas voces multorum quos nulli videbant, tum alter audacior, quid hoc rei est? sumus ne sat securi? si tibi videtur bonum librabo tormentum manuarium meum in ipsam nubem; assentitur socius: cum tonitru sclopi decidit de nube ante pedes mulier ebria, nuda, bene obeso corpore, et media ætate, femur traiecta duplici vulnere: capta, se mentis impotem simulabat, nec ferè aliud loquentibus referrebat, quidnam? hostes ne, an foederati? quid ad hæc, qui negant transferri? negabunt credere sese, maneant increduli, qnia nec o culatis, quos possem plurimos abducere, credent. Cur? quia, nec viderunt, nec audierunt, et quosdam interrogauerunt, qui se nihil scire responderunt. Hæc ille.

Cape lector, et alia, quæ alij oculati testes, non auriti tantum in actis iudiciarijs, sacramento veritatis adacti prosessi fuere, verbis Nicolai Remigij quæsitoris proponam. Est Girumcuriæ, ait, in Vogesorum Prouincia Castellum satis firmum, è cuius summa arce, cum tegularum aliquot ordmes fulmine essent deiecti, se Sebastiana Piccarda, non molto post, nempe 10. Cal. Nouemb. 1580. in eo pago sortilegij rea forte, et id apud Iudicem professa est, Daemo nis suaque simul opera esse patratum, cum enim, ait, è nube vna in illum proruissemus, eo con silio vt funditus eam euerteremus, non fuit tamen in nostra potestate id exequi, sed tantum pauxi llum id ruine attulimus, vt esset quòd eius conatus nos non omnino poeniteret, simile est quod sequitur.

Cuninus quidam nomine, Magistratum in D. Clementis fanno Roucai vbi commorabatur obtinens, Calen, Decemb. 1586. cum ruri foenum inter domesticos curaret, caelumque iam magni, tempe statibus commotum cerneret, domum fugam parabat, sed dum ad eam se instruit, subito fulminis ictu proximè se quercus sex radicitus vidit euersas, ac eam, quæ septimo loco adhuc stabat, tota tamquam vnguibus laceratam, ac discerptam, cum iam multo magis properaret, amissis etiam præ festinatione pileo, ac instrumentis ijs, quæ tum manibus gestabat, ecce de integro audito fulminis fragore illi visa est in summa quercu, quæ in propinquo erat hærere mulier, qua (vt credibile est) nubes se eo impetu exonerarat, eam igitur consideratius intuens agnouit, è vicinia vetulam esse, quam illico sic coepit verbis increpare. Tu ne pessima es Margarita Vuarina, ad quam quantum nunc comperio, non immerito ante hac sortilegij suspicio apud omnes pertinuit; vnde tu nunc nobis, ades isto habitu; cui illa, ignosce mihi hoc quæso, ac celatum habe, quod nunc vides, faxo si hoc de me ita promerueris, vt nunquam à me tibi tuisque vel minima oriatur iniuria, ac ne quis de istis dubitet, sciat, non modo esse probata Cunini illius testimonio, quod iureiurando apud quæstorem sanctissimè firmauit, sed etiam ipsius Vuarinae agnitione, et extra tormenta saepius repetita, et in ipso vitæ vltimo momento multis audientibus confirmata.

Huc etiam pertinet, quod ex alijs quæstionibus capitalibus eorumque, qui exercuerunt eas, fida renunciatione compertum habeo. Coorta enim magno fragore, tonitribusque tempestate, qui armenta reliquosque pecorum greges in collis Alemani iugo custodiebant (is ad vicinos huecariæ campos, quæ est in Vogesorum præsectura pertinet) se, vt in operto essent in proximas svluas abdiderant ecce vero illis ex improuiso, visi sunt duo Rustici summis arborum, quæ proximè stabant ramis inhærentes, ac veiut implicati, adeoque animis consternati, vt facilè iudicarent illuc non consilio, sed casu, atque inauspicato aliquo impetu eò deuenisse. Tum autem vestitus foeditas, atque depræuatio quasi per lutum, sentesque omnes fuissent raptati suspicionem augebat, eo loci à Ma gistello suo eiectos, detrusosque fuisse, postquam is eos hac, atque il lac more suo traxisset, confirmabatur; et ideo magis, quod cum illic tanto temporis spatio consedissent, quantum satis esset ad pro bandam, asserendamque oculorum fidem; momento tamen, aduertenteque nemine dilapsi apparere desijssent, tandem et dubitationem omnem amouit, quæ non longo post tempore subsequuta est illorum ea de re spontanea, atque armentariorum verbis confirmata confessio, cum ad interrogata ex vinculis responderent.

Est etiam villa, quæ se Bellimonte Vitellium contendentibus finistrorsum ostendit, ibi in summum tectum, cum forte et ijdem, e procellosa nube præcipites decidissent, magnaque difficultate, Rotarius (id erat alteri nomen) afficeretur, quemadmodum ex tam arduo loco se incolumes possent in terram demittere. Amantius, qui a prima pubertate in dæmonis seruitutem à parentibus abductus, maturè se ijs assuefecerat, ridens sibi, ait, bono esto animo stulte, nam qui nos habet sua potestate àd difficiliora habiles, atque idoneos Magister, hoc etiam negotium facile, ac sine vlla difficultate expediet, nec dictum res diutius morata est, nam subito turbine vna correpti sine vlla noxa, in terram sunt depositi, ipsa tota sic contremiscente domo, vt à fundamentis diuelli videretur. Hocque ipsi diuersi, totidem tamen verbis recensuerunt; imò, et cum villaticis commissi de die, deque tumultu, ac trepidatione omni, inter eos liberè, ac constanter conuenit, ac tandem, quos viuos cri minis societas coniunxerat, eosdem mortuos flamma Iudicis condemnatione absumpsit: Haec Remigius.

In Oppido quoddam iuxta Rhenum Constantiensis Dioecesis, Malefica oppidanis cum esset plurimum odiosa, et ad quasdam ce lebrandas nuptias, non fuisset inuitata, cum tamen ferè omnes aliæ illius oppidi illis interessent, indignata, et vltioni studens, daemonem vocat, et suæ m stitiæ causam aperit, petens, vt grandinem suscitare, cunctosque de choreis dispergere, ac deturbare, velit. Diabolus præsto est, et statim illam subleuat, et per aerem, ad quendam montem prope Oppidum (pastoribus quibusdam cernentibus) transportauit sed, vt ipsa fassa est, aqua sibi deficiente, quam in foueam ab ipsa defossam, infunderet (qui mos ab ipsis obseruatur ad grandines excitandas) lotium aquæ loco intulit; quod, cum digito, more suo, astante daemone mouisset, statim diabolus humorem illum subleuans, grandinem satis copiosam, et ve hementem, instar lapidum super chorizantes, et saltantes oppida nos immisit, quare illis in diuersa loca dispersis, et mutuo de facto conferentibus, Malefica oppidum ingreditur, quo factum est, vt suspicio magis augeretur. Sed cum pastores, quæ viderant patefacerent, suspitio adhuc vehementius in Sagam creuit, quare, capta Malefica, et testata cur hoc malum intulisset, dixit, quia non inuitata fuerat ad nuptias; et sic alijs criminibus detectis, igni tradita, quas meruit atroces poenas, dedit.

Synagoga Satanæ

DÃ†MONIALITAS

Ludovico Maria Sinistrari
1680

De Daemonialitate et Incubis et Succubis

1. Vocabulum DÃ¦monialitatis primo inventum reperio a Jo. Caramuele in sua Theologia fundamentali, nec ante illum inveni Auctorem, qui de hoc crimine tanquam distincto a Bestialitate locutus sit. Omnes enim Theologi Morales, secuti D. Thomam, 2.2., q. 154. in corp., sub specieBestialitatis recensent omnem concubitum cum re non ejusdem speciei, ut ibi loquitur D. Thomas, et proinde Cajetanus, in Commentario illius quÃ¦stionis et articuli, 2.2., q. 154., ad 3. dub., coitum cum DÃ¦mone ponit in specie Bestialitatis; et Cajetanum sequitur Silvester, vo Luxuria, Bonacina, de Matrim., q. 4., et alii.

2. Sed revera D. Thomas in illo loco considerationem non habuit ad coitum cum DÃ¦mone: ut enim infra probabimus, hic coitus non potest in specie specialissima Bestialitatis comprehendi; et ut veritati cohÃ¦reat sententia S. Doctoris, dicendum est, quod in citato loco, quando ait, quod peccatum contra naturam, alio modo si fiat per concubitum ad rem non ejusdem speciei vocatur Bestialitas: sub nomine rei non ejusdem speciei intellexerit animal vivens, non ejusdem speciei cum homine: non enim usurpare potuit ibi nomen rei pro re, puta, ente communi ad animatum et inanimatum: si enim quis coiret cum cadavere humano, concubitum haberet ad rem non ejusdem speciei cum homine (maxime apud Thomistas, qui formam corporeitatis humanÃ¦ negant in cadavere), quod etiam esset si cadaveri bestiali copularetur; et tamen talis coitus non esset bestialitas, sed mollities. Voluit igitur ibi D. Thomas prÃ¦cise intelligere concubitum cum re vivente non ejusdem speciei cum homine, hoc est cum bruto, nullo autem modo comprehendere voluit coitum cum DÃ¦mone.

3. Coitus igitur cum DÃ¦mone, sive Incubo, sive Succubo (qui proprie est DÃ¦monialitas), specie differt a Bestialitate, nec cum ea facit unam speciem specialissimam, ut opinatus est Cajetanus: peccata enim contra naturam specie inter se distingui contra opinionem nonnullorum Antiquorum, et Caramuelis, Summ. Armill., v. Luxur. n. 5., Jabien., eo. v. n. 6., Asten. lib. 2. tit. 46. art. 7., Caram. Theol. fundam. post Filliucium, et Crespinum a Borgia, est opinio communis; et contraria est damnata in proposit. 24. ex damnatis ab Alexandro VII.; tum quia singula continent peculiarem, et distinctam turpitudinem repugnantem castitati, et humanÃ¦ generationi; tum quia quodlibet ex iis privat bono aliquo secundum naturam, et institutionem actus venerei, ordinati ad finem generationis humanÃ¦; tum quia quodlibet ipsorum habet diversum motivum, per se sufficiens ad privandum eodem bono diversimode, ut optime philosophatur Filliuc., tom. 2. c. 8. tract. 30. qu. 3. no 142.; Cresp., q. mor. sel. contro.; Caramuel. q. 5. per tot.

4. Ex his autem infertur, quod etiam DÃ¦monialitas specie differt a Bestialitate: singula enim ipsarum peculiarem, et distinctam turpitudinem castitati, ac humanÃ¦ generationi repugnantem involvit; siquidem Bestialitas est copula cum bruto vivente, ac sensibus et motu proprio prÃ¦dito: DÃ¦monialitas autem est commixtio cum cadavere (stando in sententia communi, quam infra examinabimus), nec sensum, nec motum vitalem habente; et per accidens est, quod a DÃ¦mone moveatur. Quod si immunditia commissa cum brutali cadavere, vel humano, differt specie a Sodomia et Bestialitate, ab ista differt pariter specie etiamDÃ¦monialitas, in qua, juxta communem sententiam, homo cum cadavere concumbit accidentaliter moto.

5. Et confirmatur: quia in peccatis contra naturam, seminatio innaturalis (hoc est, ea ad quam regulariter non potest sequi generatio) habet rationem generis; subjectum vero talis seminationis est differentia constituens species sub tali genere, unde si seminatio fiat in terram, aut corpus inanime, est mollities: si fiat cum homine in vase prÃ¦postero, est Sodomia; si fiat cum bruto, est bestialitas; quÃ¦ absque controversia inter se specie differunt, eo quod terra, seu cadaver, homo, et brutum, quÃ¦ sunt subjecta talis seminationis, specie differunt inter se. Sed DÃ¦mon a bruto non solum differt specie, sed plusquam specie: differunt enim per corporeum, et incorporeum, quÃ¦ sunt differentiÃ¦ genericÃ¦. Sequitur ergo quod seminationes factÃ¦ cum aliis differunt inter se specie, quod est intentum.

6. Pariter, trita est doctrina Moralistarum fundata in Tridentino, sess. 14. c. 5. D. Th. in 4. dist. 16. q. 3. art. 2., Vasquez, q. 91. art. 1. dub. 2. n. 6., Reginald. Valenz. Medin. Zerola. Pesant. Sajir. Sott. Pitig. Henriquez apud Bonac. de Sac. disp. 5. q. 5. sect. 2. punct. 2. Â§ 3. diffic. 3. n. 5., et tradita per Theologos, quod in confessione manifestandÃ¦ sint tantum circumstantiÃ¦ quÃ¦ mutant speciem peccatorum. Si igitur DÃ¦monialitas et Bestialitas sunt ejusdem speciei specialissimÃ¦, sufficit in confessione dicere:Bestialitatis peccatum commisi, quantumvis confitens cum DÃ¦mone concubuerit. Hoc autem falsum est: igitur non sunt ejusdem speciei specialissimÃ¦.

7. Quod si dicatur, aperiendum esse in confessione circumstantiam concubitus cum DÃ¦mone ratione peccati contra Religionem: peccatum contra Religionem committitur, aut ex cultu, aut ex reverentia, aut ex deprecatione, aut ex pacto, aut ex societate cum DÃ¦mone (D. Thomas, 2. 2. q. 90. art. 2. et q. 95. art. 4. in corp.); sed, ut infra dicemus, dantur Succubi, et Incubi, quibus nullum prÃ¦dictorum exhibetur, et tamen copula sequitur: igitur respectu istorum nulla intervenit irreligiositas, et commixtio cum istis nullam habebit rationem ulteriorem, quam puri et simplicis coitus, qui, si est ejusdem speciei cum Bestialitate, sufficienter exprimetur dicendo: Bestialitatem commisi; quod tamen falsum est.

8. Ulterius in confesso est apud omnes Theologos Morales, quod longe gravior est copula cum DÃ¦mone, quam cum quolibet bruto; in eadem autem specie specialissima peccati non datur unum peccatum gravius altero, sed omnia Ã¦que gravia sunt; perinde enim est coire cum cane, aut asina, aut equa; sequitur ergo, quod si DÃ¦monialitas est gravior Bestialitate, non sint ambo ejusdem speciei. Nec dicendum gravitatem majorem inDÃ¦monialitate petendam esse ab irreligiositate, seu superstitione ex societate cum DÃ¦mone, ut scribit Cajetanus ad 2. 2. q. 154., ar. 11. Â§ ad 3. in fine, quia hoc fallit in aliquibus Succubis et Incubis, ut supra dictum est; tum quia gravitas major statuitur inDÃ¦monialitate prÃ¦ Bestialitate, in genere vitii contra naturam: major autem gravitas in illa supra istam ratione irreligiositatis exorbitat ex illo genere, proinde non facit in illo genere, et ex se graviorem.

9. Statuta igitur differentia specifica DÃ¦monialitatis a Bestialitate, ut gravitas illius percipiatur in ordine ad pÅ“nam de qua principaliter nobis tractandum est, est necessarium inquirere quotupliciter DÃ¦monialitas accidat. Non desunt qui sibi nimis scioli negant quod gravissimi Auctores scripsere, et quod quotidiana constat experientia, DÃ¦monem scilicet tum Incubum, tum Succubum, non solum hominibus, sed etiam brutis carnaliter conjungi. Aiunt proinde esse hominum imaginationem, phantasmatibus a DÃ¦mone perturbatis lÃ¦sam, seu dÃ¦moniaca esse prÃ¦stigia: sicuti etiam SagÃ¦, seu Striges, sola imaginatione perturbata a DÃ¦mone, sibi videntur assistere ludis, choreis, conviviis, et conventibus nocturnis, et carnaliter DÃ¦moni commisceri; nullo vero reali modo deferuntur corpore ad ejusmodi loca, et actiones, prout textualiter dicitur in quodam Capitulo, ac duobus Conciliis. Cap. Episcop. 26. q. 5., Conc. Ancyr. c. 24.,Conc. Rom. 4. sub Damaso, c. 5. apud Laur. Epitom. vo Saga.

10. Sed non negatur, quin aliquando mulierculÃ¦, illusÃ¦ a DÃ¦monibus, videantur nocturnis Sagarum ludis corporaliter interesse, dum tamen sola imaginaria visione ipsis hoc accidit: sicut etiam in somnis videtur nonnullis cum fÅ“mina aliqua concumbere, et semen vere excernitur, non tamen concubitus ille realis est, sed tantum phantasticus, paratus non raro per illusionem diabolicam; et in hoc verissimum est quod habent citatum Capitulum et Concilia. Sed hoc non semper est; sed ut in pluribus, corpore deferuntur SagÃ¦ ad ludos nocturnos, et vere carnaliter corpore conjunguntur DÃ¦moni, et Malefici non minus DÃ¦moni succubo miscentur, et hÃ¦c est sententia Theologorum, et jure consultorum Catholicorum, quos abunde citat Frater Franciscus Maria Guaccius in suo libro intitulato Compendium Maleficarum; Grilland. Remig. Petr. Damian. Sylvest. Alphon. a Cast. Abul. Cajet. Senon. Crespet. Spine. Anan. apud Guaccium,Comp. Malef., c. 15. Â§ Altera, quam verissimam... n. 69. lib. p.; quÃ¦ sententia confirmatur decem et octo exemplis, ibidem allatis et relatis per viros doctos et veridicos de quorum fide ambigendum non est, quibus probatur Maleficos et Sagas corporaliter ad ludos convenire, et cum DÃ¦monibus succubis et incubis corporaliter turpissime commisceri. Et pro omnibus sufficere debet auctoritas Divi Augustini, qui loquens de concubitu hominum cum DÃ¦monibus, sic ait lib. 15. de Civitate Dei, c. 23.: Â«Et quoniam creberrima fama est, multique se expertos, vel ab eis qui experti essent, de quorum fide dubitandum non est, audivisse confirmant, Sylvanos et Faunos, quos vulgo Incubos vocant, improbos sÃ¦pe extitisse mulieribus, et earum appetiisse et peregisse concubitum. Et quosdam DÃ¦mones, quos Dusios Galli nuncupant, hanc assidue immunditiam et tentare et efficere, plures talesque asseverant, ut hoc negare impudentia videatur.Â» HÃ¦c Augustinus.

11. Prout autem apud diversos Auctores legitur, et pluribus experimentis comprobatur, duplici modo DÃ¦mon hominibus carnaliter copulatur: uno modo quo Maleficis et Sagis jungitur, alio modo quo aliis hominibus minime maleficis miscetur.

12. Quantum ad primum modum, non copulatur DÃ¦mon Sagis, seu Maleficis, nisi prÃ¦missa solemni professione, qua iniquissimi homines DÃ¦moni addicuntur; quÃ¦ professio, ut ex variis Auctoribus referentibus confessiones Sagarum judiciales in tormentis factas, quas collegit Franciscus Maria Guaccius, Comp. Malef., c. 7., lib. 1., consistit in undecim ceremoniis.

13. Primo, ineunt pactum expressum cum DÃ¦mone, aut alio Mago seu Malefico vicem DÃ¦monis gerente, et testibus prÃ¦sentibus, de servitio diabolico suscipiendo: DÃ¦mon vero viceversa honores, divitias, et carnales delectationes illis pollicetur. Guacc. loc. cit. fol. 34.

14. Secundo, abnegant catholicam fidem, subducunt se obedientiÃ¦ Dei, renuntiant Christo, et protectioni BeatissimÃ¦ Virginis MariÃ¦, ac EcclesiÃ¦ omnibus sacramentis. Guacc. loc. cit.

15. Tertio, projiciunt a se Coronam, seu Rosarium B. V. M., Chordam S. P. Francisci, aut Corrigiam S. Augustini, aut Scapulare Carmelitarum, si quod habent, Crucem, Medaleas, Agnos Dei, et quidquid sacri aut benedicti gestabant, et pedibus ea proculcant. Guacc. loc. cit. fol. 35. Grilland.

16. Quarto, vovent in manibus Diaboli obedientiam, et subjectionem, eique prÃ¦stant homagium et vassallagium, tangendo quoddam volumen nigerrimum. Spondent, quod nunquam redibunt ad fidem Christi, nec Dei prÃ¦cepta servabunt, nec ulla bona opera facient, sed ad sola mandata DÃ¦monis attendent, et ad conventus nocturnos diligenter accedent. Guacc. loc. cit. fol. 36.

17. Quinto, spondent se enixe curaturos, et omni studio ac sedulitate procuraturos adducere alios mares et fÅ“minas ad suam sectam, et cultum DÃ¦monis. Guacc. loc. cit.

18. Sexto, baptizantur a Diabolo sacrilego quodam baptismo, et abnegatis Patrinis et Matrinis baptismi Christi, et Confirmationis, et nomine, quod sibi fuit primo impositum, a Diabolo sibi assignantur Patrinus et Matrina novi, qui ipsos instruant in arte maleficiorum, et imponitur nomen novum, quod plerumque scurrile est. Guacc. loc. cit.

19. Septimo, abscindunt partem propriorum indumentorum, et illam offerunt Diabolo in signum homagii, et Diabolus illam asportat, et servat. Guacc. loc. cit. fol. 38.

20. Octavo, format Diabolus circulum super terram, et in eo stantes Novitii Malefici et SagÃ¦ firmant juramento omnia, quÃ¦ ut dictum est promiserunt. Guacc. loc. cit.

21. Nono, petunt a Diabolo deleri a libro Christi, et describi in libro suo, et profertur liber nigerrimus, quem tetigerunt prÃ¦stando homagium, ut dictum est supra, et ungue Diaboli in eo exarantur.Guacc. loc. cit.

22. Decimo, promittunt Diabolo statis temporibus sacrificia, et oblationes; singulis quindecim diebus, vel singulo mense saltem necem alicujus infantis, aut mortale veneficium, et singulis hebdomadis alia mala in damnum humani generis, ut grandines, tempestates, incendia, mortem animalium, etc. Guacc. loc. cit. fol. 40.

23. Undecimo, sigillantur a DÃ¦mone aliquo caractere, maxime ii, de quorum constantia dubitat. Caracter vero non est semper ejusdem formÃ¦, aut figurÃ¦: aliquando enim est simile lepori, aliquando pedi bufonis, aliquando araneÃ¦, vel catello, vel gliri; imprimitur autem in locis corporeis magis occultis: viris quidem aliquando sub palpebris, aliquando sub axillis, aut labiis, aut humeris, aut sede ima, aut alibi; mulieribus autem plerumque in mammis, aut locis muliebribus. Porro sigillum, quo talia signa imprimuntur, est unguis Diaboli. Quibus peractis ad instructionem Magistrorum qui Novitios initiarunt, hi promittunt denuo, se nunquam Eucharistiam adoraturos; injuriosos Sanctis omnibus, et maxime B. V. M. futuros; conculcaturos ac conspurcaturos Sacras Imagines, Crucem, ac Sanctorum Reliquias; nunquam usuros Sacramentis, aut sacramentalibus, nisi ad maleficia; integram confessionem sacramentalem sacerdoti nunquam facturos, et suum cum DÃ¦mone commercium semper celaturos. Et Diabolus vicissim pollicetur, se illis semper prÃ¦sto futurum; se in hoc mundo votis eorum satisfacturum, et post mortem illos esse beaturum. Sic peracta professione solemni, assignatur singulis eorum Diabolus, qui appellatur Magistellus, cum quo in partes secedunt, et carnaliter commiscentur: ille quidem in specie fÅ“minÃ¦, si initiatus est vir; in forma autem viri, et aliquando satyri, aliquando hirci, si fÅ“mina est saga professa. Guacc. loc. cit. fol. 42 et 43.

24. Quod si quÃ¦ratur ab Auctoribus, quomodo possit DÃ¦mon, qui corpus non habet, corporalem commixtionem habere cum homine? Respondent communiter, quod DÃ¦mon aut assumit alterius maris, aut fÅ“minÃ¦, juxta exigentiam, cadaver, aut ex mixtione aliarum materiarum effingit sibi corpus, quod movet, et mediante quo homini unitur. Et subdunt, quod quando fÅ“minÃ¦ gaudent imprÃ¦gnari a DÃ¦mone (quod non fit, nisi in gratiam fÅ“minarum hoc optantium), DÃ¦mon se transformat in succubam, et juncta homini semen ab eo recipit; aut per illusionem nocturnam in somnis procurat ab homine pollutionem, et semen prolectum in suo nativo calore, et cum vitali spiritu conservat, et incubando fÅ“minÃ¦ infert in ipsius matricem, ex quo sequitur conceptio. Ita multis citatis docet Guaccius, l. 1. c. 12., per totum, qui prÃ¦dicta multis exemplis desumptis a variis Doctoribus confirmat.

25. Alio modo jungitur DÃ¦mon tum Incubus, tum Succubus, hominibus, fÅ“minis aut maribus, a quibus nec honorem, nec sacrificia, oblationes, maleficia, quÃ¦ a Sagis et Maleficis, ut supra dictum est, prÃ¦tendit, recipit; sed ostendens deperdite amorem, nil aliud appetit, quam carnaliter commisceri cum iis quos amat. Multa sunt de hoc exempla, quÃ¦ ab Auctoribus referuntur, ut Menippi Lycii, qui fuit sollicitatus a quadam fÅ“mina ad sibi nubendum, postquam cum ea multoties coivit; et detecta fÅ“mina quÃ¦nam esset a quodam Philosopho, qui convivio nuptiali interrat, et Menippo dixit illam esse Compusam, puta DÃ¦monem succubam, statim ejulans evanuit, ut narrat CÅ“lius Rodiginus,Antiq. lib. 29, c. 5. Pariter adolescens quidam Scotus a DÃ¦mone succuba omnium gratissima, quas vidisset, forma, quÃ¦ occlusis cubiculi foribus ad se ventitabat, blanditiis, osculis, amplexibus per multos menses fuit sollicitatus, ut secum coiret, ut scribit Hector Boethius, Hist. Scotor. lib. 8., quod tamen a casto juvene obtinere non potuit.

26. Similiter, multas fÅ“minas legimus ab Incubo DÃ¦mone expetitas ad coitum, ipsisque repugnantibus facinus admittere, precibus, fletibus, blanditiis, non secus, ac perditissimus amasius procurasse animum ipsarum demulcere, et ad congressum inclinare; et quamvis aliquoties hoc eveniat ob maleficium, ut nempe DÃ¦mon missus a maleficis hoc procuret: tamen non raro DÃ¦mon ex se hoc agit, ut scribit Guaccius, Comp. Mal., lib. 3. c. 8., et non solum hoc evenit cum mulieribus, sed etiam cum equabus, cum quibus commiscetur; quÃ¦ si libenter coitum admittunt, ab eo curantur optime, ac ipsarum jubÃ¦ varie artificiosis et inextricabilibus nodis texuntur; si autem illum adversentur, eas male tractat, percutit, macras reddit, et tandem necat, ut quotidiana constat experientia.

27. Et quod mirum est, et pene incapabile, tales Incubi, qui Italice vocantur Folletti, Hispanice Duendes, Gallice Follets, nec Exorcistis obediunt, nec exorcismos pavent, nec res sacras reverentur ad earum approximationem timorem ostendendo, sicuti faciunt DÃ¦mones, qui obsessos vexant; quantumvis enim maligni Spiritus sint obstinati, nec parere velint ExorcistÃ¦ prÃ¦cipienti, ut exeant a corporibus quÃ¦ obsident, tamen ad prolationem Sanctissimi Nominis Jesu, aut MariÃ¦, aut aliquorum Versuum SacrÃ¦ ScripturÃ¦, impositionem Reliquiarum, maxime Ligni SanctÃ¦ Crucis, approximationem Sacrarum Imaginum, ad os obsessi rugiunt, strident, frendent, concutiuntur, et timorem, ac horrorem ostendunt. Folletti vero nihil horum, ut dictum est, ostendunt, nec a divexatione, nisi post longum tempus, cessant. Hujus rei testis sum oculatus, et historiam recito quÃ¦ reipsa humanam fidem superat: sed testis mihi sit Deus quod puram veritatem multorum testimonio comprobatam describo.

28. Viginti quinque abhinc annis plus, minusve, dum essem Lector SacrÃ¦ TheologiÃ¦ in Conventu SanctÃ¦ Crucis PapiÃ¦, reperiebatur in illa civitate honesta quÃ¦dam fÅ“mina maritata optimÃ¦ conscientiÃ¦, et bonum habens ab omnibus eam agnoscentibus, maxime Religiosis, testimonium, quÃ¦ vocabatur Hieronyma; et habitabat in Parochia Sancti Michaelis. HÃ¦c quadam die domi suÃ¦ panem pinserat, et per furnarium miserat ad illum decoquendum. Reportat panes coctos furnarius, et cum illis grandem quamdam placentam curiose elaboratam, conditam butyro, et pastulis Venetis, ut in ea civitate solent fieri placentÃ¦ hujusmodi. Renuit illa placentam recipere, dicens, se talem nullam fecisse. Replicat furnarius, se illa die alium panem coquendum non habuisse, nisi illum quem ab ea habuerat; oportere proinde, etiam placentam a se fuisse factam, licet minime de illa recordaretur. Acquievit fÅ“mina, et placentam cum viro suo, filia quam habebat triennem, et famula comedit. Sequenti nocte, dum cubaret mulier cum viro suo, et ambo dormirent, expergefacta est a quadam tenuissima voce, velut acutissimi sibili ad ipsius aures susurrante, verbis tamen distinctis: interrogavit autem fÅ“minam, num placenta illi placuisset? Pavens fÅ“mina cÅ“pit se munire signo Crucis, et invocare sÃ¦pius nomina Jesu et MariÃ¦. Replicabat vox, ne paveret, se nolle illi nocere, immo quÃ¦cumque illi placerent paratum exequi, esse filo captum pulchritudinis suÃ¦, et nil amplius desiderare, quam ejus amplexu frui. Tum fÅ“mina sensit aliquem suaviantem ipsius genas, sed tactus ita levis, ac mollis, ac si esset gossipium subtilissime carminatum id, a quo tacta fuit. Respuit illa invitantem, nec ullum responsum illi dedit: sed jugiter nomen Jesu, et MariÃ¦ repetebat, et se Crucis signo muniebat, et sic per spatium quasi horÃ¦ dimidiÃ¦ tentata fuit, et postea abscessit tentator.

Sequenti mane fuit mulier ad Confessarium virum prudentem ac doctum, a quo fuit in fide confirmata et exhortata, ut viriliter, sicut fecerat, resisteret, et sacris Reliquiis se muniret. Sequentibus noctibus par priori fuit tentatio, et verbis, et osculis, et par etiam in muliere constantia. HÃ¦c pertÃ¦sa talem ac tantam molestiam, ad Confessarii consultationem, et aliorum gravium virorum, per Exorcistas peritos fecit se exorcizare ad sciendum, num esset obsessa; et cum invenissent a nullo malo spiritu possideri, benedixerunt domui, cubiculo, lecto, et prÃ¦ceptum Incubo fecerunt, ne auderet molestiam amplius mulieri inferre. Sed omnia incassum; siquidem tentationem inceptam prosequebatur, ac si prÃ¦ amore langueret, ploratus, et ejulatus emittebat ad mulierem demulcendam, quÃ¦ tamen gratia Dei adjuta semper viriliter restitit. Renovavit Incubus tentationem, ipsi apparens interdiu in forma pusionis, seu parvi homunculi pulcherrimi, cÃ¦sariem habens rutilam et crispam, barbamque fulvam ac splendentem velut aurum, glaucosque oculos, ut flos lini, incedebatque indutus habitu Hispanico. Apparebat autem illi quamvis cum ea alii morarentur; et questus, prout faciunt amantes, exercens, et jactando basia, solitasque preces repetendo tentabat mulierem, ut ad illius amplexus admitteretur. Videbatque, et audiebat illa sola prÃ¦sentem ac loquentem, minime autem cÃ¦teri adstantes.

Perseverabat in illa constantia mulier, donec contra eam iratus Incubus, post aliquos menses blanditiarum novum persecutionis genus adortus est. Primo abstulit ab ea crucem argenteam plenam Reliquiis Sanctorum, et ceram benedictam, sive Agnum papalem B. Pontificis Pii V., quÃ¦ secum semper portabat; mox etiam annulos et alia jocalia aurea et argentea ipsius, intactis seris, sub quibus custodiebantur, in arca suffuratus est. Exinde cÅ“pit illam acriter percutere, et apparebant post verbera contusiones, et livores in facie, brachiis, aliisque corporis partibus, quÃ¦ per diem unum, vel alterum perdurabant, mox in momento disparebant contra ordinem contusionis naturalis, quÃ¦ sensim paulatimque decrescit. Aliquoties ipsius infantulam lactentem cunis eripiebat, et illam, nunc super tecta in limine prÃ¦cipitii locabat, nunc occultabat, nihil tamen mali in illa apparuit. Aliquoties totam domus supellectilem evertebat; aliquoties ollas, paropsides, et alia vasa testea minutatim frangebat, subinde fracta restituebat integra. Semel dum ipsa cum viro suo cubaret, apparens Incubus in forma solita, enixe deprecabatur ab ea concubitum, et dum ipsa de more constans resisteret, in furorem actus Incubus abscessit, et infra breve temporis spatium reversus est, secum ferens magnam copiam laminarum saxearum, quibus Genuenses in civitate sua et universa Liguria domos tegunt, et ex ipsis fabricavit murum circa lectum tantÃ¦ altitudinis, ut ejus conopeum adÃ¦quaret, unde necesse fuit scalis uti, si debuerunt de cubili surgere. Murus autem fuit absque calce, et ipso destructo, saxa in angulo seposita, quÃ¦ ibi per duos dies remanserunt visa a multis, qui ad spectaculum convenerant; et post biduum disparuerunt.

Invitaverat Maritus ejus in die S. Stephani quosdam amicos viros militares ad prandium, et pro hospitum dignitate dapes paraverat; dum de more lavantur manus ante accubitum, disparet in momento mensa parata in triclinio; disparent obsonia cuncta, olla, caldaria, patinÃ¦, ac omnia vasa in coquina; disparent amphorÃ¦, canthari, calices parati ad potum. Attoniti ad hoc stupent commensales, qui erant octo, inter quos Dux peditum Hispanus ad alios conversus ait: Ne paveatis, ista est illusio, sed pro certo mensa in loco in quo erat, adhuc est, et modo modo eam tactu percipiam. Hisque dictis circuibat cÅ“naculum manibus extentis tentans mensam deprehendere, sed cum post multos circuitus incassum laborasset, et nil prÃ¦ter Ã¦rem tangeret, irrisus fuit a cÃ¦teris; cumque jam grandis esset prandii hora, pallium proprium eorum unusquisque sumpsit propriam domum petiturus. Jam erant omnes prope januam domus in procinctu eundi associati a marito vexatÃ¦ mulieris, urbanitatis causa; cum grandem quendam strepitum in cÅ“naculo audiunt. Subsistunt parumper ad cognoscendum causam strepitus, et accurrens famula nuntiat in coquina vasa nova obsoniis plena apparuisse, mensamque in cÅ“naculo jam paratam esse restitutam. Revertuntur in cÅ“naculum, et stupent mensam mappis et manutergiis insolitis, salino, et lancibus insolitis argenteis, salsamentis, ac obsoniis, quÃ¦ domi parata non fuerant, instructam. A latere magna erecta erat credentia, supra quam optimo ordine stabant calices crystallini, argentini, et aurei cum variis amphoris, lagenis, cantharis plenis vinis exteris, puta Cretensi, Campano, Canariensi, Rhenano, etc. In coquina pariter in ollis, et vasis itidem in ea domo nunquam visis varia obsonia. Dubitarunt prius nonnulli ex iis eas dapes gustare, sed confirmati ab aliis accubuerunt, et exquisitissime omnia condita repererunt; ac immediate a prandio, dum omnes pro usu illius temporis ad ignem sedent, omnia ustensilia cum reliquiis ciborum disparuere, et repertÃ¦ sunt antiquÃ¦ domus supellectiles simul cum dapibus, quÃ¦ prius paratÃ¦ fuerant; et quod mirum est, convivÃ¦ omnes saturati sunt, ita ut nullus eorum cÅ“nam sumpserit prÃ¦ prandii lautitia. Quo convincitur cibos appositos reales fuisse, et non ex prÃ¦stigio reprÃ¦sentatos.

Interea effluxerant multi menses, ex quo cÅ“perat hujusmodi persecutio: et mulier votum fecit B. Bernardino Feltrensi, cujus sacrum corpus veneratur in Ecclesia S. Jacobi prope murum illius urbis, incedendi per annum integrum indutam panno griseo, et chordulato, quo utuntur Fratres Minores, de quorum ordine fuit B. Bernardinus, ut per ipsius patrocinium a tanta incubi vexatione liberaretur. Et de facto die 28. Septembris, qui est pervigilium Dedicationis S. Michaelis Archangeli, et festum B. Bernardini, ipsa veste votiva induta est. Mane sequenti, quod est festum S. Michaelis, ibat vexata ad ecclesiam S. Michaelis, quÃ¦ ut diximus erat parochialis ipsius, circa medium mane, dum frequens populus ad illam confluebat; et cum pervenisset ad medium plateÃ¦ ecclesiÃ¦, omnia ipsius indumenta et ornamenta ceciderunt in terram et rapta vento statim disparuerunt, ipsa relicta nuda. Adfuerunt sorte inter alios duo equites viri longÃ¦vi, qui factum videntes dejectis ab humero propriis palliis mulieris nuditatem, ut potuerunt, velarunt, et rhedÃ¦ impositam ad propriam domum duxerunt. Vestes et jocalia quÃ¦ rapuerat Incubus, non restituit nisi post sex menses.

Multa alia, et quidem stupenda operatus est contra eam Incubus, quÃ¦ tÃ¦det excribere, et per multos annos in ea tentatione permansit, tandemque Incubus videns operam in ea perdere, destitit a tam importuna et insolita vexatione.

29. In hoc casu, et similibus qui passim audiuntur et leguntur, Incubus ad nullum actum contra Religionem tentat, sed solum contra castitatem. Hinc fit quod ipsi consentiens non peccat irreligiositate, sed incontinentia.

30. In confesso autem est apud Theologos et Philosophos, quod ex commixtione hominis, cum DÃ¦mone aliquoties nascuntur homines et tali modo nasciturum esse Antichristum opinantur nonnulli Doctores: Bellarm., lib. 1. de Rom. Pont. cap. 12., Suarez, tom. 2. disp. 54. sec. 1.; Maluend., de Antichr. l. 2. c. 8. Immo observant, quod, qui gignuntur ab hujusmodi Incubis, naturali causa etiam evenit, ut nascantur grandes, robustissimi, ferocissimi, superbissimi, ac nequissimi ut scripsit Maluenda, loc. cit. Â§ Ad illud; et hujus rationem recitat ex Vallesio Archiat. Reggio. Sac. Philosoph. c. 8., dicente quod Incubi summittunt in uteros non qualecumque, neque quantumcumque semen, sed plurimum, crassissimum, calidissimum, spiritibus affluens et seri expers. Id vero est eis facile conquirere, deligendo homines calidos, robustos, et abundantes multo semine, quibus succumbant, deinde, et mulieres tales, quibus incumbant, atque utrisque voluptatem solito majorem afferendo, tanto enim abundantius emittitur semen, quanto cum majori voluptate excernitur. HÃ¦c Vallesius. Confirmat vero Maluenda supradicta, probando, ex variis et classicis Auctoribus, ex hujusmodi concubitu natos: Romulum ac Remum, Liv. decad. 1.; Plutarch. in vit. Romul., et Parallel.; Servium Tullium, sextum regem Romanorum, Dionys. Halicar. lib. 4., Plin. lib. 36. c. 27.; Platonem Philosophum, Laer. l. 9. de Vit. Philos., D. Hyeron. l. 1. Controvers. Jovinian.; Alexandrum Magnum, Plutarch., in vit. Alex. M.; Quint. Curt., l. 4. de Gest. Alex. M.; Seleucum, regem SyriÃ¦, Just., Hist. l. 15., Appian., in Syriac.; Scipionem Africanum Majorem, Liv., decad. 3. lib. 6.; CÃ¦sarem Augustum Imperatorem, Sueton., in Octa. c. 94.; Aristomenem Messenium, strenuissimum ducem GrÃ¦corum, Strabo, de Sit. Orb.lib. 8., Pausan. de Rebus GrÃ¦cor. lib. 3.; et Merlinum, seu Melchinum Anglicum ex Incubo et Filia Caroli Magni Moniali, Hauller, volum. 2. Generat. 7.; quod etiam de Martino Luthero, perditissimo Heresiarca, scribit Cocleus apud Maluendam, de Antich. lib. 2. c. 6. Â§ CÃ¦terum.

31. Salva tamen tot, et tantorum Doctorum, qui in ea opinione conveniunt, reverentia, non video, quomodo ipsorum sententia possit subsistere; tum quia, ut optime opinatur Pererius, tom. 2. in Genes. cap. 6. disp. 5., tota vis et efficacia humani seminis consistit in spiritibus, qui difflantur, et evanescunt, statim ac sunt extra genitalia vasa, a quibus foventur, et conservantur, ut scribunt Medici. Nequit proinde DÃ¦mon semen acceptum conservare, ita ut aptum sit generationi, quia vas, quodcumque sit illud, in quo semen conservare tentaret, oporteret, quod caleret calore assimetro a nativo organorum humanÃ¦ generationis; similarem enim a nullo alio prÃ¦terquam ab organis ipsis habere potest. In vase autem non calente vi tali calore, sed alieno, spiritus resolvuntur, nec sequi potest generatio. Tum quia generatio actus vitalis est, per quem homo generans de propria substantia semen defert per organa naturalia ad locum generationi congruentem. In casu autem delatio seminis non potest esse actus vitalis hominis generantis, quia ab eo non infertur in matricem; proinde nec dici potest, quod homo cujus est semen, generet fÅ“tum, qui ex eo nascitur. Neque Incubus ipsius pater dici potest; quia de ipsius substantia semen non est. Hinc fiet, quod nascetur homo, cujus nemo pater sit, quod est incongruum. Tum quia in patre naturaliter generante duplex causalitas concurrit, nempe materialis, quia semen, quod materia generationis, ministrat, et efficiens, quia agens principale est in generatione, ut communiter statuunt Philosophi. In casu autem nostro homo ministrando solum semen, puram materiam exhiberet absque ulla actione in ordine ad generationem; proinde non posset dici pater filii, qui nasceretur: et hoc est contra id, quod homo genitus ab Incubo non est illius filius, sed est filius ejus viri, a quo Incubus semen sumpsit.

32. PrÃ¦terea omni probabilitate caret quod scribit Vallesius, et ex eo recitavimus supra no 30.; mirorque a doctissimi viri calamo talia excidisse. Notissimum enim est apud Physicos, quod magnitudo fÅ“tus non est a quantitate molis, sed est a quantitate virtutis, hoc est spirituum in semine: ab ea enim tota generationis ratio dependet, ut optime testatur Michael Ettmullerus, Instit. Medic. Physiolog. car. 22. thes. 1. fol. m. 39., scribens: Tota generationis ratio dependet a spiritu genitali sub crassioris materiÃ¦ involucro excreto; ista materia seminis crassa nullo modo, vel in utero subsistente, vel ceu materia fÅ“tum constituente: sed solus spiritus genitalis maris unitus cum spiritu genitali mulieris in poros uteri, seu quod rarius fit in tubos uteri se insinuat, indeque uterum fecundum reddit. Quid ergo facere potest magna quantitas seminis ad fÅ“tus magnitudinem? PrÃ¦terea nec semper verum est, quod tales geniti ab Incubis magnitudine molis corporeÃ¦ insignes sint: Alexander enim Magnus, qui, ut diximus, natus taliter scribitur, statura pusillus erat; unde carmen,

Magnus Alexander corpore parvus erat.

Item quamvis taliter concepti supra cÃ¦teros homines excellant, non tamen hoc semper est in vitiis, sed aliquando in virtutibus etiam in moralibus, ut patet in Scipione Africano, CÃ¦sare Augusto, et Platone Philosopho, de quibus Livius, Suetonius et Laertius respective scribunt, quod optimi in moribus fuere; ut proinde arguere possimus, quod si alii eodem modo geniti pessimi fuere, hoc non fuerit ex hoc, quod fuerint ab Incubo geniti, sed quia tales ex proprio arbitrio extitere.

Pariter ex textu SacrÃ¦ ScripturÃ¦, Gen. c. 6. v. 4., habemus quod gigantes nati sunt ex concubitu filiorum Dei cum filiabus hominum, et hoc ad litteram sacri textus. Gigantes autem homines erant statura magna, ut eos vocat Baruch, c. 3. v. 26, et excedente communem hominum proceritatem. Monstruosa statura, robore, latrociniis, et tyrannide insignes; unde Gigantes per sua scelera fuerunt maxima, et potissima causa Diluvii, ait Cornelius a Lapid in Gen. c. 6. v. 4. Â§ Burgensis. Non quadrat autem quorumdam expositio, quod nomine filiorum Dei veniant filii Seth, et vocabulo filiarum hominum filiÃ¦ Cain, eo quod illi erant pietati, Religioni, et cÃ¦teris virtutibus addicti, descendentes autem a Cain viceversa: nam salva opinantium, Chrysost. Cyrill. Theodor. Rupert. Ab., et Hilar. in Psalm. 132. apud Cornel. a Lap. c. 6. G. v. 2. Â§ Verum dies, reverentia, talis expositio non cohÃ¦ret sensui patenti litterÃ¦; ait enim Scriptura, quod ex conjunctione talium nati sunt homines monstruosÃ¦ proceritatis corporeÃ¦: ante illam ergo tales gigantes non extiterunt: quod si ex ea orti sunt, hoc non potuit esse ex eo, quod filii Seth coivissent cum filiabus Cain, quia illi erant staturÃ¦ ordinariÃ¦, prout etiam filiÃ¦ Cain, unde oriri ex his naturaliter non potuerunt, nisi filii staturÃ¦ ordinariÃ¦; si ergo monstruosa statura filii nati sunt ex tali conjunctione, hoc fuit, quia non fuerunt prognati ex ordinaria conjunctione viri cum muliere, sed ex Incubis dÃ¦monibus qui ratione naturÃ¦ ipsorum optime possunt vocari filii Dei, et in hac sententia sunt Philosophi Platonici, et Franciscus Georgius Venetus, tom. 1. problem. 74.: nec dissentiunt ab eadem Joseph. HebrÃ¦us, Philo JudÃ¦us, S. Justinus Martyr, Clemens Alexandrinus, et Tertullianus. Joseph. HebrÃ¦us, Antiq. l. 1., Philo, l. de Gigant., S. Justinus M., Apolog. 1., Clemens Alex., lib. 3., Tertull., lib. de Habit. Mul., apud Cornel., loc. cit., Hugo de S. Victor., Annot. in Gen., c. 6., qui opinantur illos fuisse Angelos quosdam corporeos qui in luxuriam cum mulieribus delapsi sunt, ut enim infra ostendemus istÃ¦ duÃ¦ sententiÃ¦ in unam, et eamdem conveniunt.

33. Si ergo Incubi tales, ut fert communis sententia, Gigantes genuerunt, accepto semine ab homine, juxta id, quod supra dictum est, non potuerunt ex illo semine nasci nisi homines ejusdem staturÃ¦ plus, minusve, cum eo a quo semen acceptum est: nec enim facit ad altiorem corporis staturam major seminis quantitas, ita ut attracta insolite a DÃ¦mone, dum succubus fit homini, augeat ultra illius staturam enormiter corpus ab eo geniti; quia, ut supra diximus, hoc residet in spiritu, et non in mole seminis: ut proinde necesse sit concludere, quod ab alio semine, quam humano hujusmodi gigantes nati sint, et proinde DÃ¦mon Incubus non humano, sed alio semine utatur ad generationem. Quid igitur dicendum?

34. Quantum ad hoc, sub correctione SanctÃ¦ Matris EcclesiÃ¦, et mere opinative dico, Incubum DÃ¦monem dum mulieribus commiscetur, ex proprio ipsius semine hominem generare.

35. Paradoxa in fide, et parum sana nonnullis videbitur hÃ¦c opinio; sed lectorem meum deprecor, ut judicium non prÃ¦cipitet de ea: ut enim incivile est nondum tota lege perspecta judicare, ut Celsus, lib. 24. ff. de legib. et S. C., ait, ita neque damnanda est opinio, nisi prius examinatis, ac solutis argumentis, quibus innititur. Ad probandam igitur supradatam conclusionem, nonnulla sunt necessario prÃ¦mittenda.

36. PrÃ¦mittendum primo de fide est, quod dentur CreaturÃ¦ pure spirituales nullo modo de materia corporea participantes, prout habetur ex Concillio Lateranensi, sub Innocentio Tertio, c. Firm. de Sum. Trin. et Fid. Cath. Conc. Eph. in Epist. Cyrill. ad Reggia, et alibi. Hujusmodi autem sunt Angeli beati, et DÃ¦mones damnati ad ignem perpetuum. Quamvis vero nonnulli Doctores, Bann. par. 1. q. 5. ar. 1. Can. de Loc. Theol. l. 5. c. 5. Sixt. seuBibliot. San. l. 5. annot. 8., Mirand. Sum. Concil. vo. Angelus, Molina, p. 1. q. 50., a. 1., Carranz., Annot. ad Synod. 7., etiam post Concilium illud docuerint spiritualitatem Angelorum et DÃ¦monum non esse de fide, ita ut nonnulli alii, Bonav. in lib. 2. sent. dist. 3. q. 1., Scot. de Anim. q. 15., Cajet. in Gen. c. 4., Franc. Georg. Problem. l. 2. c. 57., August. Hyph., de DÃ¦mon., l. 3. c. 3., scripserint illos esse corporeos, et proinde Angelos DÃ¦monesque corpore et spiritu constare non esse propositionem hÃ¦reticam, neque erroneam probet Bonaventura Baro, Scot. Defens. tom. 9. apolog. 2., act. 1., p. Â§ 7.: tamen quia Concilium ipsum statuit de fide tenendum, Deum esse Creatorem omnium visibilium, et invisibilium, spiritualium, et corporalium, qui utramque de nihilo condidit creaturam spiritualem et corporalem Angelicam, videlicet ut mundanam: ideo dico de fide esse quasdam creaturas dari mere spirituales, et tales esse Angelos, non quidem omnes, sed quosdam.

37. Inaudita forsan erit sententia hÃ¦c, sed non destituta erit probabilitate. Si enim a Theologis tanta inter Angelos diversitas specifica, et proinde essentialis statuitur, ut in via D. ThomÃ¦, p. p., q. 50., ar. 4., plures Angeli nequeant esse in eadem specie, sed quilibet Angelus propriam speciem constituat, profecto nulla invenitur repugnantia, quod Angelorum nonnulli sint purissimi spiritus, et proinde excellentissimÃ¦ naturÃ¦, alii autem corporei, et minus excellentes, et eorum differentia petatur per corporeum, et incorporeum. Accedit quod hac sententia facile solvitur alias insolubilis contradictio inter duo Concilia Å’cumenica, nempe Septimam Synodum generalem, et dictum Concilium Lateranense: siquidem in illa Synodo, quÃ¦ est secunda NicÃ¦na, actione quinta, productus est liber Joannis Thessalonicensis scriptus contra quemdam Philosophum gentilem, in quo ita habetur: De Angelis, et Archangelis, atque eorum Potestatibus, quibus nostras Animas adjungo, ipsa Catholica Ecclesia sic sentit, esse quidem intelligibiles, sed non omnino corporis expertes, et insensibiles, ut vos Gentiles dicitis, verum tenui corpore prÃ¦ditos, et Ã¦reo, sive igneo, sicut scriptum est: qui facit Angelos suos spiritus, et ministros suos ignem urentem. Et infra: Quamquam autem non sint ut nos, corporei, utpote ex quatuor elementis, nemo tamen vel Angelos, vel DÃ¦mones, vel Animas dixerit incorporeas: multoties enim in proprio corpore visi sunt ab illis, quibus Dominus oculos aperuit. Et cum omnia lecta fuissent coram Patribus synodaliter congregatis, Tharasius, Patriarcha Constantinopolitanus, poposcit adprobationem SanctÃ¦ Synodi his verbis: Ostendit Pater, quod Angelos pingi oporteat, quoniam circumscribi possunt, et ut homines apparuerunt. Synodus autem uno ore respondit: Etiam, Domine.

38. Hanc autem Conciliarem adprobationem de materia ad longum pertractata a D. Joanne in libro coram Patribus lecto, statuere articulum fidei circa corporeitatem Angelorum, perspicuum est: unde ad tollendam contradictionem hujus, cum allata definitione Concilii Lateranensis multum desudant Theologi. Unus enim, Suarez, de Angelis, ait, quod Patres non contradixerunt tali asserto de corporeitate Angelorum, quia non de illa re agebatur. Alius, Bann., in p. p. q. 10., ait, quod Synodus adprobavit conclusionem, nempe Angelos pingi posse, non tamen adprobavit rationem, quia corporei sunt. Alius, Molin., in p. p., q. 50. a. 1., ait, quod definitiones Conciliares in illa Synodo factÃ¦ sunt solum actione septima, proinde ea quÃ¦ habentur in actionibus prÃ¦cedentibus non esse definitiones de fide. Alii, Joverc. et Mirand., Sum. Conc., scribunt nec NicÃ¦num, nec Lateranense Concilium intendisse definere de fide quÃ¦stionem; et NicÃ¦num quidem locutum fuisse juxta opinionem Platonicorum, quÃ¦ ponit Angelos corporeos, et tunc prÃ¦valebat; Lateranense autem locutum esse juxta mentem Aristotelis, qui, l. 12. Metaphys., tex. 49., ponit intelligentias incorporeas, quÃ¦ sententia contra Platonicos apud plerosque Doctores invaluit expost.

39. Sed quam frigidÃ¦ sint istÃ¦ responsiones nemo non videt, ac eas minime satisfacere oppositioni palmariter demonstrat Bonaventura Baro, Scot. Defens., tom. 9., apolog. 2., actio. 1., Â§ 2. per totum. Proinde ad tollendam contradictionem Conciliorum dicendum est, NicÃ¦num locutum esse de una, Lateranense autem de alia specie Angelorum, et illam quidem corpoream, hanc vero penitus incorpoream; et sic conciliantur, aliter irreconciliabilia Concilia.

40. PrÃ¦mittendum 2o., nomen Angeli esse nomen officii, non naturÃ¦, ut concorditer scribunt S. S. Patres: Ambros. in c. 1. epist. ad Hebr., Hilarius, l. 5. de Trin., Augustinus, lib. 15. de Civit. Dei.c. 23., Gregorius, Hom. 34. in Evang., Isidorus, l. de Sum. Bonit., c. 12.; unde prÃ¦clare ait D. Ambrosius: Angelus non ex eo quod est spiritus, ex eo quod agit, Angelus, quia Angelus GrÃ¦ce, LatineNuntius dicitur; sequitur igitur ex hoc, quod illi, qui ad aliquod ministerium a Deo mittuntur, sive spiritus sint, sive homines, Angeli vocari possunt; et de facto ita vocantur in Scripturis Sacris: nam de Sacerdotibus, Concionatoribus, ac Doctoribus, qui tanquam Nuntii Dei explicant hominibus divinam voluntatem, dicitur, Malach. c. 2. v. 7.: Labia Sacerdotis custodient scientiam, et legem requirent ex ore ejus, quia Angelus Domini exercituum est. D. Joannes Baptista ab eodem Propheta, c. 3. v. 1., vocatur Angelus, dum ait: Ecce ego mitto Angelum meum, et prÃ¦parabit viam ante faciem meam. Et hanc prophetiam esse ad litteram de S. Joanne Baptista testatur Christus Dominus in Evangelio MatthÃ¦i, 11., v. 10. Immo et ipse Deus, quia fuit missus a Patre in mundum ad evangelizandum legem gratiÃ¦, vocatur Angelus. Ita in prophetia IsaiÃ¦, c. 9. v. 6., juxta versionem Septuaginta: Vocabitur nomen ejus magni consilii Angelus, et clarius in MalachiÃ¦ c. 3. v. 1.,: Veniet ad templum sanctum suum Dominator quem vos quÃ¦ritis, et Angelus testamenti, quem vos vultis. QuÃ¦ prophetia ad litteram est de Christo Domino. Sequitur igitur nullum absurdum sequi ex hoc, quod dicimus Angelos quosdam esse corporeos, nam et homines, qui corpore constant, Angeli vocabulo efferuntur.

41. PrÃ¦mittendum 3o., nondum rerum naturalium, quÃ¦ sunt in Mundo, satis perspectam esse existentiam, aut naturam, ut proinde aliquid negandum sit ex eo, quod de illo nunquam alias dictum, aut scriptum fuerit. Patet enim tractu temporis detectas esse novas terras, quas Antiqui nostri ignorarunt, novaque animalia, herbas, plantas, fructus, semina nunquam alias visa; et si pervia esset Terra Australis incognita, cujus indagatio, et lustratio a multis hucusque incassum tentata est, adhuc nova nobis alia panderentur. Patet adhuc, quod per inventionem Microscopii, et alias machinas, et organa PhilosophiÃ¦ experimentales modernÃ¦, sicut etiam per exactiorem indaginem Anatomistarum, multarum rerum naturalium existentiam, vires, naturamque tum innotuisse, tum dietim innotescere, quÃ¦ prÃ¦cedentes Philosophi ignorarunt, ut patet in auro fulminante, phosphoro, et centum aliis chymicis experimentis, circulatione sanguinis, venis lacteis, vasis lymphaticis, et aliis hujusmodi quÃ¦ nuper AnatomistÃ¦ adinvenerunt. Proinde ineptum erit aliquod exsibillare ex hoc quod de eo nullus Antiquorum scripserit, attento maxime Logicorum axiomate, quod locus ab auctoritate negativa non tenet.

42. PrÃ¦mittendum 4o., quod in Sacra Scriptura, et Ecclesiasticis traditionibus non traditur nisi id, quod ad AnimÃ¦ salutem necessarium est, quoad credendum, sperandum et amandum; unde inferre non licet ex eo, quod nec ex Scriptura, nec ex traditione aliquod habetur, proinde negandum sit, quod illud tale existat: aut nos quidem Fides docet, Deum per Verbum suum omnia creasse visibilia, et invisibilia; pariterque ex Jesu Christi Domini nostri meritis tum gratiam, tum gloriam omni, et cuivis rationali creaturÃ¦ conferri. Num autem alius Mundus a nostro, quem incolimus, sit; et in eo alii homines non ab Adam prognati, sed alio modo a Deo creati existant (sicut ponunt illi, qui lunarem globum habitatum opinantur); pariterque num in hoc Mundo, quem incolimus, aliÃ¦ existant creaturÃ¦ rationales ultra homines, et Spiritus Angelicos, quÃ¦ regulariter hominibus sint invisibiles, et per accidens, et earum executiva potentia fiant visibiles: hoc nullo modo spectat ad fidem, et hoc scire, aut ignorare non est ad salutem hominis necessarium, sicut nec scire rerum omnium physicarum numerum aut naturam.

43. PrÃ¦mittendum 5o., nullam inveniri repugnantiam, nec in Philosophia, nec in Theologia, quod dari possint creaturÃ¦ rationales constantes spiritu et corpore, aliÃ¦ ab homine, quia si esset repugnantia hoc esset vel ex parte Dei (et hoc non quia ipse omnipotens est), vel ex parte rei creabilis; et neque hoc, quia sicut creatura mere spiritualis, ut Angeli, creata est, et mere materialis, ut Mundus, et partim spiritualis, partim corporea, corporeitate terrestri, et crassa, ut homo, ita creabilis est creatura constans spiritu rationali, et corporeitate minus crassa, sed subtiliore, quam sit homo. Et profecto post Resurrectionem Anima Beatorum erit unita corpori glorioso dote subtilitatis donato: ut proinde concludi possit, potuisse Deum creare creaturam rationalem corpoream, cui naturaliter indita sit corporis subtilitas, sicut per gratiam corpori glorioso confertur.

44. Astruitur autem magis talium creaturarum possibilitas ex solutione argumentorum, quÃ¦ contra positam conclusionem fieri possunt, pariterque ex responsione ad interrogationes, quÃ¦ possunt circa eam formari.

45. Prima interrogatio est, an tales creaturÃ¦ dicendÃ¦ essent animalia rationalia? Quod si sic, quomodo different ab homine, cum quo communem haberent definitionem?

46. Respondeo quod essent animalia rationalia sensibus, et organis corporis prÃ¦dita, sicut homo: differrent autem ab homine non solum ratione corporis tenuioris, sed etiam materiÃ¦. Homo siquidem ex crassiore elementorum omnium parte, puta ex luto, nempe aqua et terra crassa formatus est, ut constat ex Scriptura,Gen. 2. v. 7.; ista vero formata essent ex subtiliore parte omnium, aut unius, seu alterius elementorum; ut proinde alia essent terrea, alia aquea, alia Ã¦rea, et alia ignea, et ut eorum definitio cum hominis definitione non conveniret, addendum esset definitioni hominis crassa materialitas sui corporis, per quam a dictis animalibus differret.

47. Secunda interrogatio est, quandonam hujus modi animalia fuissent condita, et num cum brutis producta a terra, aut ab aqua, ut quadrupedia, et aves respective; an vero a Domino Deo formata, ut fuit homo?

48. Respondeo quod de fide est, quod posito, quod existant de facto, creata sint a principio Mundi: sic enim definitur a Concilia Lateranensi (Firm. de Sum. Trinit. et Fide cathol.); nempe quod Deus sua omnipotenti virtute simul ab initio temporis utramque de nihilo condidit creaturam, spiritualem et corporalem. Sub illa etenim Creaturarum generalitate etiam illa animalia essent comprehensa. Quo vero ad eorum formationem, decuisse ipsorum corpus a Deo ministerio Angelorum formatum fuisse, sicut a Deo formatum legimus corpus hominis, quia ipsi copulandus erat spiritus immortalis, quandoquidem spiritus incorporeus, et proinde nobilissimus corpori pariter originaliter nobiliori cÃ¦teris brutis jungendus erat.

49. Tertia interrogatio, an talia animalia habuissent originem ab uno solo, velut omnes homines ab Adam, an vero plura simul formata essent sicut fuit de cÃ¦teris animantibus a terra, et aqua productis, in quibus fuerunt Mares, et FÅ“minÃ¦ quÃ¦ speciem per generationem conservant? Et si hoc oporteret inter talia animalia esse distinctionem sexus; ipsa nasci, et interire; passionibus sensus affici, nutriri, crescere; et tunc quo alimenta vescerentur, esset quÃ¦rendum; prÃ¦terea an vitam socialem ducerent, ut homines; qua politica regerentur; num urbes ad habitandum struxissent; num artes, studia, possessiones, et bella inter ea essent, sicut est in hominibus.

50. Respondeo: potuit esse quod omnia ab uno, velut homines ab Adam, sint progenita; potuit pariter esse, quod ex iis multi mares, et plures fÅ“minÃ¦ fuissent formatÃ¦, a quibus per generationem eorum species essent propagatÃ¦. Ultro admitteremus talia animalia oriri, et mori; mares alios, alias fÅ“minas inter ea esse; passionibus, sensibus agitari velut homines; nutriri et crescere secundum molem sui corporis; cibum autem ipsorum non crassum qualem requirit crassities corporis humani, sed substantiam tenuem, et vaporosam emanantem per effluvia spirituosa a rebus physicis pollentibus corpusculis maxime volatilibus, ut nidor carnium maxime assatarum, vapor vini, fructuum, florum, aromatum, a quibus copiosa hujusmodi effluvia usque ad totalem partium subtiliorum, ac volatilium evaporationem scaturiunt. Talia autem animalia civilem vitam ducere posse, et inter ea distinctos esse gradus dominantium ac servientium pro conditione naturÃ¦ ipsorum, artesque, scientias, ministeria, exercitia, loca, mansiones, ac alia necessaria ad eorum conservationem, nullam penitus importat repugnantiam.

51. Quarta interrogatio est, qualis esset eorum corporis figuratio, an humanam, an aliam formam, et qualem haberent, et an partes corporis ipsorum haberent ordinem essentialem inter se, ut corpora cÃ¦terorum animalium, an vero accidentalem tantum, ut corpora fluidarum substantiarum, ut olei, aquÃ¦, nubis, fumi, etc.; et num substantiÃ¦ suarum partium organicarum diversimode constarent, ut organa hominum, in quibus sunt aliÃ¦ partes crassissimÃ¦, ut ossa, aliÃ¦ minus crassÃ¦, ut cartilagines, aliÃ¦ tenues, ut membranÃ¦.

52. Respondeo, quod quantum ad figuram corpoream nihil certi affirmare debemus, aut possumus, cum talis figura non sit exacte nobis sensibilis, nec quoad visum, nec quoad tactum prÃ¦ sui corporis tenuitate, ac perspicacitate; qualis proinde vere sit, noverint ipsi, aliique, qui substantias immateriales intuitive cognoscere possunt. Quoad congruentiam et probabilitatem dico, illa referre speciem corporis humani, cum aliquo distinctivo a corpore humano, nisi forte ad hoc sufficiat sua ipsorum tenuitas. Ducor, quia corpus humanum plasmatum a Deo perfectissimum est, inter animalia quÃ¦que, et cum cÃ¦tera bruta in terram sint prona, eo quia anima eorum mortalis est, Deus, ut ait poeta Ovid.,Metamorphos.:

Os homini sublime dedit, cÅ“lumque tueri

Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus;

quia anima hominis immortalis ordinata est ad cÅ“lestem mansionem. Cum igitur animalia, de quibus loquimur, spiritum haberent immaterialem, rationalem, ac immortalem, et proinde capacem beatitudinis, ac damnationis, congruum est, quod corpus, cui talis spiritus copulatur, simile sit omnium animalium nobilissimo, corpori humano. Ex hac positione sequitur, quod ejus corporis partes ordinem inter se essentialem habere deberent; nec enim pes capiti, aut ventri manus conjungi deberet: sed congrua membrorum essentiali dispositione ordinata, ut essent idonea ministeriis propriis perficiendis. Quo autem ad partes componentes ipsarum organa, dico quod necessarium esset, ut nonnullÃ¦ ipsarum essent solidiores, aliÃ¦ minus solidÃ¦, aliÃ¦ tenues, aliÃ¦ tenuissimÃ¦ pro necessitate operationis organicÃ¦. Nec contra hanc positionem facile potest asseri tenuitas ipsorum corporum: quippe soliditas aut crassities organicarum partium, de qua dicimus, non esset talis simpliciter, sed comparative ad alias partes tenuiores. Et hoc patere potest in omnibus corporibus fluidis naturalibus, ut vino, oleo, lacte, etc.; quantumvis enim omnes partes in ipsis videantur homogeneÃ¦, ac similares, non tamen ita est; nam in ipsis est pars terrea, pars aquea, sal fixum, sal volatile, et pars sulfurea, quÃ¦ omnia manipulatione spargirica oculis subjici possunt. Ita esset in casu nostro: posito enim quod talium animalium corpora subtilia, et tenuia, ut corpora naturalia fluida, velut aqua, et Ã¦r, essent, non tamen tolleretur, quin in ipsorum partibus diversÃ¦ inter se essent qualitates, et aliquÃ¦ ipsarum comparative ad alias essent solidÃ¦, et aliÃ¦ tenuiores, quamvis totum corpus ex ipsis compositum tenue dici posset.

53. Quod si dicatur, quod hÃ¦c repugnant positioni supra firmatÃ¦, circa partium essentialem ordinationem inter se: quandoquidem videmus, quod in corporibus fluidis, ac tenuibus una pars non servat ordinem essentialem ad aliam, sed accidentalem tantum, ita ut hÃ¦c pars vini, quÃ¦ modo alteri parti contigua est, mox inverso vase, aut moto vino, alteri parti unitur, et sic omnes partes diversam positionem habent quantumvis semper idem vinum sit, et ex hoc sequeretur, quod talium animalium corpora figurata stabiliter non essent, et consequenter, nec organica.

54. Respondeo negando assumptum; etenim in corporibus fluidis, quamvis non appareat, manet tamen essentialis partium ordinatio, qua stante stat in suo esse compositum, et hoc patet manifeste in vino: expressum enim ab uvis videtur liquor totaliter homogeneus, non tamen ita est; in eo enim sunt partes crassÃ¦, quÃ¦ tractu temporis subsident in doliis: sunt etiam partes tenues, quÃ¦ evaporant: sunt partes fixÃ¦, ut tartarus, sunt partes volatiles, ut sulphur, sive spiritus ardens; sunt partes mediÃ¦ inter volatile ac fixum, ut phlegma. Partes istÃ¦ ordinem essentialem inter se mutant; nam statim, ac expressum est ab uvis, et mustum dicitur sulphur, sive spiritus volatilis, ita implicatum manet particulis tartari, qui fixus est, ut nullo modo avolare valeat.

55. Hinc est, quod a musto recenter ab uvis expresso nullo modo potest distillari spiritus sulphureus, qui communiter vocaturaqua vitÃ¦: sed post quadraginta dies fermentationis particulÃ¦ vini ordinem mutant, ita ut spiritus, qui alligati erant particulis tartareis, et propria volatilitate eas suspensas tenebant, et vicissim ab eis, ne possent avolare detinebantur, ac tartareis particulis separantur, et divulsi, ac confusi remanent cum partibus phlegmaticis, a quibus per actionem ignis faciliter separantur, et avolant; sicque per distillationem fit aqua vitÃ¦, quÃ¦ aliud non est quam sulphur vini volatile cum tenuiore parte phlegmatis simul cum dicto sulphure vi ignis elevata. Post quadraginta dies, alia incipit vini fermentatio, quÃ¦ longiori, aut minus longo tempore perficitur, pro vini perfectiori, aut imperfectiori maturitate, et alio, atque alio modo terminatur, pro minore aut majore spiritus sulphurei abundantia. Si enim abundat in vino sulphur, acescit fermentatione, et evadit acetum; si autem parum sulphuris continet, lentescit vinum, et Italice dicitur vino molle, aut vino guasto. Quod si vinum maturum sit, ut cÃ¦teris paribus est, vinum dulce breviori tempore, aut acescit, aut lentescit, ut quotidiana constat experientia. In dicta autem fermentatione ordo essentialis partium vini mutatur; non enim ipsius quantitas, aut materia imminuitur, aut mutatur: videmus enim lagenam vino plenam tractu temporis evadere plenam aceto, nullatenus mutata circa quantitatem materiÃ¦, quÃ¦ prius ibi extabat, sed tantum mutato partium essentiali ordine: nam sulphur, quod, ut diximus, erat phlegmati unitum, ac a tartaro separatum, iterum tartaro implicatur, et cum eo fixatur, et proinde si distilletur acetum, primo prodit phlegma insipidum, et post spiritus aceti, qui est sulphur vini illaqueatum particulis tartari minus fixi. Mutatio autem essentialis partium supradictarum variat substantiam liquoris expressi ab uva, quod manifeste patet ex variis, et contrariis effectibus, quos causant mustum, vinum, et acetum, et vinum lentum, quod vocatur corruptum, ut proinde duo prima apta materia sint ad consecrationem, secus alia duo. Hanc porro vini economiam hausimus ab erudito opere Nicolai Lemerii, Regis Galliarum Aromatarii, Curs. de Chimi., p. 2. c. 9.

56. Datam ergo naturalem doctrinam applicando consequenter dico, quod data dictorum animalium corporeitate subtili, et tenui, sicut corpora liquidorum, et data pariter eorundem organizatione et figuratione, quÃ¦ partium essentialem ordinationem exigunt, non sequeretur inconvenientia ex adverso illata: nam sicut (quemadmodum dicebamus) ex confusione partium vini, et diversa ipsarum accidentali positione non variatur ordinatio earundem essentialis, ita esset in corpore tenui dictorum animalium.

57. Quinta interrogatio est, an talia obnoxia essent Ã¦gritudinibus, ac aliis imperfectionibus, quibus homines laborant, ut ignorantia, metu, segnitie, sensuum impedimentis, etc.? An laborando lassarentur, et ad virium reparationem egerent somno, cibo, ac potu, et quo? et consequenter an interirent, et subinde, an a cÃ¦teris animalibus casu, aut ruina possent occidi?

58. Respondeo, quod ex quo corpora ipsorum, quamvis tenuia, essent materiata, essent quidem corruptioni obnoxia; et ex consequenti possent pati ab agentibus contrariis, et ita Ã¦grotare, puta, aut simpliciter, aut nisi Ã¦gre, perverse, aut vitiose prÃ¦stare non posse munera, ad quÃ¦ eorum organa essent ordinata; in hoc siquidem consistit animalium quorumdam Ã¦gritudo quÃ¦vis: ut resolutive docet prÃ¦stantissimus Michael Ettmullerus, Physiol. c. 5., thes. 1. Verum est, quod ex eo, quod tantam materiÃ¦ crassitatem non haberent, et forte ex tot elementorum mixtione eorum corpus non constaret, et minus compositum esset, quam humanum, non tam facile paterentur a contrariis, et consequenter non tot Ã¦gritudinibus velut homines essent obnoxia, et longiorem, etiam homine, vitam ducerent: quo enim perfectius est animal, a tota specie, etiam cÃ¦teris, diutius vivit, ut patet de specie humana, cujus vita longior cÃ¦teris animalibus est. Nec enim admitto sÃ¦cularem vitam cornicum, cervorum, corvorum, et similium, de quibus more suo fabulatur Plinius, et ejus somnia sine prÃ¦via discussione secuti sunt cÃ¦teri; quandoquidem nullus est, qui talium animalium natale et interitum fideliter adnotaverit, ut pari modo de eo scripserit; sed insolitam diu fabulam quisque secutus est; sicut etiam illud, quod de PhÅ“nice dicitur, quod ut quid fabulosum, circa ejus vitÃ¦ spatium recenset Tacitus, l. 6. Annal.Inferendum subinde esset quod illorum animalium vita etiam humana deberet esse diuturnior: ut enim infra dicemus, illa essent homine nobiliora, consequenter dicendum esset, quod essent obnoxia cÃ¦teris corporeis pathematis, et quiete, et cibo indigerent, quale diximus supra no 50. Quia vero rationalia, et proinde disciplinabilia essent, ex consequenti etiam capacia ignorantiÃ¦, si eorum ingenia non essent exculta studiis, et disciplina, et inter ea pro intellectus eorum majori, et minori acumine essent aliqua magis, aliqua minus in scientiis excellentia: universaliter vero, et a tota specie essent homine doctiora, non ob eorum corpoream subtilitatem, tum forte, ob majorem spirituum activitatem, tum ob diuturniorem vitÃ¦ durationem, in qua plura, quam homines discere possent, quas causas assignat D. Augustinus, lib. de Divin. DÃ¦m.c. 3. init. tom. 3., et lib. de Spir. et Anima, c. 37., pro futurorum prÃ¦notione in DÃ¦monibus. Ab agentibus autem naturalibus pati quidem possent, ac difficulter occidi ratione velocitatis, qua possunt se subtrahere a nocentibus; quapropter, nec a brutis, nec ab homine armis naturalibus, seu artificialibus nisi maxima difficultate possent occidi, aut mutilari, et maxime eorundem velocitate in declinando contrarium impetum. Possent vero in somno, aut in non advertentia occidi, et mutilari a corpore solido, ut esse vibrato ab homine, aut lapide delapso per ruinam, quia eorum corpus licet tenue, tamen et quantum, et divisibile esset, velut Ã¦r qui ferro, fuste, aut alio corpore solido dividitur quamvis tenuis sit. Eorum autem spiritus impartibilis esset, et ceu anima hominis totus in toto, et totus in quavis corporis parte. Hinc fieret quod diviso corpore ipsorum, ut prÃ¦fertur, per aliud corpus, sequi posset mutilatio, et proinde etiam mors: non enim fieri posset ut diviso corpore idem spiritus utramque partem informaret, cum ipse indivisibilis esset. Verum est quod sicut partes Ã¦ris divisÃ¦, per intermedium corpus, hoc sublato iterum uniuntur, et evadit idem Ã¦r, possent pariter partes corporis divisÃ¦, ut supra poniitur, reuniri, et ab eodem spiritu revivificari. Sed hoc modo nequirent talia animalia ab agentibus naturalibus, aut artificialibus occidi: sed rationabilior esset prima positio; ex hoc enim, quod communicarent cum cÃ¦teris in materia, Ã¦quum est, ut a cÃ¦teris, etiam usque ad eorum interitum pati possent, ut fit cum cÃ¦teris.

59. Sexta interrogatio est, an ipsorum corpora possent alia corpora penetrare, ut parietes, ligna, metalla, vitrum, etc., et an multa ipsorum possent in eodem loco materiali consistere, et ad quantum spatium extenderetur, seu restringeretur eorum corpus?

60. Respondeo, quod cum in omnibus corporibus quantumvis compactis dentur pori, ut ad sensum patet in metallis, de quibus major esset ratio, quod in ipsis non darentur pori: microscopio perfecte elaborato discernuntur pori metallorum, cum suis diversis figuris, utique possent per poros insinuari quibusvis corporibus, et hoc modo ista penetrare, quantumvis tales pori penetrari non possent ab alio liquore, aut spiritu materiali, aut vini, salis ammoniaci, aut similium, quia longe tenuiora essent istis liquoribus illorum corpora. Quamvis autem plures Angeli possint esse in eodem loco materiali, et etiam restringi ad locum minorem minore non tamen in infinitum, ut probat Scotus in 2. dist. 2. q. 6. Â§Ad proposi. et quÃ¦st. 8., per totum, hoc tamen concedendum non esset de corporibus talium animalium; tum quia corpora ipsa essent quanta, et eorum dimensio non esset reciproce penetrabilis; tum quia si duo corpora gloriosa non possunt esse in eodem loco, quamvis possunt simul esse gloriosum, et non gloriosum, ut voluit Gotofredus de Fontibus, quodlibet 6. q. 5., a quo non discordat Scotus in 2. distinct. 2. q. 8. in fine; multo minus possent simul esse istorum corpora, quÃ¦, licet subtilia, non tamen Ã¦quarent subtilitatem corporis gloriosi. Quo autem ad extensionem, et restrictionem dicendum esset, quod sicut ex rarefactione, et condensatione majus, aut minus spatium occupatur ab Ã¦re, quo etiam arte potest constringi, ut in manuali loco contineatur, quam sit suÃ¦ quantitati naturaliter debitus, ut patet in magnis pilis lusoriis, quÃ¦ per fistulam seu tubum inflatorium inflantur: in his siquidem Ã¦r violenter immittitur, et constringitur, et ejus major ibi continetur quantitas, quam naturalis pilÃ¦ capacitas exigat; ita pariformiter talia corpora ex ipsorum naturali virtute possent ad majus spatium non tamen excedens eorumdem quantitatem, extendi: ut pariter etiam restringi, non tamen circa determinatum locum suÃ¦ quantitati debitum. Et quia ipsorum nonnulla prout etiam in hominibus est, essent magna, et nonnulla parva, congruum esset, ut magna possent plus extendi, quam parva et hÃ¦c ad minorem locum restringi, quam magna.

61. Septima interrogatio est, an hujusmodi animalia in peccato originali nascerentur, et a Christo Domino fuissent redempta; an ipsis conferretur gratia, et per quÃ¦ sacramenta; sub qua lege viverent, et an Beatitudinis, et Damnationis essent capacia?

62. Respondeo, quod articulus Fidei est, quod Christus Dominus pro universa creatura rationali gratiam, et gloriam meruit. Pariter articulus Fidei est, quod CreaturÃ¦ rationali gloria non confertur nisi prÃ¦cedat in ea gratia, quÃ¦ est disposito ad gloriam. Similis articulus est quod gloria non confertur nisi per merita. HÃ¦c vero fundantur in observantia perfecta mandatorum Dei adimpleta per gratiam. Ex his satis fit positis interrogationibus. Incertum est an tales CreaturÃ¦ originaliter peccavissent, necne. Certum tamen est, quod si ipsarum Prothoparens peccasset, sicut peccavit Adam, ipsius descendentes in peccato originali nascerentur, quemadmodum nascuntur homines. Et quia Deus nunquam reliquit Creaturam rationalem sine remedio, dum ipsa est in via; si hujusmodi creaturÃ¦ in peccato originali, aut actuali inficerentur, Deus providisset illis de remedio, sed quale sit, an fecisset, noverint Deus, noverint ipsÃ¦. Hoc certum est si inter ipsas essent eadem, aut alia Sacramenta, ac sunt in Ecclesia humana militanti, ipsa habuissent, et institutionem, et efficaciam a meritis Jesu Christi, qui omnium creaturarum rationalium Redemptor, et Satisfactor universalis est. Convenientissimum pariter, immo necessarium esset quod sub aliqua lege a Deo sibi data viverent, ut per ipsius observantiam possent sibi beatitudinem mereri; quÃ¦nam autem lex fuisset, an naturalis tantum, aut scripta, Mosaica, aut Evangelica, aut alia ab his omnibus differens, prout Deo placuisset, hoc nobis incognitum. Quoquomodo autem fuisset, nulla resultaret repugnantia possibilitatem talium creaturarum excludens.

63. Unicum porro argumentum, et quidem satis debile post longam meditationem mihi subit contra talium creaturarum possibilitatem: et est quod si tales creaturÃ¦ in Mundo existerent, de ipsis notitia aliqua tradita fuisset a Philosophis, Sacra Scriptura, Traditione Ecclesiastica, aut Sanctis Patribus; quod cum non fuerit, tales creaturas minime possibiles esse concludendum est.

64. Sed hoc argumentum, quod revera magis pulsat existentiam, quam possibilitatem illarum, facili negotio solvitur ex iis quÃ¦ prÃ¦missimus supra no 41. et 42. Argumentum enim ab auctoritate negativa non tenet. PrÃ¦terquam quod falsum est, quod de illis notitiam non tradiderint tum Philosophi, tum Scriptura, tum Patres. Plato siquidem, ut refert Apuleius de Deo Socratis et Plutarchus de Isid. apud Baronem, Scot. Defens., tom. 9. Apparat.p. 1. fol. 2., voluit DÃ¦mones esse animalia genere, animo passiva, mente rationalia, corpore Ã¦rea, tempore Ã¦terna: creaturasque istas nomine DÃ¦monum intitulavit; quod tamen nomen non male sonat ex se: importat enim plenum sapientia; unde cum Diabolum (Angelum nempe malum) volunt auctores exprimere, non simpliciter DÃ¦monem, sed CacodÃ¦monem vocant: sicutEudÃ¦monem, quando bonum Angelum volunt intelligi. Similiter in Scriptura Sacra et Patribus, de dictis creaturis habetur mentio, et de hoc infra dicemus.

65. Stabilita huc usque talium creaturarum possibilitate, ad earumdem existentiam probandam descendamus. Supposita tot historiarum veritate de coitu hujusmodi Incuborum et Succuborum cum hominibus et brutis, ita ut hoc negare impudentia videatur, ut ait D. Augustinus quem dedimus, supra no 10., ita arguo. Ubi reperitur propria passio sensus, ibidem necessario reperitur sensus ipse, cum juxta principia philosophica propria passio fluat a natura, sive ubi reperiuntur actiones, seu operationes sensus, ibidem reperitur sensus ipse, cum operationes et actiones sint a forma. Atqui in hujusmodi Incubis aut Succubis, sunt actiones, operationes, ac propriÃ¦ passiones, quÃ¦ sunt a sensibus; ergo in iisdem reperitur sensus: sed sensus reperiri nequit nisi adsint organa composita, nempe ex potentia animÃ¦, et determinata parte corporis: ergo in iisdem reperiuntur corpus et anima; erunt igitur animalia: sed etiam in ipsis et ab ipsis sunt actiones, et operationes animÃ¦ rationalis: ergo eorum anima erit rationalis: et ita de primo ad ultimum tales Incubi sunt animalia rationalia.

66. Minor probatur quoad singulas ejus partes. Passio siquidem appetitiva coitus est passio sensus; mÅ“ror, ac tristitia, ac iracundia et furor ex coitu denegato passiones sensus sunt, ut patet in quibusvis animalibus; generatio per coitum est operatio sensus, ut notum est. HÃ¦c porro omnia in Incubis sunt, ut enim probavimus supra a no 25. et seq.; ipsi coitum muliebrem, et quandoque virilem appetunt, tristantur, et furunt, ut amantes, amentes, si ipsis denegetur; coeunt perfecte et quandoque generant. Concludendum ergo quod polleant sensu, et proinde corpore; unde inferendum etiam perfecta animalia esse. Pariter clausis ostiis ac fenestris intrant ubivis locorum: igitur ipsorum corpus tenue est; item futura prÃ¦noscunt, annuntiant, componunt, ac dividunt; quÃ¦ operationes sunt propriÃ¦ animÃ¦ rationalis: ergo anima rationali pollent; et ita sunt vera animalia rationalia.

Respondent communiter Doctores, quod malus DÃ¦mon est ille qui tales impudicitias operatur, quod passiones, nempe amorem, tristitiamque simulat ex coitu denegato, ut animas ad peccandum alliciat, et eas perdat; et si coit, et generat, hoc est ex semine, et in corpore alieno, ut dictum fuit supra no 24.

67. Sed contra Incubi nonnulli rem habent cum equis, equabus, aliisque etiam brutis, quÃ¦ si coitum adversentur, male ab ipsis tractantur, ut quotidiana constat experientia; sed in istis cessat ratio adducta, nempe quod fingat appetitum coitus, ut animas perdat, cum anima brutorum damnationis Ã¦ternÃ¦ sit incapax. PrÃ¦terea amoris et irÃ¦ passiones in ipso contrarios effectus reales producunt. Si enim aut mulier aut brutum amatum illis morem gerant, optime ab Incubis tractantur; viceversa pessime habentur, si ex denegato coitu irascantur et furant; et hoc firmatur quotidiana experientia; ergo in ipsis sunt verÃ¦ passiones sensus. Insuper mali DÃ¦mones, ac incorporei, qui rem habent cum Sagis et Maleficis, ipsas cogunt ad eorum adorationem, ad denegandam Fidem Orthodoxam, ad maleficia et scelera enormia perpetranda tanquam pensum infamis coitus, ut supra no 11. dictum fuit: nihil horum prÃ¦tendunt Incubi, ergo mali DÃ¦mones non sunt. Ulterius malus DÃ¦mon, ut ex Peltano et Thyreo scribit Guaccius,Compend. Malef. lib. 1. c. 19. fol. 128., ad prolationem nominis Jesu aut MariÃ¦, ad formationem signi Crucis, ad approximationem sacrarum Reliquiarum, sive rerum benedictarum, et ad exorcismos, adjurationes, aut prÃ¦cepta sacerdotum, aut fugit aut pavet, concutiturque, et stridet, ut conspicitur quotidie in energumenis, et constat ex tot historiis, quas recitat Guaccius, ex quibus habetur, quod in nocturnis ludis Sagarum facto ab aliquo assistentium signo Crucis, aut pronuntiato nomine Jesu, Diaboli et secum SagÃ¦ omnes disparuerunt. Sed Incubi ad supradicta nec fugiunt, nec pavent, quandoque cachinnis exorcismos excipiunt, et quandoque ipsos Exorcistas cÃ¦dunt, et sacras vestes discerpunt. Quod si mali DÃ¦mones, utpote a D. N. J. C. domiti, ad ipsius nomen, Crucem, et res sacras pavent: boni autem Angeli eisdem rebus gaudent, non tamen homines ad peccata et Dei offensam sollicitant: Incubi vero sacra non timent, et ad peccata provocant, convincitur ipsos nec malos DÃ¦mones, nec bonos Angelos esse; sed patet, quod nec homines sunt, cum tamen ratione utantur. Quid ergo erunt? Si in termino sunt, et simplices spiritus sunt, erunt aut damnati aut beati: non enim in bona Theologia dantur puri spiritus viatores. Si damnati, nomen et Crucem Christi revererentur; si beati, homines ad peccandum non provocarent; ergo aliud erunt a puris spiritibus; et sic erunt corporati, et viatores.

68. PrÃ¦terea agens materiale non potest agere nisi in passum similiter materiale; tritum siquidem est axioma philosophorum, quod agens, et patiens debent communicare in subjecto; nec id quod materiatum est, potest agere in rem pure spiritualem. Dantur autem agentia naturalia, quÃ¦ agunt contra hujusmodi DÃ¦mones Incubos; sequitur igitur quod isti materiati, seu corporei sunt. Minor probatur ex iis quÃ¦ scribunt Dioscorides, l. 2. c. 168. et l. 1. c. 100., Plinius, lib. 15. c. 4., Aristoteles, Probl. 34., et Apuleius, l.De Virtute Herbarum, apud Guaccium, Comp. Malef., l. 3. c. 13. fol. 316., et confirmatur experientia, nempe de pluribus herbis, lapidibus ac animalibus, quÃ¦ DÃ¦mones depellunt, ut ruta, hypericon, verbena, scordium, palma Christi, centaureum, adamas, corallium, gagates, jaspis, pellis capitis lupi aut asini, menstruum muliebre, et centum alia; unde habetur 26, q. 7. cap. final.: DÃ¦monium sustinenti liceat petras, vel herbas habere sine incantatione. Ex quo habetur, petras aut herbas posse sua vi naturali DÃ¦monis vires compescere, aliter Canon hoc non permitteret, sed ut superstitiosum vetaret. Et de hoc luculentum exemplum habemus in Sacra Scriptura, ubi Angelus Raphael dixit TobiÃ¦, c. 6. v. 8.: cordis ejus (nempe piscis, quem a Tigri attraxerat) particulam, si super carbones ponas, fumus ejus extricat omne genus DÃ¦moniorum. Et ejus virtutem experientia comprobavit: nam incenso jecore piscis, fugatus est Incubus, qui Saram deperiebat.

69. Respondent ad hÃ¦c communiter Theologi, quod talia agentia naturalia inchoative tantum fugant DÃ¦monem, completive autem vis supernaturalis Dei aut Angeli, ita ut virtus supernaturalis sit causa primaria, directa, et principalis, naturalis autem secundaria, indirecta, et minus principalis. Unde ab probationem, quÃ¦ supra adducta est de DÃ¦mone fugato a fumo jecoris piscis incensi a Tobia, respondet Vallesius, De Sac. Philosoph., c. 28., quod tali fumo indita fuit a Deo vis supernaturalis fugandi Incubum, sicut igni materiali Inferni data est virtus torquendi DÃ¦mones et animas Damnatorum. Ad eamdem autem probationem respondet Lyranus, et Cornelius ad c. 6. Tob. v. 8., Abulentis in 1. Reg. c. 16. q. 46., Pererius in Daniel., pag. 272., apud Cornel. loc. cit., fumum cordis piscis expulisse DÃ¦monem inchoate vi naturali, sed complete vi angelica et cÅ“lesti: naturali autem impediendo actionem DÃ¦monis per dispositionem contrariam, quia hic agit per naturales causas et humores, quorum qualitates expugnantur a qualitatibus contrariis rerum naturalium, quÃ¦ dicuntur DÃ¦mones fugare; et in eadem sententia sunt omnes loquentes de arte exorcista.

70. Sed hÃ¦c responsio, quae tamen validas habet instantias, ad plus quadrare potest contra malos DÃ¦mones obsidentes corpora, aut per maleficia inferentes ipsis Ã¦gritudines, aut alia incommoda, sed nullo modo facit ad propositum de Incubis: siquidem isti nec corpora obsident, nec ipsis officiunt per Ã¦gritudines habituales, sed ad plus ictibus et percussionibus torquent. Quod si equas coitum adversantes macras reddunt, hoc faciunt subducendo illis cibum, et hoc modo macrescere, et tandem interire eas faciunt. Ad hÃ¦c autem patranda non eget Incubus alicujus rei naturalis applicatione (qua tamen eget malus DÃ¦mon inferens Ã¦gritudinem habitualem), ea enim potest ex sua vi organica naturali. Pariter DÃ¦mon malus plerumque obsidet corpora, et infert Ã¦gritudines ad signa cum ipso conventa et posita a Saga aut Malefico, quÃ¦ signa multoties res naturales sunt, prÃ¦ditÃ¦ vi nativa nocendi, quibus naturaliter resistunt alia pariter naturalia contrariÃ¦ virtutis. Incubus vero non sic; quia ex se, et nulla concurrente aut Saga aut Malefico, suas vexationes infert. PrÃ¦terea res naturales fugantes Incubos suam virtutem exercent, ac effectum sortiuntur absque interventu alicujus exorcismi aut sacrÃ¦ benedictionis; ut proinde dici non possit, quod fuga Incubi inchoative sit a virtute naturali, completive autem a vi divina, quia ibi nulla particularis intervenit divini nominis invocatio, sed est purus effectus rei naturalis, ad quem non concurrit Deus, nisi concursu universali, tanquam auctor naturÃ¦, et causa universalis, et prima in ordine efficientium.

71. Duas circa hoc historias do, quarum primam habui a Confessario Monialium, viro gravi, ac fide dignissimo. Alterius vero sum testis oculatus.

In quodam Sanctimonialium monasterio degebat ad educationem Virgo quÃ¦dam nobilis tentata ab Incubo, qui diu noctuque ipsi apparebat, ipsam ad coitum sollicitando enixiis precibus, tanquam amasius prÃ¦ amore dementatus; ipsa tamen semper restitit tentanti gratia Dei, ac sacramentorum frequentia roborata. Incassum abiere plures devotiones, jejunia et vota facta a puella vexata, exorcismi, benedictiones, et prÃ¦cepta ab exorcistis facta Incubo, ut desisteret a molestia illa; nec quidquam proficiebatur multitudo reliquiarum, aliarumque rerum benedictarum disposita in camera virginis tentatÃ¦, nec benedictÃ¦ candelÃ¦ noctu ibidem ardentes impediebant, quominus juxta consuetum appareret ad tentandum in forma speciosissimi juvenis. Consultas inter alios viros doctos fuit quidam Theologus magnÃ¦ eruditionis: iste advertens virginem tentatam esse temperamenti phlegmatici a toto, conjectavit Incubum esse dÃ¦monem aqueum (dantur enim ut scribit Guaccius, Comp. Malefic. l. 1. c. 19. fol. 129., DÃ¦mones ignei, Ã¦rei, phlegmatici, terrei, subterranei, et lucifugi), et consuluit quod in camera virginis tentatÃ¦ continue fieret suffimentum vaporosum sequens. Requirunt ollam novam figulinam vitreatam; in hac ponitur calami aromatici, cubebarum seminis, aristolochiÃ¦ utriusque radicum, cardamomi majoris et minoris, gingiberis, piperis longi, caryophyllorum, cinnamomi, canellÃ¦ caryophyllatÃ¦, macis, nucum myristicarum, styracis calamitÃ¦, benzoini, ligni ac radicis rodiÃ¦, ligni aloes, triasantalorum una uncia, semiaquÃ¦ vitÃ¦ librÃ¦ tres; ponitur olla supra cineres calidas ut vapor suffimenti ascendat, et cella clausa tenetur. Facto suffimento advenit denuo Incubus, sed ingredi cellam nunquam ausus est: sed si tentata extra eam ibat, et per viridarium ac claustra spatiabatur, aliis invisibilis sibi visus apparebat Incubus, et puellÃ¦ collo injectis brachiis violenter, ac quasi furtive oscula rapiebat: quod molestissimum honestÃ¦ virgini erat. Consultus denuo Theologus ille ordinavit puellÃ¦, ut deferret pixidulas unguentarias exquisitorum odorum, ut moschi, ambrÃ¦, zibetti, balsami Peruviani, ac aliorum compositorum; quod cum fecisset, deambulanti per viridarium puellÃ¦ apparuit Incubus faci minaci, ac furenti; non tamen ad illam approximavit, sed digitum sibi momordit tanquam meditans vindictam; tandem disparuit, nec amplius ab ea visus fuit.

72. Alia historia est, quod in Conventu MagnÃ¦ CartusiÃ¦ Ticinensis, fuit quidam Diaconus, nomine dictus Augustinus, maximas, ac inauditas, et pene incredibiles sustinens a quodam DÃ¦mone vexationes; quÃ¦ tolli nullo remedio spirituali (quamvis plura juxta plures exorcistas, qui liberationem, sed incassum tentarunt, fuissent adhibita) potuerunt. Me consuluit illius Conventus vicarius, qui curam divexati, utpote Clerici ex officio habebat. Ego videns frustranea fuisse consueta exorcismorum remedia, exemplo historiÃ¦ suprarecensitÃ¦ consului suffimentum simile superiori, utque divexatus pixidulas odoramentorum supradictas deferret; et quia tabacchi usum habebat, et aqua vitÃ¦ delectabatur, suasi, ut et tabaccho et aqua vitÃ¦ moschata uteretur. DÃ¦mon illi apparebat diu, noctuque ultra alias species, puta scheleti, suis, asini, Angeli, avis, modo in forma unius, modo alterius ex suis Religiosis, et semel in forma sui PrÃ¦lati, nempe Prioris, qui hortatus est vexatum ad puritatem conscientiÃ¦, ad confidentiam in Deum, et ad frequentiam confessionis; suasit ut sibi sacramentalem confessionem faceret, quod etiam fecit; et expost Psalmos Exsurgat Deus et Qui habitat, et mox Evangelium S. Joannis simul cum vexato recitavit, et ad ea verba Verbum caro factum est genuflexit, et accepta stola, quÃ¦ in cella erat, et aspergillo aquÃ¦ benedictÃ¦ benedixit cellÃ¦, ac lecto vexati, et ac si revera fuisset ipsius Prior prÃ¦ceptum fecit DÃ¦moni, ne auderet illum suum subditum amplius divexare, et post hÃ¦c disparuit, sicque prodidit quisnam esset: aliter vexatus illum suum PrÃ¦latum esse reputaverat. Postquam igitur suffimentum, ac odores, ut supra dictum est, consuluerant, non destitit DÃ¦mon juxta solitum apparere; imo assumpta figura vexati fuit ad cameram Vicarii, et ab eo petiit aquam vitÃ¦, ac tabaccum moschatum, dicens sibi talia valde placere. Vicarius utrumque illi dedit: quibus acceptis disparuit in momento, quo facto cognovit Vicarius se fuisse illusum a DÃ¦mone tali pacto: quod magis confirmavit assertum vexati, qui cum juramento affirmavit, se illa die nullo modo fuisse in cella Vicarii. Iste mihi totum retulit, et ex tali facto conjeci DÃ¦monem illum non fuisse aqueum, ut erat Incubus, qui virginem ad coitum sollicitabat, ut dictum supra est, sed igneum, vel ad minus Ã¦reum, ex quo gaudebat vaporibus, ac odoribus, tabacco, et aqua vitÃ¦, quÃ¦ calida sunt. Et conjecturÃ¦ vim addidit temperamentum divexati, quod erat colericum quo ad prÃ¦dominium cum subdominio, tamen sanguineo. DÃ¦mones enim tales non accedunt nisi ad eos, qui secum in temperamento symbolizant; ex quo validatur opinio mea de illorum corporeitate. Unde suasi Vicario, ut acciperet herbas natura frigidas, ut nymphÃ¦am, hepaticam, portulacam, mandragoram, sempervivam, plantaginem, hyoscyamum, et alias similes, et ex iis compositum fasciculum fenestrÃ¦, aliumque ostio cellÃ¦ suspenderet; similibusque herbis, tum cameram, tum lectum divexati sterneret. Mirum dictu! comparuit denuo DÃ¦mon, manens tamen extra cameram, nec ingredi voluit, et cum divexatus illum interrogasset, quare de more intrare non auderet, multis verbis injuriosis jactatis contra me, qui talia consuluerim, disparuit, nec amplius reversus est.

73. Ex his duabus historiis apparet tales odores, et herbas respective sua naturali virtute, nullaque interveniente vi supernaturali DÃ¦mones propulisse; unde convincitur quod Incubi patiuntur a qualitatibus materialibus, ut proinde concludi debeat, quod communicant in materia cum iis rebus naturalibus, a quibus fugantur, et ex consequenti corpore sint prÃ¦diti, quod est intentum.

74. Et magis conclusio firmatur, si impugnetur sententia Doctorum supracitatorum, dicentium, Incubum abactum a Sara fuisse vi Angeli Raphaelis, non vero jecoris piscis callionymi, qualis fuit piscis a Tobia apprehensus ad ripam Tigris, ut cum Vallesio, Sacr. Philos., c. 42., scribit Cornelius a Lap. in Tob. c. 6., v. 2., Â§ Quarto ergo: salva enim tantorum Doctorum reverentia, talis expositio manifeste adversatur sensui patenti Textus, a quo nullo modo recedendum est dummodo non sequantur absurda. En verba Angeli ad Tobiam: Â«Cordis ejus particulam, si super carbones ponas, fumus ejus extricat omne genus DÃ¦moniorum, sive a viro, sive a muliere, ita ut ultra non accedant ad eos, et fel valet ad unguendos oculos, in quibus fuerit albugo, et sanabuntur.Â» (Tob., c. 6. v. 8. et 9.) Notetur, quÃ¦so, assertio Angeli absoluta, et universalis de virtute cordis, seu jecoris, et fellis illius piscis: non enim dicit: Si pones particulas cordis ejus super carbones, fugabis omne genus DÃ¦moniorum, et si felle unges oculos, in quibus fuerit albugo, sanabuntur: si enim ita dixisset congrua esset expositio, quod nempe Raphael supernaturali sua virtute illos effectus patrasset, ad quos perficiendos inepta esset applicatio fumi, et fellis: sed non ita loquitur, sed ait talem esse virtutem fumi, et fellis absolute.

75. QuÃ¦ro modo, an Angelus veritatem puram dixerit de virtute rerum, an mentiri potuerit; pariter an albugo ab oculis TobiÃ¦ senioris ablata sit vi naturali fellis piscis, aut virtute supernaturali Angeli Raphaelis? Angelum mentiri potuisse blasphemia hÃ¦reticalis est; sequitur igitur puram veritatem fuisse ab eo assertam; talis autem non esset, si omne genus DÃ¦moniorum non extricaretur a fumo jecoris piscis nisi addita vi supernaturali Angeli, maxime, si hÃ¦c esset causa principalis talis effectus, quemadmodum scribunt de hoc casu Doctores. Mentiretur absque dubio medicus qui diceret, talis herba curat taliter pleuritidem, sive epilepsiam, ut amplius non revertatur: si herba illa non curaret illas Ã¦gritudines nisi inchoate, et perfecta illarum sanatio esset ab alia herba conjuncta priori; sic pari modo mentitus fuisset Raphael asserens fumum jecoris extricare omne genus DÃ¦moniorum ita ut ultra non accedant, si talis effectus esset a fumo solum inchoate, principaliter vero, et perfecte a virtute Angeli. PrÃ¦terea talis fuga DÃ¦monis, vel secundum erat universaliter, et semper posito jecore piscis super carbones a quoquam, vel debebat sequi in illo solummodo casu particulari, jecore incenso a juniore Tobia. Si primum, ergo oportet, quod cuicumque talem fumum per accensionem jecoris paranti, assistat Angelus qui supernaturali virtute DÃ¦monem miraculose abigat regulariter; et hoc est absurdum; ad positionem enim rei naturalis deberet regulariter sequi miraculum, quod est incongruum, et si absque Angeli operatione fuga DÃ¦monis non sequeretur, mentitus fuisset Raphael asserens eam esse virtutem jecoris. Si autem effectus ille sequi non debeat, nisi in illo casu particulari, mentitus fuisset Angelus enuncians universaliter virtutem piscis, in fugando omni DÃ¦moniorum genere, quod non est dicendum.

76. Ulterius albugo oculorum detracta est ab oculis TobiÃ¦ senioris, et ipsius cÃ¦citas sanata est a virtute naturali fellis piscis illius, ut Doctores affirmant (Liran. Dyonisius; et Seraci. apud Cornel. in Tobi., c. 6. v. 9). Piscis enim Callionymus, qui vocatur Italice bocca in capo, et quo usus est Tobias, fel habet pro celeberrimo remedio ad detegendas albugines oculorum, ut scribunt concorditer Dioscorides, l. 1. c. 96., Galenus, De Simpl. Medicam., Plinius, l. 32. c. 7., Aclanius, De Ver. Histor., l. 13. c. 14. et Vallesius, De Sacr. Philos., c. 47. Textus GrÃ¦cus TobiÃ¦, c. 11. v. 13., habet: Â«Inspersit fel super oculos patris sui, dicens: Confide, Pater; ut autem erosi sunt, detrivit oculos suos, et disquamatÃ¦ sunt ab angulis oculorum albugines.Â» Cum igitur eodem contextu Angelus aperuerit TobiÃ¦ virtutem jecoris, et fellis piscis, et hoc sua naturali virtute cÃ¦citatem TobiÃ¦ senioris curaverit, concludendum est, quod etiam fumus jecoris sua naturali vi Incubum fugaverit: quod concludenter confirmatur a Textu GrÃ¦co, qui ad TobiÃ¦ c. 8. v. 2., ubi Vulgata habet: Â«Partem jecoris posuit super carbones vivosÂ», sic habet: Â«Accepit cinerem, sive prunam thimiamatum, et imposuit cor piscis, et hepar, fumumque fecit, et quando odoratus est DÃ¦mon odores, fugit.Â» Et Textus Hebraicus ita cantat: Â«Percepit Asmodeus odorem, et fugit.Â» Ex quibus textibus apparet, quod DÃ¦mon fugit ad perceptionem fumi, sibi contrarii, ac nocentis, non autem a virtute Angeli supernaturali. Quod si in tali liberatione SarÃ¦ ab impetitione Incubi Asmodei, ultra fumum jecoris intervenit operatio Raphaelis, hoc fuit in alligatione DÃ¦monis in deserto superioris Ã†gypti, ut dicitur c. 8. v. 3. TobiÃ¦; fumus quippe jecoris nequibat in tanta distantia agere in DÃ¦monem, aut illum alligare. Quod inservire potest pro concordia supracitatorum Doctorum (qui voluerunt Saram perfecte liberatam a DÃ¦mone virtute Raphaelis) cum sententia, quam tuemur: dico enim, quod ipsi senserint, quod perfecta curatio SarÃ¦ a DÃ¦mone fuerit in alligatione ejus in deserto, quÃ¦ fuit ab Angelo, quod et nos concedimus; sed extricatio, sive fugatio ejusdem a cubiculo SarÃ¦ fuerit a vi innativa jecoris piscis, quod nos tuemur.

77. Probatur tertio principaliter nostra conclusio de existentia talium animalium, seu de Incuborum corporeitate, ex auctoritate D. Hieronymi, in vita S. Pauli primi EremitÃ¦. Refert is D. Antonium iter per desertum arripuisse, ut ad visendum D. Paulum perveniret, et post nonnullas diÃ¦tas itineris Centaurum reperisse, a quo cum fuisset percontatus mansionem D. Pauli, et ille barbarum quid infrendens potius, quam proloquens, dextrÃ¦ protensione manus iter D. Antonio demonstrasset, in sylvam se abdidit cursu concitatissimo. Prosecutus iter S. Abbas in quadam valle invenit haud grandem quemdam homunculum, aduncis manibus, fronte cornibus asperata, cujus extrema pars corporis in caprarum pedes desinebat. Ad ejus aspectum substitit Antonius, et timens Diaboli artes signo SanctÃ¦ Crucis se munivit. Ad tale signum nec fugit, nec metuit homuncio ille, immo ad sanctum senem actu humili appropinquans palmarum fructus ad viaticum quasi pacis obsides illi offerebat. Tum B. Antonius quisnam esset interrogans, hoc ab eo responsum accepit: Â«Mortalis ego sum, et unus ex accolis Eremi, quos vario errore delusa Gentilitas Faunos, Satyros, et Incubos vocans colit; legatione fungor gregis mei; precamur, ut pro nobis communem Deum depreceris, quem pro salute mundi venisse cognovimus, et universam terram exiit sonus ejus.Â» Ad quÃ¦ gaudens D. Antonius de gloria Christi, conversus ad Alexandriam, et baculo terram percutiens, ait: Â«Veh tibi, Civitas meretrix, quÃ¦ pro diis animalia veneraris!Â» HÃ¦c D. Hieronymus, qui late prosequitur hoc factum, ipsius virtutem longo comprobans sermone.

78. De hujus historiÃ¦ veritate dubitare temerarium est, cum eam constanter referat SS. EcclesiÃ¦ Doctorum maximus D. Hieronymus, de cujus auctoritate nullus Catholicus dubitabit. Addit fol. 21. 25. NotandÃ¦ proinde veniunt illius circumstantiÃ¦, quÃ¦ sententiam nostram evidentissime confirmant.

79. Primo notandum est, quod si ullus Sanctorum artibus DÃ¦monis impetitus fuit; si ullus diversas ejus artes nocendi calluit; si ullus victorias, ac illustria de eodem trophea reportavit, is fuit D. Antonius, ut constat ex ejus vita a D. Athanasio descripta. Dum igitur D. Antonius homunculum illum non tanquam Diabolum agnovit, sed animal intitulavit dicens: Veh tibi, Civitas meretrix, quÃ¦ pro Dius animalia veneraris! convincitur, quod ille nullo modo fuit Diabolus, seu purus spiritus de cÅ“lo dejectus, ac damnatus, sed aliquod aliud animal. Et confirmatur, quia D. Antonius erudiens suos monachos, eosque animans ad metuendas DÃ¦monis violentias, aiebat, prout habetur in lectionibus Breviarii Romani in festo S. Antonii Abb. l. 1., quÃ¦ recitantur in festo ipsius: Â«Mihi credite, Fratres, pertimescit Satanas piorum vigilias, orationes, jejunia, voluntariam paupertatem, misericordiam, et humilitatem; maxime vero ardentem amorem in Christum Dominum, cujus unico SanctissimÃ¦ Crucis signo debilitatus fugit.Â» Dum igitur homunculus ille, contra quem D. Antonius Crucis signo se munivit, ad ejus aspectum, nec pavit, nec fugit, immo confidenter, humiliterque accessit ad eum dactalos illi offerens, signum est, illum nullo modo Diabolum fuisse.

80. Secundo notandum, quod homunculus ille dixit: Mortalis et ego sum; ex quibus verbis docemur, quod ille erat animal morti obnoxium, et proinde, quod per generationem esse accepit: spiritus enim immaterialis immortalis est, quia simplex, et ideo non accipit esse per generationem ex prÃ¦jacente materia, sed per creationem; unde nec amittit esse per corruptionem, quÃ¦ dicitur mors, sed per annihilationem tantum potest desinere esse. Quod si ille se mortalem esse dixit, professus est se esse animal.

81. Tertio notandum, quod ait se cognovisse communem Deum in carne humana fuisse passum. Ex his verbis convincitur illud fuisse animal rationale: siquidem bruta nihil agnoscunt, nisi sensibile et prÃ¦sens, unde ab ipsis Deus nullo modo cognosci potest. Quod si homunculus ille ait, se cum aliis suis cognovisse Deum in carne humana passum, hoc probat, quod aliquo revelante habuit notitiam de Deo, sicut etiam nos habemus de illo fidem revelatam; pariterque Deum carnem humanam assumpsisse, et in ea passum: quÃ¦ duo sunt articuli nostrÃ¦ Fidei principales, nempe Dei unius, et Trini existentia, et ipsius Incarnatio, Passio, et Resurrectio; ex quibus omnibus habetur, ut dicebam, illud fuisse animal rationale capax divinÃ¦ cognitionis, per revelationem, ut nos, et proinde pollens anima rationali, et ex consequenti immortali.

82. Quarto notandum, quod oraverit nomine omnium gregis sui, cujus legatione fungi se profitebatur, D. Antonium, ut communem Deum pro illis deprecaretur. Ex his deducitur, quod homunculus ille capax erat beatitudinis, et damnationis, et quod non erat in termino, sed in via: ex hoc enim, quod, ut supra probatum est, se prodidit rationalem, et anima immortali consequenter donatum, consequens est, quod, et beatitudinis, et damnationis capax sit: hÃ¦c enim propria passio est CreaturÃ¦ rationalis, ut constat ex natura angelica, et humana. Item deducitur, quod ipse erat in via, et proinde capax meriti, et demeriti: si enim fuisset in termino, fuisset vel beatus, vel damnatus; neutrum autem potuit esse, quia orationes D. Antonii, quibus se commendabat, ipsi nullo modo prodesse potuissent, si fuisset finaliter damnatus; et si beatus fuisset illis non eguisset. Quod ipsi se commendavit, signum est eas sibi prodesse potuisse, et proinde in statu viÃ¦, et meriti.

83. Quinto notandum, quod homunculus ille professus est, se esse legatum aliorum suÃ¦ speciei, dum dixit legatione fungor gregis mei, ex quibus verbis plura deducuntur. Unum est, quod homunculus ille non solus erat, unde potuisset credi monstrum raro contingens, sed quod plures erant ejusdem speciei; tum quia simul congregati gregem faciebant; tum quia nomine omnium veniebat: quod esse non posset si multorum voluntates in illum non convenissent. Aliud est, quod isti profitentur vitam socialem: ex quo nomine multorum unus ex ipsis missus est. Aliud est, quod quamvis dicantur habitare in Eremo, non tamen in eo fixa est eorum permanentia: siquidem cum D. Antonius in illa eremo alias non fuisset (distabat enim illa per multas dietas ab eremo D. Antonii), scire non potuerunt quisnam ille esset cujusve sanctitatis; necessarium igitur fuit, quod alibi eum cognoverint, et ex consequenti extra desertum illum vagaverint.

84. Ultimo notandum, quod homunculus ille ait esse ex iis, quos cÃ¦co errore delusa Gentilitas Faunos, Satyros et Incubosappellant; et ex his verbis convincitur nostrum intentum principale, Incubos nempe esse animalia rationalia beatitatis, et damnationis capacia.

85. Talium homuncionum frequens est apparitio in metallorum fodinis, ut scribit Gregorius Agricola, lib. De Animal. subterran., prope finem. Isti nempe coram fossoribus minerarum comparent induti habitu, qualem habent fossores ipsi, et jocantur inter se, tripudiantque, ac rident et cachinnantur, parvosque lapides joco mittunt in metallarios, et tunc signum est, ait Auctor prÃ¦dictus, optimi proventus, ac inventionis alicujus rami, aut trunci principalis arboris mineralis.

86. Tales homunculos subterraneos negat Petrus ThyrÃ¦us Novesianus, lib. De Terrificatio. Noctur., c. 2., per totum, nixus argumentis sane puerilibus, quÃ¦ sunt hÃ¦c: si darentur hujusmodi homunciones, ubinam degunt, et quÃ¦nam, et ubi habent sua domicilia, qua ratione genus suum conservant, si per generationem, aut quomodo? si oriantur, et intereant, quo cibo vitam suam sustenent; si beatitudinis, et damnationis capaces sunt, et quibus mediis propriam salutem consequantur? HÃ¦c sunt argumenta ThyrÃ¦i, quibus permotus negat talem existentiam.

87. Sed viri parum cordati est negare id, quod graves Aucthores, fideque digni scribunt, quodque quotidiana constat experientia. Argumenta ThyrÃ¦i nec minimum cogunt, ac ea solvimus supra a no 45. et seq. Remanet solum satisfacere quÃ¦stioni ubinam locorum habitent hujusmodi homunculi, seu Incubi? Ad quod dico, quod ut supra dedimus no 71. ex Guaccio, istorum alii sunt terrei, alii aquei, alii Ã¦rei, alii ignei, quorum nempe corpora, aut constant ex talium elementorum subtiliori parte, sive licet ex pluribus constent elementis, prÃ¦valet tamen in iis, aut aqua, aut Ã¦r pro ipsorum natura. Mansiones igitur, et domicilia eorum erunt in elemento illo cujus natura in eorum corporibus prÃ¦valet: ignei enim nisi violenter, et forte nullomodo in aquis aut locis palustribus morabuntur, cum hÃ¦c sint sibi contraria, nec aquei ad superiorem Ã¦theris partem ascendere poterunt ob sibi repugnantem regionis illius subtilitatem, quod etiam videmus accidere hominibus, qui ad quorumdam Alpium summa juga pervenire nequeunt prÃ¦ summa Ã¦ris subtilitate, quÃ¦ homines crassiori Ã¦ri assuetos nutrire nequit.

88. Pluribus sanctorum Patrum auctoritatibus, quas congerit Molina in p. p. D. Thom., q. 50., ar. 1. circa med., probare possemus DÃ¦monum corporeitatem; quÃ¦ tamen stante determinatione Concilii Lateranensis de incorporeitate Angelorum, ut dictum fuit supra no 37., exponi debent de DÃ¦monibus istis Incubis, ac viatoribus adhuc, non autem de Damnatis. Tamen ne nimis longus sim, solius D. Augustini, summi EcclesiÃ¦ Doctoris, aucthoritates damus, quibus evidenter convincitur illum fuisse in sententia, quam nos docemus.

89. D. Augustinus igitur, lib. 2. super Genesim ad litteram c. 17.de DÃ¦monibus, sic habet: Â«QuÃ¦dam vera nosse, partim quia subtiliore sensus acumine, partim quia subtilioribus corporibus vigent,Â» et lib. 3. c. 1., Â«etsi DÃ¦mones Ã¦rea sunt animalia, quoniam corporum Ã¦reorum natura vigent.Â» Et Epistola 115. ad Hebridium affirmat, eos esse Â«animantia Ã¦rea, seu Ã¦therea acerrimi sensus.Â» Et de Civit. Dei lib. 11. c. 23, affirmat Â«DÃ¦monem pessimum habere corpus Ã¦reum.Â» Et lib. 21. c. 10. scripsit: Â«Sunt sua quÃ¦dam etiam DÃ¦monibus corpora, sicut doctis hominibus visum est, ex isto Ã¦re crasso et humido.Â» Et lib. 15. c. 23. ait Â«se non audere definire, an Angeli corpore Ã¦reo, ita corporati possint etiam hanc pati libidinem, ut quomodo possint, sentientibus fÅ“minis misceantur.Â» Et in Enarrat. in Psal. 85. ait Â«corpora beatorum futura post resurrectionem, qualia sunt corpora Angelorum;Â» et Enarrat. in Psal. 14. 5. ait Â«corpus Angelicum inferius esse anima.Â» Et lib. De Divinit. DÃ¦monum, passim per totum, maxime c. 23., docet Â«DÃ¦mones subtilia habere corpora.Â»

90. Potest etiam sententia nostra aucthoritatibus SacrÃ¦ ScripturÃ¦ comprobari, quÃ¦ licet ab Expositoribus aliter declarentur, non incongrue tamen ad nostrum intentum possunt aptari. Prima est Psalmi 77., v. 24. et 25., ubi habetur: panem Angelorum manducavit homo, panem cÅ“li dedit eis. Hic loquitur David de Manna, qua cibatus fuit Populus Israel toto tempore, quo peregrinus fuit in deserto. QuÃ¦rendum ergo venit, quo sensu Manna dici possit panis Angelorum. Scio quidem plerosque Doctores exponere hunc passum in sensu mystico, aientes in Manna figuratam esse Sacram Eucharistiam, quÃ¦ vocatur panis Angelorum, quia Angeli fruuntur visione Dei, qui per concomitantiam in Eucharistia reperitur.

91. Sed hÃ¦c expositio aptissima est quidem, et quam amplectitur Ecclesia in officio Sanctissimi Corporis Christi, sed in sensu spirituali est. Ego autem quÃ¦ro sensum litteralem: neque enim in illo Psalmo David loquitur prophetice de futuris, sicut facit in aliis locis, ut proinde facile non sit sensum litteralem habere; sed loquitur historice de prÃ¦teritis. Ille enim Psalmus, ut patet legenti, est pura anacephalestis, seu compendium omnium beneficiorum, quÃ¦ contulit Deus Populo HebrÃ¦o ab egressu ipsius de Aegypto, usque ad tempus Davidis, et in eo versu loquitur de Manna Deserti, ut proinde quÃ¦ratur quomodo, et quo sensu Manna vocetur Panis Angelorum.

92. Scio alios, Lyran., Euthim., Bellarm., Titelman., Genebrard., in Psal. 77. v. 24. et 25., interpretari Panem Angelorum Panem ab Angelis paratum, seu Angelorum ministerio a CÅ“lo demissum; Hugonem autem Cardinalem Panem Angelorum exponere: quia ille cibus hoc efficiebat in JudÃ¦is, quod in Angelis efficit cibus illorum, pro parte: Angeli enim non incurrunt infirmitatem. Voluerunt enim expositores HebrÃ¦i, ut etiam asseverat Josephus, quod JudÃ¦i in Deserto vescentes manna, nec senescerent, nec Ã¦grotarent, nec lassarentur; proinde illa esset tanquam panis, quo vescuntur Angeli, qui nec senio, nec Ã¦gritudine, nec lassitudine unquam laborant.

93. Istas quidem expositiones recipere Ã¦quum est, utpote tantorum Doctorum auctoritate suffultas. Facessit tamen difficultatem, quod ministerio Angelorum HebrÃ¦is non minus parata fuere columna nubis, et ignis, coturnices, et aqua de petra, quam manna; nec tamen ista dicta fuere columna, aqua, aut potus Angelorum. Cur ergo potius vocari deberet manna, qua parata ministerio Angelorum, Panis Angelorum, quam Potus Angelorum aqua eorumdem ministerio saxo educta? Insuper in sacra Scriptura panis dum dicitur panis alicujus, dicitur panis ejus qui illo vescitur, non ejus qui illum parat, aut fabricat, et de hoc infinita habemus exempla in sacra Scriptura: ut Exod. c. 23. v. 25.Benedicam panibus tuis, et aquis; lib. 2. Reg. c. 12. v. 3. De pane illius comedens; Tob. c. 4. v. 17. Panem tuum cum egenis comede; et v. 18. Panem tuum super sepulturam Justi constitue; Ecclesiast.c. 11. v. 1. Mitte panem tuum super transeuntes aquas; Isai. c. 58. v. 7. Frange esurienti panem tuum; Jerem. c. 11. v. 19. Mittamus lignum in panem ejus; Matth. c. 15. v. 26. Non est bonum sumere panem filiorum; Luc. c. 11. v. 3. Panem nostrum quotidianum. Ex quibus locis patenter habetur, quod panis dicitur ejus, qui eo vescitur, non vero, qui ipsum conficit, affert, aut parat. Commode igitur in loco citato Psalmi accipi potest Panis Angelorum, cibus quo vescuntur Angeli non quidem incorporei (isti enim materiali cibo non egent), sed corporei, ista nempe rationalia animalia, de quibus hucusque disserimus, degentia in Ã¦re, et quÃ¦ ratione tenuitatis suorum corporum, ac rationalis naturÃ¦, quam maxime ad Angelos immateriales accedunt, ut proinde nuncupentur.

94. Ducor, quia cum animalia sint, et ideo generabilia et corruptibilia, egent cibo, ut restauretur substantia corporea, quÃ¦ per effluvia deperditur; vita enim sentientis non consistit nisi in motu partium corporearum quÃ¦ fluunt, ac refluunt, acquiruntur, ac deperduntur, ac iterum reparantur; quÃ¦ reparatio fit per substantias spirituosas, materiales tamen, attractas a vivente, tum per Ã¦ris inspirationem, tum per fermentationem cibi, per quam substantia illius spiritualizatur, ut rationatur doctissimus Ettmullerus, Instit. Medic. Physiolog., c. 2.

95. Quia autem eorum corpus tenue est, tenui pariter, et subtili eget alimento. Hinc est quod sicut odoribus aliisque substantiis vaporosis, ac volatilibus suÃ¦ naturÃ¦ contrariis lÃ¦duntur ac fugantur, ut constat ex historiis recitatis supra, no 71. et 72., ita paribus rebus sibi convenientibus delectantur, et aluntur. Porromanna non est aliud, quam halitus aquÃ¦, terrÃ¦que, solis calore exacte attenuatus et coctus, a frigore secutÃ¦ noctis in unum coactus, densatusque, ut scribit Cornelius; manna dico, quam demissam de cÅ“lo comederunt HebrÃ¦i, quÃ¦ toto cÅ“lo differt a manna nostrate, quÃ¦ in medicinis adhibetur; nam hÃ¦c, ut scribit Ettmullerus Schroder, Dilucid. Physiolog., c. 1. de Manna, fol. m. 154., nihil aliud est, quam succus quarumdam arborum tenuis, vel earum transsudatio, quÃ¦ nocturno tempore permixta cum rore, matutino tempore superventu caloris solis coagulatur, et inspissatur. Manna autem HebrÃ¦orum diversis orta principiis calore solis non coagulabatur, sed vice versa liquefiebat, ut patet ex Scriptura, Exod. c. 16. v. 22. Manna ergo HebrÃ¦orum utpote constans ex halitibus tenuibus terrÃ¦ et aquÃ¦, profecto tenuissimÃ¦ erat substantiÃ¦, utpote, quÃ¦ a sole solvebatur, et disparebat; optime ergo potuit esse talium animalium cibus, ita ut diceretur a David Panis Angelorum.

96. Alia auctoritas habetur in Evangelio Joannis, in quo,Joannes, c. 10. v. 16., ita dicitur: Alias oves habeo, quÃ¦ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile, et unus Pastor. Si quÃ¦ramus quÃ¦nam sint oves, quÃ¦ non sunt ex hoc ovili, et qualenam sit ovile de quo loquitur Christus Dominus, respondent communiter Expositores unum ovile Christi esse Ecclesiam, ad quam perducendi erant per prÃ¦dicationem Evangelii Gentiles, qui erant oves alterius ovilis, ab ovili HebrÃ¦orum: opinantur enim Synagogam esse Christi ovile, quia dicebat David, Psal. 94. v. 9: Nos populus ejus et oves pascuÃ¦ ejus; et quia Messias promissus fuerat Abraham et David oriturus ex eorum semine, et a populo HebrÃ¦o expectatus, et a Prophetis qui HebrÃ¦i erant vaticinatus, et ejus adventus, conversatio, passio, mors et resurrectio in sacrificiis, cultu, et ceremoniis HebrÃ¦orum legis erant prÃ¦figurata.

97. Sed salva semper Sanctorum Patrum, ac aliorum Doctorum reverentia, non videtur talis expositio ad plenum satisfacere. Habemus enim quod de fide est a principio mundi Ecclesiam Fidelium extitisse unam, usque ad finem sÃ¦culi duraturam. Cujus EcclesiÃ¦ caput est mediator Dei et hominum Christus Jesus, cujus contemplatione creata sunt universa, et omnia per ipsum facta. Fides enim unius Dei Trini (quamvis non ita explicite), et Verbi Incarnatio revelata fuit primo homini, et ab ipso edocti ejus filii, et ab iis descendentes. Hinc est quod quamvis plerique homines ad idolatriam deflexerint, ac veram fidem deseruerint, multi tamen veram fidem a patribus sibi traditam retinuerunt, et legem naturÃ¦ servantes in vera Ecclesia Fidelium permanserunt, ut observat Cardinalis Toletus in Job, c. 10. v. 16., et apparet in Job, qui inter Gentiles Idololatras sanctus fuit. Quamvis autem Deus populo HebrÃ¦o speciales favores contulerit, peculiaremque legem, ac ceremonias illi prÃ¦scripserit, ac a Gentilibus segregaverit, non tamen ad eam legem Gentes tenebantur, nec fideles HebrÃ¦i aliam Ecclesiam constituebant ab Ecclesia Gentilium, qui fidem unius Dei et MessiÃ¦ venturi profitebantur.

98. Hinc est, quod etiam ex Gentilibus fuere, qui Christi adventum, et alia ChristianÃ¦ fidei dogmata prophetarunt, ut patet de Balaam, Mercurio Trismegisto, Hydaspe, ac Sibyllis de quibus loquitur Lactantius, lib. 1. c. 6., ut scribit Cardinalis Baronius inApparatu Annal. no 18. Et quod Messias erat a Gentilibus expectatus habet Isaias in pluribus locis, et luculentum testimonium de hoc est prophetia PatriarchÃ¦ Jacob de Messia, quÃ¦ sic ait, Gen. c. 49. v. 10: Non auferetur sceptrum de Juda, et dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, et ipse erit expectatio Gentium. Item Prophetia AggÃ¦i, c. 2. v. 8: Movebo omnes Gentes, et veniet desideratus cunctis gentibus, quem locum explicans Cornelius a Lap. in AggÃ¦. c. 2. v. 8. Â§ Denique gentes, ait: Gentes ante Christum credentes in Deum lege naturÃ¦, Ã¦que ac JudÃ¦i expectabant ac desiderabant Christum. Pariter Christus ita se prodidit, et manifestavit Gentibus, sicut JudÃ¦is: si enim in ipsius nativitate per Angelum ejus notitia data fuit Pastoribus, per stellam miraculosam ad sui adorationem vocavit Magos, qui cum essent Gentiles fuerunt primitiÃ¦ Gentium in Christo agnoscendo, et adorando, ut ait S. Fulgentius, Sermon. 6. de Epiph., sicut Pastores fuerunt primitiÃ¦ JudÃ¦orum. Itidem manifestatio adventus Christi per prÃ¦dicationem (non quidem Apostolorum) prius facta est Gentilibus, quam JudÃ¦is: siquidem ut scribit Ven. Mater Soror Maria de Agreda, in Vita J. C. et B. M. V., p. 1. l. 4. c. 26. n. 664:Quando B. M. Virgo cum S. Joseph portavit Puerum Jesum in Aegyptum, fugiendo Herodis persecutionem, mansit ibi per septennium: quo tempore ipsa Beatissima Virgo prÃ¦dicavit Aegyptiis veri Dei fidem, et Filii Dei in carne humana adventum. Ulterius in Christi nativitate multa fuere prodigia non solum in JudÃ¦a, sed in Aegypto, ubi corruerunt idola, ac oracula conticuere; RomÃ¦ ubi fons olei scaturiit; visus globus aurei coloris de cÅ“lo in terram descendere; apparuere tres soles; ac contra naturam circulus variegatus ad modum Iridis solis discum circumscripsit; in GrÃ¦cia, ubi oraculum Delphicum obmutuit, et interrogatus Apollo ab Augusto ipsi sacrificante in proprio palatio, ubi eidem aram extruxerat, de causa silentii sui, respondit, ut referunt Nicephorus, l. 1. c. 17., Suidas, verbo Augustus, et Cedrenus, Compend. Histor.:

Me puer HebrÃ¦us, Divos Deus ipse gubernans,

Cedere sede jubet, tristemque redire sub orcum;

Aris ergo dehinc tacitis abscedito nostris.

Et multa alia acciderunt prodigia, quibus prÃ¦nuntiabatur Gentilibus Filii Dei adventus, quÃ¦ ex variis Aucthoribus recitat Baronius, Apparat. Annal. Eccles. no 24. et seq., et Cornelius in AggÃ¦. c. 2. v. 8.

99. Ex istis patet, quod etiam Gentiles pertinebant ad ovile Christi idem, ad quod spectabant JudÃ¦i, puta ad Ecclesiam eamdem fidelem; igitur non potest recte dici, quod illa verba Christi: Alias oves habeo, quÃ¦ non sunt ex hoc ovili, accipienda sint de Gentilibus, qui communem cum HebrÃ¦is habuerunt de Deo fidem, de Messia spem, prophetiam, expectationem, et signa, et prÃ¦dicationem.

100. Dico igitur quod nomine aliarum ovium commode possunt intelligi CreaturÃ¦ istÃ¦ rationales, sive animalia de quibus hucusque disseruimus. Cum enim, ut diximus, capaces sint beatitudinis, et damnationis, et Christus Jesus sit mediator Dei, et hominum, immo totius rationalis CreaturÃ¦ (creaturÃ¦ enim rationales, quÃ¦ beatitudinem consequuntur, hanc obtinent intuitu meritorum Christi per ab eo sibi collatam gratiam, sine qua nequit beatitudo obtineri), debuit omnis rationalis creatura de eo venturo spem habere, sicut de uno Deo fidem, et de ipsius in carne nativitate, et de prÃ¦ceptis legis gratiÃ¦ manifestationem. IstÃ¦ igitur erant oves, quÃ¦ non erant ex hoc ovili humano, et quas adducere Christum oportebat, et quÃ¦ ejus vocem nempe notitiam de ipsius adventu, et de evangelica doctrina, quantum per se, tum per Apostolos Christus erat manifestaturus audire debebant, et ex iis, ac hominibus in cÅ“lo beatificatis fieri unum ovile, et unus Pastor.

101. Huic expositioni quam incongruam non puto, vim addit id quod supra no 77. ex D. Hieronymo retulimus de homunculo illo qui rogavit D. Antonium, ut communem Deum, quem in carne humana esse passum cognoverat, pro se et suis deprecaretur. Innuitur enim ex his, quod illi notitiam habuerunt de adventu, et morte Christi, quem tamquam Deum optabant sibi propitium, ut proinde ad hoc intercessionem D. Antonii expostularent.

102. Facit ad idem id, quod ex Eusebio de PrÃ¦parat. Evang. l. 5. c. 9., et Plutarcho l. de Defectu Oracul., refert Cardinalis Baronius Appar. Annal. no 129., et recenset inter prodigia, quÃ¦ tempore mortis Christi evenere. Recitat igitur ex citatis Aucthoribus quod Tiberii Imperatoris, sub quo passus est Christus, tempore, navigantibus nonnullis a GrÃ¦cia in Italiam, circa Insulas Echinades, cessatis ventis, noctu navigium appulit prope terram. Audita fuit ab omnibus vox magna quÃ¦ vocavit Trammum. Erat is Nauclerus navigii, quo respondente Adsum, replicavit vox:Quando perveneris prope quandam paludem, annunciabis Magnum Pana mortuum esse: quod cum Trammus fecisset, auditi sunt repente multorum, imo multitudinis prope infinitÃ¦ gemitus, et ululatus. Profecto isti fuerunt DÃ¦mones, seu Angeli corporei, seu animalia rationalia prope paludem degentia, utpote aquea, quÃ¦ audita morte Christi, qui nomine magni Pan efferebatur, in lacrymas, et lamenta effusa sunt; prout etiam HebrÃ¦i nonnulli visa Christi morte percutientes pectora sua revertebantur (Luc. c. 23. v. 48.). Ex hucusque igitur deductis patet, quod dantur hujusmodi DÃ¦mones, succubi et incubi, constantes sensu, et ipsius passionibus obnoxii, ut probatum est; qui generantur, corrumpuntur, et capaces sunt beatitudinis, et damnationis, et ratione corporis subtilioris, nobiliores homine sunt, et qui si cum hominibus, maribus aut fÅ“minis, carnaliter commiscentur, peccant, et eo peccato, quo peccat homo jungendo se cum bruto, quod est homine ignobilius; proinde non raro hi DÃ¦mones consuetudinem habentes cum homine, equabus aut plurimum post longam habitam communicationem eas interficiunt. Causa porro hujus est, quod si inter tales datur peccatum, cum sint in via, dari etiam debet pÅ“nitentia; sicut ergo homini peccanti consuetudinaliter cum bruto, ad tollendam occasionem recidivandi, Confessarius injungit, ut brutum tollat de medio, ita tali DÃ¦moni consuetudinario in peccato, et tandem pÅ“nitenti accidit, ut animal cum quo peccavit, sive homo, sive brutum fuerit, occidat; nec enim tali DÃ¦moni mors data homini peccatum erit, sicut mors data bruto non imputatur tamquam peccatum homini: ratione enim essentialis differentiÃ¦ inter DÃ¦monem hujusmodi, et hominem, idem erit homo DÃ¦moni, quod est homini brutum.

103. Scio multos, et forte plerosque, qui hÃ¦c legerint, dicturos de me, quod Epicurei, et Stoici Philosophi nonnulli dixerunt de Divo Paulo, Actor. c. 17. v. 18.: Novorum DÃ¦moniorum videtur annunciator, et datam doctrinam exsibillabunt. Sed isti tenebuntur solvere argumenta supra posita, et dicere quinam sint DÃ¦mones isti Incubi vulgo Folletti, qui exorcismos, res sacras, et Christi Crucem non pavent, ac alios effectus istorum, ac phÃ¦nomena salvare, quÃ¦ nos ex data doctrina ostendimus.

104. Solvitur ergo ex his, quÃ¦ hucusque deducta sunt, quÃ¦stio, quam proposuimus supra no 30. et no 34.: resolutive innuimus; quomodo mulier potest ingravidari a DÃ¦mone Incubo. Non enim hoc prÃ¦stare potest ex semine sumpto ab homine, ut fert communis opinio, quam confutavimus no 31 et 32: sequitur ergo, quod ipsa imprÃ¦gnatur a semine Incubi, cum enim animal sit, et generet, proprio pollet semine: et hoc modo optime salvatur generatio Gigantum secuta ex commixtione Filiorum Dei cum Filiabus hominum; nati siquidem sunt ex tali concubitu Gigantes, qui licet homini essent similes, corpore tamen erant majores: et quamvis a DÃ¦monibus geniti, viribus proinde pollerent, non tamen DÃ¦monum vires et potentiam Ã¦quabant, ut sequitur in mulis, hinnis et burdonibus, qui medii quodammodo sunt inter eas species animalium, a quibus promiscue generantur, et superant quidem imperfectiorem, non attingunt autem perfectiorem speciem generantium: mulus enim superat asinum, sed non Ã¦quat perfectionem equÃ¦, a quibus generatur.

105. Confirmat autem hanc sententiam consideratio, quod animalia genita ex commixtione diversarum specierum non generant; sed sunt sterilia, ut patet in mulis. Gigantes autem non leguntur Gigantes generasse, sed natos a Filiis Dei, puta Incubis, et filiabus hominum: cum enim concepti fuerint ex semine DÃ¦moniaco mixto cum humano, non potuerunt, tamquam mediÃ¦ speciei inter DÃ¦monem et hominem, generare.

106. Dicetur fortasse contra hoc, non posse, ex semine DÃ¦monum, quod pro sui natura oportet esse tenuissimum, fieri mixturam cum semine humano, quod crassum est; unde nec generatio sequi possit.

107. Respondeo quod, ut dictum fuit supra no 32: virtus generandi consistit in spiritu, qui simul cum materia spumosa et viscida deciditur a generante; sequitur ex hoc, quod semen DÃ¦monis quantumvis tenuissimum, quia tamen materiale, optime potest commisceri cum spiritu materiali seminis humani, ac fieri generatio.

108. Replicabitur adhuc contra conclusionem, quod si vere fuisset Gigantum generatio ex semine Incuborum et Mulierum, nunc quoque Gigantes nascerentur, non desunt enim mulieres coeuntes cum Incubis, ut patet ex gestis SS. Bernardi et Petri de Alcantara, et aliarum historiarum, quÃ¦ passim ab Auctoribus recitantur.

109. Respondeo, quod prout ex Guaccio dictum fuit supra no81: alii sunt hujusmodi DÃ¦mones terrei, alii aquei, Ã¦rei alii, et alii ignei, qui respective in propriis eorum elementis habitant. Videmus autem animalia eo majora esse, quo majus est elementum in quo degunt, ut patet in piscibus, inter quos licet multi sint minuti, ut etiam sunt plura animalia terrestria minutissima, et tamen quia elementum aquÃ¦ majus est elemento terrÃ¦ (utpote continens majus semper est contento), ideo pisces a tota specie superant in magnitudine molis animalia terrestria, ut patet in balenis, orcynis, pistis seu pistricibus, thynnis, ac aliis piscibus cetaceis, seu viviparis, qui quodvis animal terrestre longe superant. Porro cum DÃ¦mones hujusmodi animalia sint, ut hucusque probatum est, eo erunt majores in magnitudine quo elementum majus pro sui natura inhabitabunt. Et cum Ã¦r excedat aquam, et ignis Ã¦re major sit, sequitur, quod DÃ¦mones Ã¦therei, ac ignei longe superabunt terrestres et aqueos, tum in mole corporis, tum in virtute. Nec contra hoc facit instantia de avibus, qui licet incolant Ã¦rem, qui major est aqua, tamen corpore minores sunt a tota specie piscibus et quadrupedibus, quia aves licet per Ã¦rem volatu spatientur, revera tamen pertinent ad elementum terrÃ¦, in qua quiescunt; aliter enim pisces nonnulli qui volant, ut hirundo marina, et alii, dici deberent animalia Ã¦rea, quod falsum est.

110. Advertendum autem, quod post diluvium Ã¦r iste terraqueo globo citissimus magis incrassatus est ex humiditate aquarum, quam fuerit ante diluvium, et hinc forte est, quod ex tali humido, quod est principium corruptionis, fiat, quod homines non Ã¦tatem ita producant, ut faciebant ante diluvium. Ex ista autem Ã¦ris crassitie fit, quod DÃ¦mones Ã¦therei, ac ignei, cÃ¦teris corpulentiores, nequeunt diutius manere in hoc Ã¦re crasso, et si descendunt aliquando hoc fit violenter, et eo modo quo urinatores ad ima maris descendunt.

111. Ante diluvium autem, cum adhuc Ã¦r non ita crassus erat, veniebant DÃ¦mones, et cum mulieribus miscebantur, et gigantes procreabant, qui magnitudinem corpoream DÃ¦monum generantium Ã¦mulabantur. Nunc vero ita non est: DÃ¦mones enim Incubi, qui fÅ“minas incessunt, sunt aquei quorum corporis moles magna non est: et proinde in forma homuncionum apparent, et quia aquei etiam salacissimi sunt; luxuria enim in humido est: ut proinde Venerem e mari natam PoetÃ¦ finxerint, quod Mythologi explicant de libidine, quÃ¦ oritur ab humiditate. Cum ergo DÃ¦mones, qui corpore parvi sunt, his temporibus mulieres imprÃ¦gnent, non gigantes, sed staturÃ¦ ordinariÃ¦ filii nascuntur. Sciendum porro quod si miscentur corporaliter cum mulieribus DÃ¦mones in sua ipsorum corpulentia naturali, nulla facta immutatione aut artificio, mulieres illos non vident, nisi tanquam umbram pÃ¦ne incertam, ac quasi insensibilem, ut patet in muliere illa, de qua diximus supra no 28., quÃ¦ osculabatur ab incubo, cujus tactus vix ab ea sentiebatur. Quando vero volunt se visibiles amasiis reddere, atque ipsis delectationem in congressu carnali afferre, sibi indumentum visibile assumunt, et corpus crassum reddunt. Qua vero hoc arte fiat, ipsi norunt. Nobis curta nostra Philosophia hoc non pandit. Unum scire possumus, et est, quod tale indumentum seu corpus ex solo Ã¦re concreto constare nequiret, hoc enim esse deberet per condensationem, et proinde per frigus; unde oporteret, quod corpus illud ad tactum esset veluti glacies, et ita in coitu mulieres non delectaret, sed torqueret, cum tamen contrarium eveniat.

112. Visa igitur differentia DÃ¦monum spiritualium, qui cum sagis coeunt, et Incuborum, qui cum fÅ“minis minime sagis rem habent, perpendenda est gravitas hujus criminis in utroque casu.

113. In coitu Sagarum cum DÃ¦monibus, eo quia non fit nisi cum apostasia a Fide, et Diaboli cultu, et tot aliis impietatibus quas recensuimus supra a no 12. ad 24., est maximum quorumque peccatorum, quÃ¦ ab hominibus fieri possunt: et ratione tantÃ¦ enormitatis contra Religionem, quÃ¦ prÃ¦supponitur coitu cum Diabolo, profecto DÃ¦monialitas maximum est criminum carnalium. Sed spectato delicto carnis ut sic, et ut abstracto a peccatis contra Religionem, DÃ¦monialitas redigenda est ad simplicem pollutionem. Ratio, et quidem convincentissima, est quia Diabolus, qui rem habet cum sagis, purus spiritus est, et est in termino ac damnatus ut dictum supra fuit; proinde si cum sagis coit, hoc facit in corpore assumpto, aut a se formato, ut sentiunt communiter Theologi. Porro corpus illud quamvis moveatur, non tamen vivens est; sequitur ergo quod coiens cum tali corpore, sive mas sive fÅ“mina fuerit, idem delictum committit, ac si cum corpore inanimato, aut cadavere coiret, quod esset simplex mollities, ut alias demonstravimus. Verum est, quod, ut observavit etiam Cajetanus, talis coitus effective potest habere deformitates aliorum criminum juxta corpus a Diabolo assumptum, et vas: si enim assumeret corpus virginis consanguineÃ¦, aut sacrÃ¦, effective esset tale crimen incestus aut sacrilegium, et si in figura bruti coiret, aut in vase prÃ¦postero, evaderet bestialitas, aut Sodomia.

114. In coitu autem cum Incubo, in quo nulla habetur qualitas, vel minima, criminis contra Religionem, difficile est rationem invenire, per quam tale delictum Bestialitate et Sodomia gravior esset. Siquidem gravitas Bestialitatis prÃ¦ Sodomia, prout supra diximus, consistit in hoc, quod homo vilificat dignitatem suÃ¦ speciei jungendose cum bruto, quod est speciei longe inferioris sua. In coitu autem cum Incubo diversa est ratio: nam Incubus ratione spiritus rationalis, ac immortalis, Ã¦qualis est homini; ratione vero corporis nobilioris, nempe subtilioris, est perfectior, et dignior homine; et hoc modo homo jungens se Incubo non vilificat, immo dignificat suam naturam, et ita, juxta hanc considerationem, DÃ¦monialitas nequit esse gravior Bestialitate.

115. Tamen gravior communiter censetur, et ratio, meo videri, potest esse: quia peccatum contra Religionem est, quÃ¦vis communicatio cum Diabolo, sive ex pacto, sive non; puta habendo cum eo consuetudinem aut familiaritatem, seu ab eo petendo auxilium consilium, favorem, aut ab ipso quÃ¦rendo revelationem futurorum, relationem prÃ¦teritorum, absentium, aut alias occultorum. Hujusmodi autem homines, seu mulieres, concumbendo cum Incubis, quos nesciunt animalia esse, sed putant esse diabolos, contra conscientiam erroneam delinquunt; et hoc modo ex conscientia erronea ita peccant cum Incubis se jungendo, ac si cum diabolis coirent: unde et gravitatem ejusdem criminis incurrunt.

FINIS

Probatio DÃ¦monialitatis

SUMMARIUM

1. De probatione criminis DÃ¦monialitatis, distinguendum est.

2. Indicia probantia coitum SagÃ¦ cum Diabolo.

3. Requiritur confessio ipsius malefici ad plenam probationem.

4. Historia de Moniali habente consuetudinem cum Incubo.

5. Si adsint indicia visa in recitata historia, potest ad torturam deveniri.

1. Quantum ad probationem hujus criminis attinet, distinguendum est de DÃ¦monialitate, puta, vel ejus, quÃ¦ a Sagis, seu Maleficis fit cum Diabolis; sive de ea, quÃ¦ ab aliis fit cum Incubis.

2. Quoad primam, probato crimine pacti facti cum Diabolo, probata remanet DÃ¦monialitas ex consequentia necessaria; nam scopus tum Sagarum, tum Maleficorum in ludis nocturnis, ultra convivia, et choreas, est hujusmodi infamis congressus: aliter, illius criminis nullus potest esse testis, quia Diabolus, qui SagÃ¦ visibilis est, aliorum oculos effugit. Verum est, quod aliquoties visÃ¦ sunt mulieres in sylvis, agris, et nemoribus, supinÃ¦ jacentes, ad umbilicum tenus denudatÃ¦, et juxta dispositionem actus venerei, divaricatis, et adductis cruribus, clunes agitare, prout scribit Guacc., lib. p. cap. 12, v. Sciendum est sÃ¦pius, fol. 65. Tali casu emergeret suspicio vehemens talis criminis, dummodo esset aliunde adminiculata, et crederem talem actum per testes sufficienter probatum, sufficere Judici ad indagandam tormentis veritatem; et hoc maxime, si post aliqualem moram in illo actu, visus fuisset a muliere elevari quasi fumus niger, et tunc mulierem surgere, prout ibidem scribit Guaccius; talis enim fumus, aut umbra, DÃ¦monem fuisse concumbentem cum fÅ“mina inferre potest. Sicut etiam, si mulier visa fuisset concumbere cum homine, qui post actum de repente evanuit, ut non semel accidisse idem auctor ibidem narrat.

3. CÃ¦terum, ad probandum concludenter aliquem esse Maleficum, seu Maleficam, requiritur propria Confessio; nullus enim haberi potest de hoc testis, nisi forte sint alii Malefici, qui in judicio deponunt de complicibus; sed quia socii criminis sunt, eorum dictum non concludit, nec etiam ad torturam sufficit, nisi alia exstent indicia, puta, sigillum Diaboli impressum in eorum corpore, prout diximus supra num. 23.; et in eorum domibus, facta perquisitione, inveniantur signa, ac instrumenta artis diabolicÃ¦, ut ossa mortuorum, prÃ¦sertim calvariam; crines artificiose contextos; nodos plumarum intricatos; alas, aut pedes, aut ossicula vespertilionum, aut bufonum, aut serpentium; ignotas seminum species; figuras cereas; vasculos plenos incognito pulvere, aut oleo, aut unguentis minime notis, etc., ut ordinarie contingit reperiri a Judicibus, qui, accepta accusatione de hujusmodi Sagis, ad capturam, et domus visitationem deveniunt, ut scribit Delbene, de Off. S. Inquis., Par. 2. Dub. 206. num. 7.

4. Quantum vero ad probationem congressus cum Incubo, par est difficultas; non minus enim Incubus, ac alii Diaboli effugiunt, quando volunt, visum aliorum, ut videri se faciunt a sola amasia. Tamen non raro accidit, quod etiam visi sint Incubi modo sub una, modo sub alia specie in actu carnali cum mulieribus.

In quodam Monasterio (nomen ejus et urbis taceo, ne veterem ignominiam memoriÃ¦ refricem) quÃ¦dam fuit Monialis, quÃ¦ cum alia Moniali, quÃ¦ cellam habebat suÃ¦ contiguam, simultatem ex levibus causis, ut assolet inter Mulieres, maxime Religiosas, habebat. HÃ¦c sagax in observando quascunque actiones Monialis sibi adversÃ¦, per plures dies vidit, quod ista in diebus Ã¦stivis, statim a prandio non spatiabatur per viridarium cum aliis, sed ab iis sequestrata, se retrahebat in cellam, quam sera obserabat. Observatrix igitur Ã¦mula curiositate investigans, quid tali tempore illa facere posset, etiam ipsa in propriam cellam se recipiebat; cÅ“pit autem audire submissam quasi duorum insimul colloquentium vocem (quod facile erat, nam cella parvo simplicis, scilicet lateris unius, disterminio dividebatur), mox sonitum poppysmatum,[1] concussionis lecti, gannitus, ac anhelitus, quasi duorum concumbentium; unde aucta in Ã¦mula curiositate, accuratius stetit in observatione, ut sciret, quinam in illa cella essent. Postquam autem per tres vices vidit, nullam aliam Monialem egressam e cella illa, prÃ¦ter Ã¦mulam, dominam cellÃ¦, suspicata est, Monialem in camera absconditum aliquem virum, clanculum introductum retinere; unde et rem detulit ad Abbatissam, quÃ¦ consilio habita cum Discretis, voluit audire sonitus, et observare indicia relata ab accusatrice, ne prÃ¦cipitanter, et inconsiderate ageret. Abbatissa igitur cum Discretis se receperunt in Cellam observatricis, et audierunt strepitus, et voces, quas accusatrix detulerat. Facta igitur inquisitione, an ulla Monialium potuisset secum in illa Cella clausa esse, et reperto, quod non; Abbatissa cum Discretis fuit ad ostium CellÃ¦ clausÃ¦, et pulsato frustra pluries ostio, cum Monialis nec respondere, nec aperire vellet; Abbatissa minata est, se velle ostium prosterni facere, et vecte aggredi opus fecit a quadam conversa. Tunc aperuit ostium Monialis, et facta perquisitione, nullus inventus est in camera. Interrogata Monialis cum quonam loqueretur, et de causa concussionis lecti, anhelituum, etc., omnia negavit.

Cum vero res perseveraret, accuratior, ac curiosior reddita Monialis Ã¦mula perforavit tabulas lacunaris, ut posset Cellam introspicere; et vidit elegantem quemdam juvenem cum Moniali concumbentem, quem etiam eodem modo ab aliis Monialibus videndum curavit. Delata mox accusatione ad Episcopum, ipsaque Moniali omnia negante, tandem metu tormentorum comminatorum adacta, confessa est, se cum Incubo consuetudinem habuisse.

5. Quando igitur adessent talia indicia, sicut in recitata historia intervenerunt, posset utique in rigoroso examine Rea constitui; sine tamen ejus confessione, non censendum est delictum plene probatum, quantumvis a testibus visus fuisset congressus; siquidem aliquando accidit, quod Diabolus ut infamiam alicui innocenti pararet, prÃ¦stigiose talem concubitum reprÃ¦sentaverit. Unde in his casibus debet Judex Ecclesiasticus esse perfecte oculatus.

PÅ“nÃ¦

Quantum ad pÅ“nas DÃ¦monialitatis, nulla lex Civilis, aut Canonica, quam legerim, reperitur, quÃ¦ pÅ“nam sanciat contra crimen hujusmodi. Tamen, quia crimen hoc supponit pactum, ac societatem cum DÃ¦mone, ac apostasiam a fide, ultra veneficia, atque alia infinita propemodum damna, quÃ¦ a Maleficis inferuntur, regulariter extra Italiam, suspendio, et incendio punitur. In Italia autem, rarissime traduntur hujusmodi Malefici ab Inquisitoribus CuriÃ¦ sÃ¦culari.

Synagoga Satanae

PSEUDOMONARCHIA DÆMONUM.

Johann Weyer

1500

LECTORIS.

Ne Sathanicæ factionis monopolium usqueadeo porro delitescat, hanc Dæmonum Pseudomonarchiam, ex Acharonticorum Vasallorum archivo subtractam, in hujus Operis de Dæmonum præstigiis calce annectere volui, ut effascinatorum id genus hominum, qui se magos jactitare non erubescunt, curiositas, præstigiæ, vanitas, dolus, imposturæ, deliria, mens elusa, et manifesta mendacia, quinimo non ferendæ blasphemiæ, omnium mortalium, qui in mediæ lucis splendore hallucinari nolint, oculis clarissime appareant, hoc potissimum seculo scelestissimo, quo Christi regnum tam enormi impunitaque tyrannide impetitur ab iis qui Beliali palam sacramentum præstitere, stipendium etiam justum hauddubie recepturi: quibus et perditas has horas libenter dedico, si forte ex immensa Dei misericordia convertantur et vivant: quod ex animo iis precor, sitque felix et faustum. Ne autem curiosulus aliquis, fascino nimis detentus, hoc stultitiæ argumentum temere imitari audeat, voces hinc inde prætermisi studio, ut universa delinquendi occasio præcideretur. Inscribitur vero a maleferiato hoc hominum genere Officium spirituum, vel, Liber officiorum spirituum, seu, Liber dictus Empto. Salomonis, de principibus et regibus dæmoniorum, qui cogi possunt divina virtute et humana. At mihi nuncupabitur Pseudomonarchia Dæmonum.

PSEUDOMONARCHIA DÆMONUM.

Primus Rex, qui est de potestate Orientis, dicitur Bael, apparens tribus capitibus, quorum unum assimilatur bufoni alterum homini, tertium feli. Rauca loquitur voce, formator morum et insignis certator, reddit hominem invisibilem et sapientem. Huic obediunt sexagintasex legiones.

2.

Agares Dux primus sub potestate Orientis, apparet benevolus in senioris hominis forma, equitans in crocodilo, et in manu accipitrem portans. Cuncta linguarum genera docet optime: fugitantes reverti facit, et permanentes fugere: prælaturas et dignitates dimittit, et tripudiare facit spiritus terræ: et est de ordine Virtutum, sub sua potestate habens triginta et unam legiones.

3.

Marbas, alias Barbas, Præses magnus, se manifestans in fortissimi leonis specie, sed ab exorcista accitus humana induitur forma, et de occultis plene respondet, morbos invehit et tollit, promovet sapientiam artiumque mechanicarum cognitionem, homines adhæc in aliam mutat formã. Præest trigintasex legionibus.

4.

Pruflas, alibi invenitur Bufas, magnus Princeps et Dux est, cujus mansio circa turrim Babylonis, et videtur in eo flamma foris, caput autem assimilatur magno nycticoraci. Autor est et promotor discordiarum, bellorum, rixarum et mendaciorum. Omnibus in locis non intromittatur. Ad quæsita respondet abunde. Sub sunt huic legiones vinginti sex, partim ex ordine Throni, partim Angelorum.

5.

Amon vel Aamon Marchio magnus et potens, prodit in lupi forma caudam habens serpentinam, et flammam evomens. Hominis autem indutus speciem, caninos ostentat dentes, et caput magno nycticoraci simile. Princeps omnium fortissimus est, intelligens præterita et futura, hinc et gratiam concilians omnium amicorum et inimicorum. Quadraginta imperat legionibus.

6.

Barbatos magnus Comes et Dux, apparet in signo Sagittarii silvestris cum quatuor regibus tubas ferentibus. Intelligit cantus avium, canum latratus, mugitus boum et cunctorum animalium: thesauros item a magis et incantatoribus reconditos, detegit: Et est ex ordine Virtutum, partim Dominationum. Triginta præsidet legionibus. Novit præterita et futura: tam amicorum quam inimicorum animos conciliat.

7.

Buer Præses magnus conspicitur in signo. Absolute docet philosophiam, practicam, ethica item et logica, et herbarum vires: Dat optimos familiares: Ægros sanitati restituere novit, maxime et homines. Quinquaginta legionum habet imperium.

8.

Gusoyn Dux magnus et fortis, apparet in forma zenophali. Explicate respondet et vere de præsentibus, præteritis, futuris et occultis. Amicoram et inimicorum gratiam reddit: Dignitates confert et honores conformat. Præest quadragintaquinque legionibus.

9.

Botis, alibi Otis, magnus Præses et Comes, Prodit in viperæ specie deterrima: Et siquando formam induit humanam dentes ostendit magnos et cornua duo, manu gladium acutum portans. Dat perfecte responsa vera de præsentius, præteritis, futuris et abstrusis. Tam amicos quam hostes conciliat. Sexaginta imperat legionibus.

10.

Bathym, alibi Marthim Dux magnus et fortis: Visitur constitutione viri fortissimi cum cauda serpentina, equo pallido insidens. Virtutes herbarum et lapidum pretiosorum intelligit. Cursu velocissimo hominem de regione in regionem transfert. Huic triginta subsunt legiones.

11.

Pursan, alias Curson, magnus Rex, prodit ut homo facie leonina, viperam portans ferocissimam, ursoque insidens, quem semper præcedunt tubæ. Callet præsentia, præterita et futura: Aperit occulta, thesauros detegit: Corpus humanum suscipit et aereum. Vere respondet de rebus terrenis et occultis, de divinitate et mundi creatione: Familiares parit optimos: Cui parent vigintiduo legiones, partim de ordine Virtutum, partim ex ordine Throni.

12.

Eligor, alias Abigor, Dux magnus, apparet ut miles pulcherrimus, lanceam, vexillum et sceptrum portans. Plene de occultis respondet atque bellis, et quomodo milites occurrere debeant: Futura scit, et gratiam apud omnes dominos et milites conciliat. Præsidet sexaginta legionibus.

13.

Loray, alias Oray, magnus Marchio, se ostendens in forma sagittarii pulcherrimi, pharetram et arcum gestantis: author existit omnium præliorum, et vulnera putrefacit quæ a sagittariis infliguntur, quos objicit optimos tribus diebus. Triginta dominatur legionibus.

14.

Valefar, alias Malaphar, Dux est fortis, forma leonis prodiens et capite latronis. Familiaritatem parit suis, donec laqueo suspendantur. Decem præsidet legionibus.

15.

Morax, alias Foraii, magnus Comes et Præses: Similis tauro visitur: Et si quando humanam faciem assumit, admirabilem in Astronomia et in omnibus artibus liberalibus reddit hominem: parit etiam famulos non malos et sapientes: novit et herbarum et pretiosorum lapidum potentiam. Imperat triginta sex legionibus.

16.

Ipes, alias Ayperos est magnus Comes et Princeps, apparens quidem specie angelica, interim leone obscurior et turpis, capite leonis, pedibus anserinis, cauda leporina. Præterita et futura novit: Redditque hominem ingeniosum et audacem. Legiones huic obediunt trigintasex.

17.

Naberus, alias Cerberus, Marchio est fortis, forma corvi se ostentans: Si quando loquitur, raucam edit vocem. Reddit et hominem amabilem et artium intelligentem, cum primis in Rhetoricis eximium. Prælaturarum et dignitatum jacturam parit. Novendecim legiones hunc audiunt.

18.

Glasya labolas, alias Caacrinolaas vel Caassimolar magnus Præses: Qui progreditur ut canis habens alas gryphi. Artium cognitionem dat, interim dux omnium homicidarum. Præsentia et futura intelligit. Tam amicorum quam inimicorum animos demeretur: Et hominem reddit invisibilem. Imperium habet triginta sex legionum.

19.

Zepar Dux magnus, apparens uti miles, inflammansque virorum amore mulieres, et quando ipsi jussum fuerit, earum formam in aliam transmutat, donec dilectis suis fruantur. Steriles quoque eas facit. Vigintisex huic parent legiones.

20.

Byleth Rex magnus et terribilis, in equo pallido equitans, quem præcedunt tubæ, symphoniæ, et cuncta Musicæ genera. Quum autem coram exorcista se ostentat, turgidus ira et furore videtur, ut decipiat. Exorcista vero tum sibi prudenter caveat: Atque ut fastum ei adimat, in manu suscipiat baculum corili, cum quo orientem et meridiem versus, foris juxta circulum manum extendet, facietque triangulum. Cæterum si manum non extendit, et intrare jubet, atque spirituum Vinculum ille renuerit, ad lectionem progrediatur exorcista: mox ingredietur item submissus, ibi stando et faciendo quodcunque jusserit exorcista ipsi Byleth regi, eritque securus. Si vero contumacior fuerit, nec primo jussu circulum ingredi voluerit, reddetur forte timidior exorcista: Vel si Vinculum spirituum minus habuerit, sciet haud dubie exorcista, malignos spiritus postea eum non verituros, at semper viliorem habituros. Item si ineptior sit locus triangulo deducendo juxta circulum, tunc vas vino plenum ponatur: Et intelliget exorcista certissime, quum e domo sua egressus fuerit cum sociis suis, prædictum Byleth sibi fautorem fore, benevolum, et coram ipso submissum quando progredietur. Venientem vero exorcista benigne suscipiat, et de ipsius fastu glorietur: Propterea quoque eundem adorabit, quemadmodum alii reges, quia nihil dicit absque aliis principibus. Item si hic Byleth accitus fuerit ab aliquo exorcista, semper tenendus ad exorcistæ faciem annulus argenteus medii digiti manus sinistræ, quemadmodum pro Amaymone. Nec est prætermittenda dominatio et potestas tanti principis, quoniam nullus est sub potestate et dominatione exorcistæ alius, qui viros et mulieres in delirio detinet, donec exorcistæ voluntatem explerint: Et fuit ex ordine Potestatum, sperans se ad septimum Thronum rediturum, quod minus credibile. Imperat octogintaquinque legionibus.

21.

Sytry, alias Bitru, magnus Princeps, leopardi facie apparens, habensque alas velut gryphi. Quando autem humanam assumit formam, mire pulcher videtur. Incendit virum mulieris amore, mulierem vicissim alterius desiderio incitat. Jussus secreta libenter detegit feminarum, eas ridens ludificansque, ut se luxuriose nudent. Huic sexaginta legiones obsequuntur.

22.

Paymon obedit magis Lucifero quam alii reges. Lucifer hic intelligendus, qui in profunditate scientiæ suæ demersus, Deo assimilari voluit, et ob hanc arrogantiam in exitium projectus est. De quo dictum est: Omnis lapis pretiosus operimentum tuum. Paymon autem cogitur virtute divina, ut se sistat coram exorcista: ubi hominis induit simulachrum, insidens dromedario, coronaque insignitus lucidissima, et vultu fœmineo. Hunc præcedit exercitus cum tubis et cimbalis bene sonantibus, atque omnibus instrumentis Musicis, primo cum ingenti clamore et rugitu apparens, sicut in Empto. Salomonis, et arte declaratur. Et si Paymon hic quandoque loquitur, ut minus ab exorcista intelligatur, propterea is non tepescat: sed ubi porrexerit illi primam chartam ut voto suo obsequatur, jubebit quoque ut distincte et aperte respondeat ad quæsita, et de universa philosophia et prudentia vel scientia, et de cæteris arcanis. Et si voles cognoscere dispositionem mundi, et qualis sit terra, aut quid eam sustineat in aqua, aut aliquid aliud, et quid sit abyssus, et ubi est ventus et unde veniat, abunde te docebit. Accedant et consecrationes tam de libationibus quam aliis. Confert hic dignitates et confirmationes. Resistentes sibi suo vinculo deprimit, et exorcistæ subjicit. Bonos comparat famulos, et artium omnium intellectum. Notandum, quod in advocando hunc Paymonem, Aquilonem versus exorcistam conspicere oportеat, quæ ibi hujus sit hospitium. Accitum vero intrepide constanterque suscipiat, interroget, et ab eo petat quicquid voluerit, nec dubie impetrabit. At ne creatorem oblivioni tradat, cavendum exorcistæ, propter ea quæ præmissa fuerunt de Paymone. Sunt qui dicunt, eum ex ordine Dominationum fuisse: sed aliis placet, ex ordine Cherubin. Hunc sequuntur legiones ducentæ, partim ex ordine Angelorum, partim Potestatum. Notandum adhæc, si Paymon solus fuerit citatus per aliquam libationem aut sacrificium, duo reges magni comitantur, scilicet Bebal et Abalam, et alii potentes. In hujus exercitu sunt vigintiquinque legiones: Quia spiritus his subjecti, non semper ipsis adsunt, nisi ut appareant, divina virtute compellantur.

23.

Regem Belial aliqui dicunt statim post Luciferum fuisse creatum, ideoque sentiunt ipsum esse patrem et seductorem eorum qui ex Ordine ceciderunt. Cecidit enim prius inter alios digniores et sapientiores, qui præcedebant Michaelem et alios cœlestes angelos, qui decrant. Quamvis autem Belial ipsos qui in terram dejecti fuerint, præcesserit: alios tamen qui in cœlo mansere, non antecessit. Cogitur hic divina virtute, cum accipit sacrificia, munera et holocausta, ut vicissim det immolantibus responsa vera: At per horam in veritate non perdurat, nisi potentia divina compellatur, ut dictum est. Angelicam assumit imagine in impense pulchram, in igneo curru sedens. Blande loquitur. Tribuit dignitates et prælaturas senatorias, gratiam item amicorum, et optimos famulos. Imperium habet octoginta legionum, ex ordine partim Virtutum, partim Angelorum. Forma exorcistæ invenitur in Vinculo Spirituum. Observandum exorcistæ, hunc Belial in omnibus succurrere suis subditis: Si autem se submittere noluerit, Vinculum Spirituum legatur, quo sapientissimus Salomon eos cum suis legionibus in vase vitreo relegavit: Et relegati cum omnibus legionibus fuere septuagintaduo reges, quorum primus erat Bileth, secundus Belial, deinde Asmoday, et circirer mille millia legionum. Illud proculdubio a magistro Salomone didiciste me fateor: Sed causam relegationis me non docuit, crediderim tamen propter arrogantiam ipsius Belial. Sunt quidam necromantici, qui asserunt, ipsum Salomonem quodam die astutia cujusdam mulieris seductum, orando se inclinasse versus simulacrum Belial nomine. Quod tamen fidem non meretur: Sed potius sentiendum, ut dictum est, propter superbiam et arrogantiam, relegatos esse in magno vase, projectos in Babylone in puteum grandem valde. Enimvero prudentissimus Salomon divina potentia suas exequebatur operationes, quæ etiam nunquam eum destituit: propterea simulachrum non adorasse ipsum sentiendum est, alioqui divina virtute spiritus cogere nequivisset. Hic autem Belial cum tribus regibus in puteo fuit. At Babylonienses ad hæc exhorrescentes, rati se thesaurum amplum in puteo inventuros, unanimi consilio in puteum descenderunt, detegeruntque et confregere vas, unde mox egressi captivi, in proprium locum porto sunt rejecti. Belial vero ingressus quoddam simulachrum, dabat responsa sibi immolantibus et sacrificantibus, ut testatur Tocz in dictis suis: Et Babylonienses adorantes sacrificaverunt eidem.

24.

Bune Dux magnus et fortis, apparet ut draco, tribus capitibus, tertium vero assimilatur homini. Muta loquitur voce: Mortuos locum mutare facit, et dæmones supra defunctorum sepulchra congregari: omnimodo hominem locupletat, redditque loquacem et sapientem: ad quæsita vere respondet. Huic legiones parent triginta.

25.

Forneus magnus Marchio, similis monstro marino, reddit hominem in Rhetoricis admirabilem, optima fama et linguarum peritia ornat, tam amicis quam inimicis gratum facit. Subsunt huic vigintinovem legiones, ex ordine partim Thronorum, partim Angelorum.

26.

Roneve Marchio et Comes, assimilatur monstro. Singularem in Rhetoricis intelligentiam confert, famulos item fidos, linguarum cognitionem, amicorum et inimicorum favorem. Huic obediunt legiones novendecim.

27.

Berith Dux magnus et terribilis: tribus nuncupatur nominibus, a quibusdam Beal, a Judæis Berith, a necromanticis Bolfri. Prodit ut miles ruber cum vestitu rubro, et equo ejusdem coloris coronaque ornatus. Vere de præsentibus, præteritis et futuris respondet. Virtute divina per annulum magicæ artis ad horam scilicet cogitur. Mendax etiam est. In aurum cuncta metallorum genera mutat. Dignitatibus ornat easdemque confirmat: Claram subtilemque edit vocem. Viginti sex legiones huic subsunt.

28.

Astaroth Dux magnus et fortis, prodiens angelica specie turpissima, insidensque in dracone infernali, et viperam portans manu dextra. Vere respondet de præteritis, præsentibus, futuris et occultis. Libenter de spirituum creatore, et eorundem lapsu loquitur, quomodo peccaverint et ceciderint. Se sponte non prolapsum esse dicit. Reddit hominem mire eruditum in artibus liberalibus. Quadraginta legionibus imperat. Ab hoc quilibet exorcista caveat, ne prope nimis cum admittat, ob fœtorem intolerabilem quem expirat. Itaque annulum argenteum magicum in manu sua juxta faciem teneat, quo se ab injuria facile tuebitur.

29.

Forras vel Forcas magnus Præses est: visitur forma viri fortissimi, et in humana specie vires herbarum et lapidum preciosorum intelligit. Plene docet Logica, Ethica et eorundem partes. Reddit hominem invisibilem, ingeniosum, loquacem et vivacem: Amissa recuperat, thesauros detegit. Dominium viginti novem legionum habet.

30.

Furfur Comes est magnus, apparens ut cervus cauda flammea. In omnibus mentitur, nisi in triangulum intro ducatur. Jussus angelicam assumit imaginem. Rauca loquitur voce: amorem inter virum et mulierem libenter conciliat: novit et concitare fulgura, coruscationes et tonitrua in iis partibus ubi jussum fuerit. De occultis et divinis rebus bene respondet. Imperat legionibus vigintisex.

31.

Marchocias magnus Marchio est. Se ostentat specie lupæ ferocissimæ cum alis gryphi, cauda serpentina, et ex ore nescio quid evomens. Quum hominis imaginem induit, pugnator est optimus. Ad quæsita vere respondet: fidelis in cunctis exorcistæ mandatis. Fuit ordinis Dominationum. Huic subjacent legiones triginta. Sperat se post mille ducentos annos ad septimum Thronum reversurum: sed ea spe falsus est.

32.

Malphas magnus Præses, conspicitur corvo similis: sed hominis idolum indutus rauca fatur voce. Domos et turres ingentes mire extruit, et obvios cito facit artifices maximos: Hostium vero ædes et turres dejicit. Famulos suppeditat non malos. Sacrificia libenter suscipit, at sacrificatores omnes fallit. Quadraginta huic parent legiones.

33.

Vepar, alias Separ, Dux magnus et fortis: Similis syreni: Ductor est aquarum et navium armis onustarum. Ut mare jussu magistri turgidum navibusque plenum appareat, efficit: contra inimicos exorcistæ per dies tres vulneribus putrescentibus vermesque producentibus homines inficit, a quibus tamen negotio absoluto sanantur omnes. Imperat legionibus vigintinovem.

34.

Sabnac, alias Salmac, Marchio magnus et fortis: prodit ut miles armatus, capite leonis, in pallido equo infidens. Hominis formam transmutat mire: Turres magnas armis plenas ædificat, item castra et civitates. Triginta dies ex mandato exorcistæ homini vulnera putrida et verminantia infligit. Familiares conciliat bonos: dominium exercens quinquaginta legionum.

35.

Sydonay, alias Asmoday, Rex magnus, fortis et potens: Visitur tribus capitibus, quorum primum assimilatur capiti tauri, alterum hominis, tertium arietis. Cauda ejus serpentina, ex ore flammam eructat, pedes anserini. Super dracone infernali sedet, in manu lanceam et vexillum portans. Præcedit alios qui sub potestate Amaymonis sunt. Cum hujus officia exercet exorcista, fit fortis, cautus et in pedibus stans: si vero coopertus fuerit, ut in omnibus detegatur, efficiet: Quod si non fecerit exorcista, ab Amaymone in cunctis decipietur: Sed mox cum ipsum in prædicta forma conspicit, appellabit illum nomine suo, inquiens: Tu vero es Asmoday. Ipse non negabit: Et mox ad terram. Dat annulum virtutum: Docet absolute Geometriam, Arithmeticam, Astronomiam, Mechanicam: Ad interrogata plene et vere respondet: Hominem reddit invisibilem: Loca thesaurorum ostendit et custodit, si fuerit de legionibus Amaymonis. In sua potestate legiones septuaginta duas habet.

36.

Gaap, alias Tap, Præses magnus et Princeps: in signo Meridiei apparet: sed quum humanam assumit faciem, ductor est præcipuorum quatuor regum, tam potens ut Byleth. Extiterunt autem quidam necromantici, qui huic libamina et holocausta obtulere, et ut eundem evocarent, artem exercuere, dicentes sapientissimum Salomonem eam composuisse, quod falsum est: imo fuit Cham filius Noe, qui primus post diluvium cœpit malignos invocare spiritus, invocavit autem Byleth, et composuit artem in suo nomine, et librum, qui multis mathematicis est cognitus. Fiebant autem holocausta, libamina, munera, et multa nefaria, quæ operabantur exorcistæ admistis sanctissimis Dei nominibus, quæ in eadem arte sparsim exprimuntur. Epistola vero de iis nominibus est conscripta a Salomone, uti et scribunt Helias Hierosolymitanus et Heliseus. Notandum, si aliquis exorcista habuerit artem Beleth, nec ipsum coram se sistere possit aut videre, nisi per artem: Quomodo autem eundem continere oporteat, non est explicandum, quum sit nefandum, et nihil a Salomone de ejus dignitate et officio didicerim, hoc tamen non silebo, ipsum reddere hominem admirabilem in philosophia et artibus omnibus liberalibus. Facit ad amorem, odium, invisibilitatem et consecrationem eorum quæ sunt de dominatione Amaymonis: Et de potestate alterius exorcistæ tradit familiares, et vera perfecte responsa de præsentibus, præteritis et futuris. Velocissimo transcursu in varias regiones traducit hominem. Sexagintasex præest legionibus, et fuit de Potestatum ordine.

37.

Chax, alias Scox, Dux est et Marchio magnus: Similis ciconiæ rauca voce et subtili. Mirabiliter aufert visum, auditum et intellectum jussu exorcistæ: aufert pecuniam ex qualibet domo regia, et reportat post mille ducentos annos, si jussus fuerit: abripit et equos. Fidelis esse in omnibus mandatis putatur: ac licet se obsecuturum exorcistæ promittat, non tamen in omnibus facit. Mendax est, nisi in triangulum introducatur: introductus autem loquitur de rebus divinis et reconditis thesauris, qui a malignis spiritibus non custodiuntur. Promittit insuper se collaturum optimos famulos, qui accepti sunt, si non fuerint deceptores. Huic subjacent legiones triginta.

38.

Pucel Dux magnus et fortis, apparet in specie angelica, sed obscura valde: loquitur de occultis: docet Geometriam et omnes artes liberales: sonitus facit ingentes, et sonare aquas ubi non sunt, easdem et calefacit et harum balnea recuperandæ sanitati servientia certis temporibus, distemperat jussu exorcistæ. Fuit de ordine Potestatum, habetque in sua potestate legiones quadragintaocto.

39.

Furcas miles est: prodit similitudine sævi hominis cum longa barba, et capillitio cano. In equo pallido insidet, portans in manu telum acutum. Docet perfecte practicam, philosophiam, rhetoricam, logicam, chiromantiam, astronomiam, piromantiam, et earum partes. Huic parent viginti legiones.

40.

Murmur magnus Dux et Comes: Apparet militis forma, equitans in vulture, et ducali corona comptus. Hunc præcedunt duo ministri tubis magnis: Philosophiam absolute docet. Cogit animas coram exorcista apparere, ut interrogatæ respondeant ad ipsius quæsita. Fuit de ordine partim Thronorum, partim Angelorum.

41.

Caym magnus Præses, formam assumens merulæ: at quum hominem induit, respondet in favilla ardente, ferens in manu glagium acutissimum. Præ cæteris sapienter argumentari facit: Tribuit intellectum omnium volatilium, mugitus boum, latratus canum, et sonitus aquarum: de futuris optime respondet. Fuit ex ordine Angelorum. Præsidet legionibus triginta.

42.

Raum vel Raym Comes est magnus: Ut corvus visitur: Sed cum assumit humanam faciem, si ab exorcista jussus fuerit, mire ex regis domo vel alia suffuratur, et ad locum sibi designatum transfert. Civitates destruit: Dignitatum despectum ingerit. Novit præsentia, præterita et futura. Favorem tam hostium quam amicorum conciliat. Fuit ex ordine Thronorum. Præest legionibus triginta.

43.

Halphas Comes magnus, prodit similis ciconiæ rauca voce. Insigniter ædificat oppida ampla armis plena: Bellum movet, et jussus, homines bellicosos ad designatum locum mittit obviam. Subsunt huic viginti sex legiones.

44.

Focalor Dux magnus, prodit velut homo, habens alas gryphi forma. Accepta humana figura, interficit homines et in aquis submergit. Imperat mari et vento, navesque bellicas subvertit. Notandum omni exorcistæ, si huic mandetur, ne homines lædat, libenter obsequitur. Sperat se post mille annos reversurum ad septimum Thronum, sed fallitur. Triginta legionibus imperat.

45.

Vine magnus Rex et Comes: se ostentat ut leo in equo nigro insidens, portansque viperam in manu. Amplas turres libenter ædificat: Lapideas domus extruit, rivos reddit turgidos: Ad exorcistæ mandatum respondet de occultis, maleficis, præsentibus, præteritis et futuris.

46.

Bifrons, monstri similitudine conspicitur. Ubi humanam assumit imaginem, reddit hominem in Astrologia mirabilem, planetarum mansiones absolute docens, idem præstat in Geometria, et mensuris aliis. Vires herbarum, lapidum pretiosorum et lignorum intelligit. Corpora mortuorum de loco ad locum transmutat: Candelas super defunctorum sepulchra inflammare videtur. Huic subjacent vinginti sex legiones.

47.

Gamygyn magnus Marchio: in forma equi parvi visitur: at ubi hominis simulachrum assumit, raucam edit vocem, de omnibus artibus liberalibus differens: efficit quoque, ut coram exorcista conveniant animæ in mari exeuntes, et quæ degunt in purgatorio (quod dicitur Cartagra, id est, afflictio animarum) et corpora aerea suscipiunt, apparentque evidenter, et ad interrogata respondent. Permanet apud exorcistam, donec ipsius votum expleverit. Triginta legiones in sua habet potestate.

48.

Zagam magnus Rex et Præses: ut taurus prodit cum alis ad modum gryphi: sed assumpta hominis forma, reddit hominem ingeniosum: transmutat cuncta metallorum genera in monetas illius ditionis, et aquam in vinum, et e diverso: sanguinem quoque in oleum, et contra: et stultum in sapientem. Præest triginta tribus legionibus.

49.

Orias Marchio magnus, visitur ut leo, in equo fortissimo equitans, cauda serpentina: in dextera portat duos grandes serpentes etiam exibilantes. Callet planetarum mansiones, et vires sidereas perfecte docet. Transmutat homines: confert dignitates, prælaturas et confirmationes: Item amicorum et hostium favorem. Præsidet legionibus triginta.

50.

Volac magnus Præses: progreditur uti puer alis angeli, super dracone equitans duobus capitibus. De occultis thesauris perfecte respondet, et ubi serpentes videantur, quos et viribus dedestitutos tradit in exorcistæ manus. Dominium habet legionum triginta.

51.

Gomory Dux fortis et potens: apparet ut mulier pulcherrima: ac ducali cingitur corona, in camelo equitans. Bene et vere respondet de præteritis, præsentibus, futuris, et occultis thesauris ubi lateant. Conciliat amorem mulierum, et maxime puellarum. Imperat legionibus vigintisex.

52.

Decarabia vel Carabia, magnus Rex et Comes: venit similis. Vires herbarum et lapidum pretiosorum novit: efficit ut aves coram exorcista volent, et velut familiares ac domesticæ morentur, bibant et cantillent suo more. Parent huic triginta legiones.

53.

Amduscias Dux magnus et fortis: procedit ut unicornu: in humana similiter forma, quando coram magistro suo se sistit: Et si præcipiatur, efficit facile ut tubæ et symphoniæ omniaque musicorum instrumentorum genera audiantur, nec tamen conspectui appareant: ut item arbores ad exorcistæ genu se inclinent. Optimus est una cum famulis. Imperium habet vigintinovem legionum.

54.

Andras magnus Marchio: visitur forma angelica, capite nycticoraci nigro simili, in lupo nigro et fortissimo equitans, bajulansque manu gladium acutissimum. Novit interficere dominum, servum et coadjutores: author est discordiarum. Dominatur legionibus triginta.

55.

Androalphus Marchio magnus, apparens ut pavo: graves edit sonitus: Et in humana forma docet perfecte geometriam et mensuram spectantia: reddit hominem in argumentando argutum, et in astronomia prudentem, eundemque in avis speciem transmutat. Triginta huic subsunt legiones.

56.

Oze Præses magnus, procedit similis leopardo: sed hominem mentitus, reddit prudentem in artibus liberalibus: vere resondet de divinis et occultis: transmutat hominis formam: et ad eam insaniam eum redigit, ut sibi persuadeat esse quod non est, quemadmodum se esse regem vel papam, et coronam in capite gestare: duratque id regnum horam.

57.

Aym vel Haborym Dux magnus et fortis: progreditur tribus capitibus, primo serpenti, simili, altero homini duos habenti, tertio felino. In vipera equitat, ingentem facem ardentem portans, cujus flamma succenditur castrum vel civitas. Omnibus modis ingeniosum reddit hominem: de abstrusis rebus vere respondet. Imperat legionibus vigintisex.

58.

Orobas magnus Princeps: procedit equo conformis: hominis autem indutus idolum, de virtute divina loquitur: vera dat responsa de præteritis, præsentibus, futuris, de divinitate et creatione: neminem decipit, nec tentari sinit: confert prælaturas et dignitates, amicorum item et hostium favorem. Præsidet legionibus viginti.

59.

Vapula Dux magnus et fortis: conspicitur ut leo alis ad modum gryphi. Reddit hominem subtilem et mirabilem in artibus mechanicis, philosophia, et scientiis quæ in libris continentur. Præfectus est trigintasex legionum.

60.

Cimeries magnus Marchio et fortis: imperans in partibus Africanis: docet perfecte Grammaticam, Logicam et Rhetoricam. Thesauros detegit, et occulta aperit. Facit ut homo cursu celerrimo videatur transmutari in militem. Equitat in equo nigro et grandi. Legionibus viginti præest.

61.

Amy Præses magnus: apparet in flamma ignea: sed humana assumpta forma, reddit hominem admirabilem in astrologia et omnibus artibus liberalibus. Famulos suppetit optimos: thesauros a spiritibus custoditos ostendit. Præfecturam habet legionem triginta sex, ex ordine partim angelorum, partim potestatum. Sperat se post mille ducentos annos ad Thronum septimum reversurum, quod credibile non est.

62.

Flauros dux fortis: conspicitur forma leopardi et terribili. In humana specie vultum ostentat horrendum, et oculos flammeos. De præteritis, præsentibus et futuris plene et vere respondet. Si fuerit in triangulo, mentitur in cunctis, et fallit in aliis negotiis. Libenter loquitur de divinitate, mundi creatione et lapsu. Divina virtute cogitur, et omnes alii dæmones sive spiritus, ut omnes adversarios exorcistæ succendant et destruant. Et si virtute numinis ipsi imperatum fuerit, exorcistæ tentationem non permittit. Legiones viginti sub sua habet potestate.

63.

Balam Rex magnus et terribilis: prodit tribus capitibus, primo tauri, altero hominis, tertio arietis: cauda adhæc serpentina, oculis flammeis, equitans in urso fortissimo, et accipitrem in manu portans. Raucam edit vocem: perfecte respondet de præteritis, præsentibus et futuris: reddit hominem et invisibilem et prudentem. Quadraginta legionibus præsidet, et fuit ex ordine dominationum.

64.

Alocer Dux magnus et fortis: procedit ut miles in equo vasto insidens: facies ejus leonina, rubicunda valde cum oculis flammeis: graviter loquitur: hominem reddit admirabilem in astronomia et in omnibus artibus liberalibus: confert bonam familiam; Dominatur triginta sex legionibus.

65.

Zaleos magnus Comes: apparet ut miles pulcherrimus in crocodilo equitans, et ducali ornatus corona, pacificus, etc.

66.

Wal Dux magnus et fortis: conspicitur ut dromedarius magnus ac terribilis: at in humana forma linguam sonat Ægyptiacam graviter. Hic præ cæteris amorem maxime mulierum conciliat: inde novit præsentia, præterita et futura: confert et gratiam amicorum atque inimicorum. De ordine fuit potestatum. Trigintaseptem legiones gubernat.

67.

Haagenti magnus Præses: ut taurus videtur, habens alas gryphi: sed assumpta facie humana, reddit hominem ingeniosum in quibuslibet: cuncta metalla in aurum transmutat, aquam in vinum, et ediverso. Tot legionibus imperat, quot Zagan.

68.

Phœnix magnus Marchio: apparet uti avis phœnix puerili voce: sed antequam se sistit coram exorcista, cantus emittit dulcissimos: tunc autem cavendum exorcistæ cum suis sociis, ne suavitati cantus aures accommodent, sed ille mox huic jubeat humanam assumere speciem, tunc mire loquetur de cunctis scientiis admirandis. Poeta est optimus et obediens. Sperat se post mille ducentos annos ad septimum thronum rediturum. Viginti præest legionibus.

69.

Stolas magnus Princeps: prodit forma nycticoracis: coram exorcista hominis simulachrum suscipit, docetque absolute astronomiam. Herbarum et lapidum pretiosorum vires intelligit. Vigintisex legiones huic subjacent.

Legio 6666.

Secretum secretorum tu operans sis secretus horum.

70.

Observa horas in quibus quatuor reges, scilicet Amoymon rex Orientalis, Gorson rex Meridionalis, Zymymar rex Septentrionalis, Goap rex et princeps Occidentalis possunt constringi, a tertia hora usque ad meridiem, a nona hora usque ad vesperas.

Item Marchiones a nona usque ad completorium, vel a completorio usque ad finem diei.

Item Duces a prima usque ad meridiem: et observatur cœlum clarum.

Item Prælati in aliqua hora diei.

Item Milites ab aurora usque ad ortum solis, vel a vesperis usque ad finem solis.

Item Præses in aliqua hora diei non potest constringi, nisi rex cui paret, invocaretur, et nec in crepusculo noctis.

Item Comites omni hora diei, dum sunt in locis campestribus vel sylvestribus, quo homines non solent accedere, etc.

Citatio Prædictorum spirituum.

Ubi quem volueris spiritum, hujus nomen et officium supra cognosces: inprimis autem ab omni pollutione, minimum tres vel quatuor dies mundus esto in prima citatione, sic et spiritus postea obsequentiores erunt: fac et circulum, et voca spiritum cum multa intentione: primum vero annulum in manu contineto: inde hanc recitato benedictionem tuo nomine et socii, si præsto fuerit, et effectum tui instituti sortieris, nec detrimentum a spiritibus senties: imo tuæ animæ perditionem.

2.

In nomine Domini nostri Jesu Christi + patris et + filii et + spiritus sancti: sancta trinitas et inseparabilis unitas te invoco, ut sis mihi salus et defensio et protectio corporis et animæ meæ, et omnium rerum mearum. Per virtutem sanctæ crucis + et per virtutem passionis tuæ deprecor te domine Jesu Christe, per merita beatissimæ Mariæ virginis et matris tuæ atque omnium sanctorum tuorum, ut mihi concedas gratiam et potestatem divinam super omnes malignos spiritus, ut quoscunque nominibus invocavero, statim ex omni parte conveniant, et voluntatem meam perfecte adimpleant, quod mihi nihil nocentes, neque timorem inferentes, sed potius obedientes et ministrantes, tua districte virtute præcipiente, mandata mea perficiant, Amen. Sanctus sanctus sanctus dominus Deus Sabaoth, qui venturus es judicare vivos et mortuos: tu qui es et primus et novissimus, Rex regum et dominus dominantium Joth Aglanabrath El abiel anathi Enathiel Amazin sedomel gayes tolima Elias ischiros athanatos ymas heli Messias, per hæc tua sancta nomina et per omnia alia invoco te et obsecro te domine Jesu Christe, per tuam nativitatem, per baptismum tuum, per passionem et crucem tuam, per ascensionem tuam, per adventum spiritus sancti paracliti, per amaritudinem animæ tuæ; quando exivit de corpore tuo, per quinque vulnera tua, per sanguinem et aquam, quæ exierant de corpore tuo, per virtutem tuam, per sacramentum quod dedisti discipulis tuis pridie quam passus fuisti: per sanctam trinitatem, per individuam vnitatem, per beatam Mariam matrem tuam, per angelos et archangelos, per prophetas et patriarchas, et per omnes sanctos tuos, et per omnia sacramenta quæ fiunt in honore tuo: adoro te et obsecro te, benedico tibi et rogo, ut acceptes orationes has et conjurationes et verba oris mei, quibus uti voluero. Peto Domine Iesu Christe: da mihi virtutem et potestatem tuam super omnes angelos tuos, qui de cœlo ejecti sunt ad decipiendum genus humanum, ad attrahendum eos, ad constringendum, ad ligandum eos pariter et solvendum: Et ad congregandum eos coram me, et ad præcipiendum eis ut omnia, quæ possunt, faciant, et verba mea vocemque meam nullo modo contemnant: sed mihi et dictis meis obediant, et me timeant, per humanitatem et misericordiam et gratiam tuam deprecor et peto te adonay amay hortan vigedora mytay hel suranat ysion ysyesy et per omnia nomina tua sancta, per omnes sanctos et sanctas tuas per angelos et archangelos, potestates, dominationes et virtutes, et per illud nomen per quod Salomon contringebat dæmones, et conclusit ipsos Elhroch eban her agle goth joth othie venoch nabrat, et per omnia sacra nomina quæ scripta sunt in hoc libro et per virtutem eorundem, quatenus me potentem facias congregare et constringere omnes tuos spiritus de cœlo depulsos, ut mihi veraciter de omnibus meis interrogatis, de quibus quæram, responsionem veracem tribuant, et omnibus meis mandatis illi satisfaciant sine læsione corporis et animæ meæ et omnium ad me pertinentium, per Dominum nostrum Jesum Christum filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate spiritus sancti Deus per omnia secula.

3.

O pater omnipotens, ô fili sapiens, ô spiritus sancte corda hominum illustrans, ô vos tres in personis, una vero deitas in substantia: qui Adam et Evæ in peccatis eorum pepercistis, et propter eorum peccata mortem subiisti tu fili turpissimam, in lignoque sanctæ crucis sustinuisti: ô misericordissime, quando ad tuam confugio misericordiam, et supplico modis omnibus quibus possum, per hæc nomina sancta tui filii, scilicet et , et per omnia alia sua nomina, quatenus concedas mihi virtutem et potestatem tuam, ut valeam tuos spiritus qui de cœlo ejecti sunt, ante me citare, et ut ipsi mecum loquantur, et mandata mea perficiant statim et sine mora, cum eorum voluntate, sine omni læsione corporis, animæ et bonorum meorum, etc. Continua ut in libro Annuli Salomonis continetur.

4.

O summa et æterna virtus Altissimi, qui te disponente his judicio vocatis vaycheon stimulamaton ezphares tetragrammaton olyoram irion esytion existion eryona onela brasym noym messias sother emanuel sabaoth adonay, te adoro, te invoco, totius mentis viribus meis imploro, quatenus per te præsentes orationes et consecrationes et conjurationes consecrentur videlicet, et ubicunque maligni spiritus in virtute tuorum nominum sunt vocati, et omni parte conveniant, et voluntatem mei exorcisatoris diligenter adimpleant, fiat fiat fiat, Amen.

5.

Hæc blasphema et execranda hujus mundi fæx et sentina pœnam in magos prophanos bene constitutam, pro scelerato mentis ausu jure meretur.

FINIS

VERUS JESUITARVM LIBELLUS

1500

SEV fortissima coactio et constrictio omnium malorum Spirituum cujuscunque generis, conditionis, status vel officii sint.

ET CONJURATIO fortissima et probatissima in USIELEM

Huic est annixa CYPRIANI CITATIO ANGELORVM, ejusque Conjuratio Spiritus, qui thesaurum abscondidit, una cum illorum Dismissione.

PARISIIS, 1508.

VERI JESVITARVM LIBELLI

Conjuration I.

Ego N. indignissima creatura Domini nostri Jesu Christi et servus Dei peto, voco et exorcizo te, *Spiritum*, per aquam +, aerem +, ignem, et terram +, et quicquid in his vitam ducit et versatur, et se movet aut movetur, et per sanctissima nomina Jesu Christi:

Hagios +, ischiros +, paraclitus +, alpha et omega +, initium et finis +, Deus + et homo +, Zebaoth +, Adonai +, Agla +, Tetragrammaton +, Abua +, Deus +, Eljon +, Jana, Jehova, Deus Sachnaton +, Arumna +, Messias +, Cherab +, Misol +, Ambriel +, Achteol +, Jachenas +, et per vim Dei Patris + et per vim Dei Filii + et per vim Spiritus Sancti +, et per quae verba *Salomon et Manasses* spiritus exorcizavit et per quæ tu *Spiritus*, quomodocunque exorcizari potes, ut tu hoc momento, uti *Isaac Abramo* obediens fuit, ita etiam mihi obedire debeas et compareas coram me in pulcra, affabili et humana forma et afferas mihi (ex abysso maris) *N. milliones optimi auri expensibilis ubique monetae Hispanicae* sine ullo tumulto, damno corporis et animæ, absque omni prorsus nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine terrore et tremore et pone istam summam in circulum. Ego hoc mando tibi, *Spiritus*, per virtutem *Dei Patris + Dei Filii +, Dei Spiritus S. +* et per vim, per quod omnia creata et facta sunt. Fiat + + + !

II.

Ego N. servus Dei, voco, cito, exorcizo te, *o Spiritus!* per sanctos apostolos et discipulos Dei, per sanctos Evangelistas, sanctum Matthaeum, sanctum Marcum, sanctum Lucam, sanctum Johannem, et per tres sanctos viros: Sadrach, Mesach et Abednego, et per omnes sanctos Patriarchas, Prophetas, et Confessores, Sacerdotes, et Levitas, et per castitatem omnium virginum sanctarum, et per sanctissima et terribilissima verba: Aphriel, Diefriel, Zada, Zadai, Lamabo, Lamogella, Caratium, Lamogellay, Logim, Lassim lepa, Adeo, Deus, Aleu, Aboy, Aboy, Alon pion dhon, mibizimi, mora, abda, zeud, et per tres sanctos magos: Casparum, Melchiorem et Balthasarum, et per quæ Salomon, Manasses et Agrippa et Cyprianus spiritus exorcizaverunt et coegerunt, et sicut Christus in pace summa venit et ita veniet; sic compare coram me in pulcra, affabili, et humana forma, et affer mihi (ex abysso maris) N. milliones optimi auri et expensibilis ubique monetae Hispanicae sine ullo tumultu, damno corporis et animae, absque omni nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine terrore et tremore, et pone istam summam in circulum. Et hoc mando tibi per sanctissimæ Dei matris Mariæ omniumque præcipuorum martyrum Dei merita.

III.

Ego N. servus Dei, voco, cito et urgeo te, Spiritum, per omnes sanctos angelos et archangelos, sanctum Michaelem, sanctum Gabrielem, sanctum Raphaelem, sanctum Urielem, sanctos thronos, dominationes, principatus, potestates, virtutes, Cherubim et Seraphim, qui incessabili voce proclamant: Sanctus, sanctus, sanctus! et per sanctissima verba: Noab, soter, emanuel, adonai, el, elly, elloy, braun, josepha, jonas, calphia, calphas, et per quæ Salomon et Manasses, Agrippa et Cyprianus spiritus coegerunt, et per quæ, quomodocunque exorcizari potes, et sicut Jesus Christus suis parentibus obediens fuit; ita mihi obediens esto et compare coram me in pulera, affabili et humano forma et affer mihi (ex abysso maris) N. milliones optimi auri et expensibilis monetae hispanicae sine ullo tumultu, damno corporis et animæ, absque omni prorsus nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine timore et tremore, et pone istam summam in circulum. Et hoc mando tibi per virtutem Dei Patris +, Dei Filii +, et Dei Spiritus Sancti +.

IV.

Ego N. servus Dei, voco, cito et exorcizo te, O Spiritus! per sapientiam Salomonis, per obedientiam Isaac, per benedictionem tribus Abraham, per pietatem Jacob et Noe, qui in Deum non peccaverunt. Per serpentem Mosis et per duodecim tribus Israel, et per sanctissima verba: abill, dellia, dellion, ensusellas, jazy, zatael, olam, dithaton, sathos, sathos, reckamaton, anab, illi, hogo, adathgiur, gueb, suna, amon, deuth, alos gaoth, egaoth, lilu, et per illa verba, quibus Salomon, Manasses, Agrippa et Cyprianus Spiritus coegerunt, et sicut Deus sanctissimam suam Matrem sancto Ioanni commendavit, cum ex mundo discessit; ita mando ego tibi hoc momento, ut coram me comparcas in pulchra, affabili et humana forma et afferas mihi, (ex abysso maris) N. milliones optimi auri, et expensibilis ubique monetae hispanicae, sine ullo tamen damno corporis et animæ, absque omni prorsus noctumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine terrore et tremore et pone hanc summarn in circulum; hoc mando tibi per sanctissimam Trinitatem.

V.

Ego N., servus Dei, voco, cito et urgeo te, Spiritum, per sanctissimam incarnationem Iesu Christi, per sanctissimam suam nativitatem, circumcisionem, flagellationem, coronationem, crucis bajulationem, crucifixionem, amaram passionem et mortem et resurrectionem et ascensionem ipsius, per missionem Spiritus sancti paracliti, et per terribilissima verba Dei Deorum: elhor, genio, jophiel, zophiel, camael, elemiach, richol, hoamiach, jerozel, habel, vechne, daniel, stachios, imaniach, namuel, damobiach, et per illa verba, quibus Salomon, Manasses, Agrippa et Cyprianus spiritus coegerunt, et per quodcunque cogi potes, et sicut Iesus in hunc mundum venit; tam vere etiam veni et compare coram me in pulcra, affabili et humana forma et affer mihi (ex abysso maris) N. milliones optimi auri et expensibilis ubique monetae Hispanicae, sine ullo tamen damno corporis et animæ, absque omni prorsus nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine terrore et tremore, et pone istam summam in circulam. Et hoc mando tibi, quam vero Deus vivit, ut tu, Spiritus, mihi obedias.

VI.

Ego N. servus Dei, voco, cito et exorcizo te, Spiritus! per angorem et sudorem Christi Jesu, per divinum suum amorem et misericordiam, providentiam, omnipotentiam et immensitatem; et per omnia merita Iesu Christi et per omnia, quae pro humano genere passus est, et per septem ipsius verbae, quae in cruce ad suum coelestem patrem dixit, cum sanctum suum spiritum illi tradidit, et per sanctissima et terribilissima verba: Hagios, tetragrammaton, ischyros, athanatos, abua, agla, jod, jadoth, menoch, alpha et omega, raphael, michael, uriel, schmaradiel, zadai et per omnia, quibus Salomon, Manasses, Agrippam et Cyprianus spiritus coegerunt, et per quæ cogi potes, et quidem tam vere Deus venturus est judicare vivos et mortuos, tam vere veni et compare coram me in pulchra, affabili et humana forma et affer mihi (ex abysso maris) N. milliones optimi auri et expensibili ubique monetae Hispanicae sine ullo tamen damno corporis et animæ, absque omni prorsus nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine terrore et tremore, et pone istam summam in circulum, et hoc mando tibi per verum Deum. Fiat!

VII.

Ego N. Servus Dei, voco, cito et urgeo te, o Spiritus! per sanctissima quinque vulnera Iesu Christi, per suam carnem et sanguinem, cruciatus, passionem, vitam et mortem; et per sanctificationem pro humano genere ac etiam per omnes effusas sanguinis ejus pretiosissimi guttulas, angorem, angustias, et per sanctissima et terribilissima verba: Soter, choma, geno, Jehovah, Elohim, velaoch, divoch, alvoch; alrulam, stopiel, zophiel, jophiel, fabriel, elopha, alesomas, difred, malachim, et per verba quibiis Salomon, Manasses, Agrippa et Cyprianus spiritus coegerunt, et tam vere Christus Jesus spiritum suum emisit, et suo coelesti patri commendavit, tam vere mando tibi, ut compareas sine mora et venias coram me in pulcra, affabili et humana principis specie et affer mihi (ex abysso maris) N. milliones optimi auri et expensiblis ubique monetae Hispanicae, sine illo prorsus nocumento, sine strepitu, fulgure, tempestate, sine timore et tremore et pone istam summam in circulum: Et hoc mando tibi per Deitatem et humanitatem Jesu Christi. Amen!

DIMISSIO JESUITARUM.

Jam tibi impero et præcipio maligne spiritus! ut confestim hinc a me et summa illa pecuniarum allata et circulo discedas, absque omni strepito, terrore, clamore et foetore, asque sine omni damno mei tam animæ quam corporis, absque omni læsione cujuscunque creaturæ vel rei; et ad locum a justissimo Deo tibi deputatum in momento et ictu oculi abeas; et hinc proripias. Hoc tibi praecipio in nomine et virtute, potentia ac potestate sanctissimae Trinitatis, Patris +, et Filiis +, et Spiritus sancti +. Ecce crucem Domini! Fugite partes adversae! Vicit Leo de tribu Juda; radix David: Allelujah! Allelujah! Allelujah!

Abi festinanter et discede ab isto circulo et summa pecuniarum allata in virtute nominis Domini Iesu Christi; et in virtute verborum quæ dicuntur de illo, qui terram tremefacit. In ejus nomine et virtute tibi præcipio, ut statim et absque mora, in ictu oculi hinc secedas in virtute verborum illorum: *Messias, Soter, Emanuel; Zebaot adonai;* hagios ho Theos; ischryos; athanatos! Eleison hymâs! Tetragrammaton; Dominus noster Jesus Christus. Per ista sanctissima nomina constringo + te; privo + te; et compello + te; et urgeo et relego + te ad locum tibi a Deo justissimo deputatum. Ita recede statim in continenti; nec de cetero huc amplius revertaris: nisi te petiero; quia imperat tibi increatus Pater +; Increatus Filius +; et increatus Spiritus Sanctus +. Ecce crucem Domini! per adspersionem sanguinis Jesu Christi; per virtutem aquae benedictae dispergat Dominus te malignum spiritum.

Verbum caro factum est et habitat in nobis; Amen.

Symbolum ATHANASII et Psalmus 132 de profundis addatur.

SYMBOLUM ATHANASII

Quicumque vult salvus esse, ante omnia opus est, ut teneat catholicam fidem:
Quam nisi quisque integram inviolatamque servaverit, absque dubio in aeternam peribit.
Fides autem catholica haec est: ut unum Deum in Trinitate, et Trinitatem in unitate veneremur.
Neque confundentes personas, neque substantiam seperantes.
Alia est enim persona Patris alia Filii, alia Spiritus Sancti:
Sed Patris, et Fili, et Spiritus Sancti una est divinitas, aequalis gloria, coeterna maiestas.
Qualis Pater, talis Filius, talis Spiritus Sanctus.
Increatus Pater, increatus Filius, increatus Spiritus Sanctus.
Immensus Pater, immensus Filius, immensus Spiritus Sanctus.
Aeternus Pater, aeternus Filius, aeternus Spiritus Sanctus.
Et tamen non tres aeterni, sed unus aeternus.
Sicut non tres increati, nec tres immensi, sed unus increatus, et unus immensus.
Similiter omnipotens Pater, omnipotens Filius, omnipotens Spiritus Sanctus.
Et tamen non tres omnipotentes, sed unus omnipotens.
Ita Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus Sanctus.
Et tamen non tres dii, sed unus est Deus.
Ita Dominus Pater, Dominus Filius, Dominus Spiritus Sanctus.
Et tamen non tres Domini, sed unus est Dominus.
Quia, sicut singillatim unamquamque personam Deum ac Dominum confiteri christiana veritate compelimur: ita tres Deos aut Dominos dicere catholica religione prohibemur.
Pater a nullo est factus: nec creatus, nec genitus.
Filius a Patre solo est: non factus, nec creatus, sed genitus.
Spiritus Sanctus a Patre et Filio: non factus, nec creatus, nec genitus, sed procedens.
Unus ergo Pater, non tres Patres: unus Filius, non tres Filii: unus Spiritus Sanctus, non tres Spiritus Sancti.
Et in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius aut minus: sed totae tres personae coaeternae sibi sunt et coaequales.
Ita ut per omnia, sicut iam supra dictum est, et unitas in Trinitate, et Trinitas in unitate veneranda sit.
Qui vult ergo salvus esse, ita de Trinitate sentiat.

Sed necessarium est ad aeternam salutem, ut incarnationem quoque Domini nostri Iesu Christi fideliter credat.
Est ergo fides recta ut credamus et confiteamur, quia Dominus noster Iesus Christus, Dei Filius, Deus et homo est.
Deus est ex substantia Patris ante saecula genitus: et homo est ex substantia matris in saeculo natus.
Perfectus Deus, perfectus homo: ex anima rationali et humana carne subsistens.
Aequalis Patri secundum divinitatem: minor Patre secundum humanitatem.
Qui licet Deus sit et homo, non duo tamen, sed unus est Christus.
Unus autem non conversione divinitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in Deum.
Unus omnino, non confusione substantiae, sed unitate personae.
Nam sicut anima rationalis et caro unus est homo: ita Deus et homo unus est Christus.
Qui passus est pro salute nostra: descendit ad inferos: tertia die resurrexit a mortuis.
Ascendit ad caelos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis: inde venturus est iudicare vivos et mortuos.
Ad cuius adventum omnes homines resurgere habent cum corporibus suis: et reddituri sunt de factis propriis rationem.
Et qui bona egerunt, ibunt in vitam aeternam: qui vero mala, in ignem aeternum.
Haec est fides catholica, quam nisi quisque fideliter firmiterque crediderit, salvus esse non poterit. Amen.

PSALMUS DE PROFUNDIS

Canticum graduum
De profundis clamavi ad te Domine
Domine exaudi vocem meam fiant aures tuae intendentes in vocem deprecationis meae
Si iniquitates observabis Domine Domine quis sustinebit
Quia apud te propitiatio est propter legem tuam sustinui te Domine sustinuit anima mea in verbum eius
Speravit anima mea in Domino
A custodia matutina usque ad noctem speret Israhel in Domino
Quia apud Dominum misericordia et copiosa apud eum redemptio
Et ipse redimet Israhel ex omnibus iniquitatibus eius

CONJURATIO in USIELEM.

Audi, Usiel! ego N. indignus minister Dei, conjuro, posco, vinco et voco te, o spiritus Usiel! non mea potestate sed per vim, virtutem et potentiam Dei + Patris et per totam redemtionem et salvificationem Dei + Filii et per vim et devictionem Dei + sancti Spiritus et in fortibus atque potentissimis verbis: Eli, eli, lama Assabthani! Emanuel + Hagios, Tetragrammaton + per Adonai, Ejeh + El-schadai + Chije + Ischyrion + Agla + Chat + et Hoim + Aron + Alpha et Omega: Ohoch + Lauth + Doffuaphi + Lohuffo + Rugo + Dolah + per dominum Patrem + per Jesum Christum + et per Spiritum sanctum + Allelujah + per Deum + Abraham + Deum Isaac, Deum + Jacob, per Deum, qui Mosi, famulo suo, in monte Sinai apparuit et filios Israel de terra Ægypti eduxit. Per hoc devinco te, o spiritus Usiel! sis, ubi velis, in alto vel abysso, in aqua vel in igne, vel in terra, ut tu, spiritus Usiel! in momento coram me appareas in decora forma humana. Te visibiliter ut modestum virum submisse et paratum sistas, mihique afferas ex abysso terræ vel maris *nonaginta novem millia dimidium scutatorum et duplonorum in auri monetis cursivis:* In omni tranquillitate et patientia, sine ullo tumultu, meo et omnium hominum corpori et animæ omniumque creaturarum, sine detrimento, sine ulla excæcatione et astutia: sine falsitate et fallacia et dolo, proutcunque modo a quodam spiritu excogitari poterit: sine omni periculo: sine susurru: sine fulgure, grandine: sine explosione sine tumore [sic] et tremore, atque pone hanc summam in hunc ad hoc notatum circulum.

Hoc præcipio ego N: N: tibi, Usiel! per totam sanctam passionem Jesu Christi et per pudica mysteria occultorum Judiciorum Jesu Christi, et per omnes sanctos Martyres, qui corpus et vitam pro Christo posuerunt, et per omnia verba, quæ in vos malos Spiritus pronunciata sunt ex ore Creatoris coeli et terræ, quæ te Spiritum Usiel, denuo turbant , torquent, et excruciant, tamdiu et tam sæpe usque postulatum meum peregeris.

Ergo ne sis inobediens, nam ego N. conjuro te, exposco te, cogo te, o Spiritus Usiel, juxta verba Dei et juxta judicium altissima et per igneum mare, quod ante faciem divinam et suæ majestatis et per angelicam virtutem suæ omnipotentiæ, et per hunc ignem, qui est ante thronum DEI et per dominationem Sacrosanctæ Trinitatis, per cantionem, quæ cantatur coram throno DEI per sanctos angelos: Gloriam in excelsis! et per celsissimam sapientiam omnipotentis DEI: per terribilem vim diruptionis coeli et terræ, per Dei sancta majestatica nomina: Agla + Noab + Soter + Emanuel + Adomatai + Hurai + Amaton + Elle + Eloi + Vision + Adon + Madai + Prog + Josepha + Jonas + Calphia + Calphas; per ultimum et strenuum diem Judicii; per vim Affei +; per sanctum nomen: Primeumaton +, quod Moses vocavit, et in cavernas soli et abyssum præcipitati absorbti sunt: Datan, Corah et Abyron: per vim vocati nominis: Primeumaton + et auxilium universi exercitus coelestis et per fortitudinem et vim sacrosanctorum nominum: Chet + heoti + Agla + Jad + Rabonni + Aglos + Zachlor + Septro + Phanuel + et Sion +. Onothion + Seneon + Olohe + Lamech +; et per potens nomen Jesu Christi; et per celsissima nomina, ante quæ extremiscit totus mundus et abyssus inferni: Dan + Ana + Agla + Loth + Bezer + Phanum. Etiam juxta efficacia spiritualia verba, cum forma panis et vini ad Dei corpus transmutatur verbo: Hoc est enim corpus meum +. Hoc est penes meum et tuum Deum et Dominum. Miserator +, et Redemtor + mundi, miserere mei! Et hoc jubeo ego N. ut tu, Spiritus Usiel, statim coactus sis, huc venire, imo! ne ullam requiem in inferno et terra, vel, ubicunque jam remoraris, habeas, usque visibiliter in pulcra forma humana, tamquam modestus vir, mihi te submisse et obsequenter proprosueris mihique in praesenti ad hunc notatum circulum vel orbitam afferas visibiliter *nonaginta novem millia dimidium scutatorum et duplonorum in auri monetis cursivis* et consequenter postulatum meum perfecte impleas. Hoc jubeo ego N. te, Spiritum Usiel, non per meam vim, sed per fortem, virtutem et potentiam Dei + Patris et coactionem Dei + Filii et per popositionem Dei + Sancti Spiritus, per vim: Tetragrammaton, Agla + Adonai. Amen! Amen! Amen!

Jesu +! Sancta Maria +!

Cito, cito, cito, non morare: sed perfice meum postulatum! Veni, veni, veni! Quid tardaris tamdiu? Festina adventare: nam jubet te Adonai + Schadai + Rex regum + El + Ali + Titeis + Azia + Hin + Jen + Chimosel + Achadan + vai + va + ej + ha + ejeh + Eke + hau + hau + hau + va, va, va, a, el el a hy.

Requiel + Attatriel + Scholiel + Hanel + Hamaliel + Phaiamech + Oriph + Machiduel + Barbiel + Zacheriel + Orphiel + Zamuel + Hamaliel + Ziriel + Rugo. Nunc veni per omnia potentissima verba oris Tetragrammaton + Adonai Agla; et per vulnera Jesu Christi; per prophetas; per apostolos et per omnes sanctos, qui vivunt cum Deo in sancta Duisa fortis Zebaoth. Dujam, Dujam, Dujam.

CYPRIANI

CITATIO ANGELORVM.

Cito imprecor, requiro atque exoro jam vos: o Almaziel, Ariel, Anathamia, Ezebul, Abiul, Ezea, Ahesin et Calizabin angelos Dei sanctissimos per omnes dominationes, thronos, potestates et principatus angelicos omnemque beatorum coetum, per ineffabile illud delicium, quod iste angelus pastoribus Salvatoris incarnationem vel potius nativitatem annuncians, apud se sensit, per viginti quatuor seniores incessantes coram throno divino: Sanctus, sanctus, sanctus est Dominus Deus noster! canentes, per increatum foederis Angelum, Jesum scilicet, per Cherubim et Seraphim omnesque Archangelos per infinitam Dei omnipotentiam in circum sensibilem, omniaque uno saltem verbo creantem, ut mihi in arduo hoc negotio eundem in modum praesto esse velitis sicuti Lotho, Abrahamo, vos hospitantibus, adsistitis, nec minus Jacobum, Mosen, Josuam, Samsonem pluresque alios visitare dignati estis: ita eundem in modum coelestem eamque exoptatissimam vestram societatem me quoque accedere dignari velitis et faciendis ad hoc meum propositum necessariis informare, ipso trino Iehovah, cujus laudes incessanter canitis, hoc praestante atque concedente, Amen.

CONJURATIO SPIRITVS, QUI THESAURUM ABSCONDIDIT.

Cito, requiro et urgeo te, Spiritum humanum, qui hanc domum frequentas et in vita tua thesaurum tuum in hac domo sepelivisti seu abscondidisti; atque nuper: mense: die N. nempe noctu N. circa N. horam sub forma ignis apud clibanum ostendisti: per Deum Patrem; per Deum Filium; per Deum Spiritum Sanctum; per gloriosisimam Deiparam Mariam, per vulnera dulcissima Salvatoris nostri; per omnia miracula ab ipso facta per incredibiles cruciatus, passiones, lacrimas: ipsamque denique mortem ejus; per subsecutam e vestigio inferni spoliationem et desolationem, triumphantem resurrectionem, magnificentissimam ad coelos ascensionem et ad Patris dextram sessionem, Spiritusque servatam missionem; per tremendum extremi Judicii diem; per virtutem sancti Joannis Baptistae, per omnes Martyres, Apostolos et Prophetas instantissime te porro ad etc. et conjuro atque obtestor per ineffabile illud ad tremendum nomen divinum Chartae praesenti inscriptum, ut venerandi et superbenedicti hujus nominis virtute e vestigio me accedas, idque, quod probe scias velim, sine ullis corruscationibus, horribilibus tonitruis vel aliis tempestatibus a te excogitatis, sine tremendo vel meticuloso strepitu: sine timoris et tremoris incussione: sine omni omnino læsione, noxa, et periculo et corporum et animarum nostratum, aut etiam nostrorum incommodo ullo, meaque jussa quam exactissime et ad votum adimpleas, quo etiam nos stupendi et ineffabilis sancti Nominis virtutem summam, quippe quod etiam ab adversarus et inferis potestatibus debet et venerari et adorari, ipsi vivide et vere cognoscere omnipotentissimum nostrum creatorem laudare possemus, idque fiat per virtutem Dei Patri, Filiique ejus super benedicti in unione Spiritus Sancti, qui Trinus, tamen unus, regnat et vivit a seculo ad secula: Amen!

Incessanter te Spiritum humanum supra vocatum porto, inclamo, adjuro, conjuro, requiro atque obtestor per summam et indivissibilem sancta Trinitatem: per immortalem mortis, et inferni debellatorem et triumphatorem, virumque septem gladiis munitum, sigillaque apperientem, iterumque occludentem, Jesum scilicet: et per omnes Dei ministros et Archangelos: Orphanim: Aralim: Hasmalim: Cherubim: Seraphim: et Malachim: per æternam dæmonum damnationem: per hos angelos bonos: Malazim: Peripalabin et Calizantin: per omnia coelo, terra et inferno terribilia et præter haec omnia adjuro adeundum te per omnem virtutem nostri Crucifiix omniumque maxime per dolorosissimam flagellationem et spinosam coronationem: perque omnes mortis ejus acerbitates: per ineffabile ejus nomen, Jesus scilicet, quid venerandum et dulcissimum nobis christianis; dæmonibus vero et damnatis terribile sane et infaustum est; ut sine omni veteriori mora et dilatione in affabili et tali humana forma et figura visibilis, ut in vita dum eras, quando thesaurum tuum abscondidisti, coram circulo nostro jamjam appareas ad me, ex te quaerenda fideliter et sine falacia vel aenigmate vera respondeas, jussisque meis in omnibus quam exactissime pareas. Ipso Deo trinuno hoc praestante, nosque ad te obsequenduni in virtute Filii, et Spiritus Sancti adjuvante, Amen.

Si cum Spiriti loqui concupiscis incipias sequenti modo:

Adonai + Zebaoth: Adon Schadai +: Eljon + Amanai + Pneumoton + Eljon + Elje + Alnoal + Messias + Ya + Heynanan + Tetragrammaton +. Amen.

Verbis hisce conjurationis loquatur Spiritvs, necesse est:

Adonai + Zebaoth: Adon + schadai: Eljon + Tetragrammaton + Eloi + Elohim + Messias + Ya + hagios ho Theos +. Amen.

Sic cogitur:

Alley + Fortissian + Fortissio + Allinoson + Ron +.

Per sequentia verba fugit Spiritus:

Onysoma + Epyn + Segok + Satany + Degony + Eparygon + Galligonon + Zogogen + Ferstigon +.

OBEDIENTIA CONJURATIONIS:

Adjuro, requiro atque obtestor te; Spiritum humanum, qui hanc domum frequentas et thesaurum tuum in hac domo in vita tua sepelivisti seu abscondidisti; quemque nuper mense N. die N. noctu N. hora N. sub forma ignis ostendisti, per ineffabile nomen Jehovah, per ineffabile et incomprehensibile verbum, cujus virtute omnia creavit: FIAT! scilicet et facta sunt omnia. Conjuro, requiro et adjuro te, Spiritum humanum, extra circulum visibiliter præsentem per immensam Dei bonitatem, cujus quippe beneficio ad imaginem suam nos homines formavit; per tremendam ejus justitiam, cujus virtute ob vix tolerandam superbiam ex superis daemones expulit et in infernalem abyssum relegavit atque in aeternum damnavit; per infinitam ejus misericordiam, qua non miseros per ipsum Filium suum unigenitum redemit; per omnia alia divina attributa et nomina; per magnificam Salvatoris nostri Jesu Christi omnipotentiam, cujus ope infernum ipsum debellavit, sicque ut super benedictum mulieris semen contrivit serpentis caput infernalis, ut meis jam ex te querendis fideliter respondeas mihique pro posse tuo obedias. Conjuro te per ineffabile nomen: Tetragrammaton, quod in Charta hac inscriptum observas, **ut sanctissimi hujus nominis virtute exactissimam in momento mihi praestes obedientiam**: idque sine fraude, fallacia et aequivocatione. Praestante hoc Salvatore nostro omnipotentissimo, qui acerrimus olim in tremendo die ultimo Judex et meus et tuus et viventium tunc aeque ac mortuorum erit.

CONJURATIO,

si adhuc inobediens est:

Conjuro te, Spiritum humanum, per ineffabile nomen Dei, hic in Charta scriptum, quod pronunciare vix ausus sum; et per sanguinem meum, quem sacratissimo et praestantissimo sanguine redemit et consecravit Prophetarum Summus Jesus Christus, per gloriosissimam matrem ejus per insignem suam humilitatem; per summam Dei arcam et tabulam per horrendum atque tremendum extremi Judicii diem; per omnes angelos, archangelos, omnemque coeli militiam, ut mihi baptizato Christiano salutiferi baptismatis hujus virtute ad omnia quaesita et mandata tibi proposita respondere et parere non dimittas: sed fideliter potius et sine omni aenigmate, simulatione et fraude mihi respondeas, atque ipsissimam de tibi propositis reveles veritatem, meque exacte, quicquid potestati tuae subditum sit, doceas per sanctissimi hujus Nominis veritatem, ipso Deo praestante, qui te propter tuum thesaurum sepultum hanc domum frequentare condemnavit. Amen! Amen! Amen!

CITATIO.

Cohiziara offina alta netera fuara menuet.
Cohiziara offina alta netera fuara menuet.
Cohiziara offina alta netera fuara menuet.

COACTIO:

Alim + Jehoh + Jehovah + Agla + On + Tetragrammaton +.

DIMISSIO CYPRIANI:

Conjuro nunc te, o Spiritus humane! per omnipotentissimi Dei Patris sapientiam atque justitiam: per omnipotentissimi Dei Filii immensam erga miseros nos homines misericordiam et caritatem; per omnipotentissimi Spiritus Sancti infinitam sapientiam atque inscrutabilem elementiam per sanctum Michaelem, archangelum omnemque coeli militiam, ut pacifice pro nunc et quiete absque corruscationibus, meticuloso ac tremendo strepitu et tumultu sine pluviis, vel tonitruis, et uno verbo: sine periculo, sive animae, sive corporis noxa et damno, vel laesione discedas, locumque hunc nunquam prius, nisi citatus, accedas. Trinunius Dei pax descendat jam super nos et custodiat nos! Jlluminet Dominus vultum suum super nos et miseriatur nostri! Convertat Dominus vultum suum ad nos et dat nobis pacem! Amen!

FINIS.

Synagoga Satanae

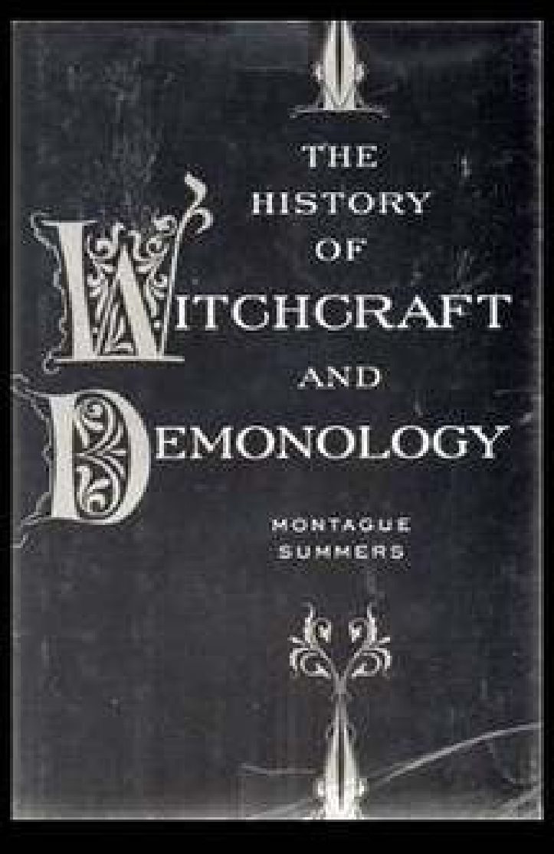

Original Latin Quotations on Witchcraft and Demonology from the Middle Ages

taken from Montague Summers, The History of Witchcraft and Demonology (1926)

Et initiati sunt Beelphegor: et comederunt sacrificia mortuorum.
Et immolaverunt filios suos, et filias suas daemoniis.
Et effuderunt sanguinem innocentem.
Et fornicati sunt in adinventionibus suis.
PSALM CV

Chapter 1. The Witch: Heretic and Anarchist

Tacitus, Annales, II, 32. More prisco. "Ut eum infelici arbori alligatum uirgis caedi, et postremo securi percuti iuberent."

Uanissimus [Priscillianus] et plus iusto inflatior profanarum rerum scientia: quin et magicas artes ab adolescentia cum exercuisse creditum est. Sulpicius Severus, II, 47.

Quarum verum rex uester, qui non rex sed tyrannus dicendus est, suadente diabolo, caput et causa est, qui omnem aetatem suam flagitiis et facinoribus polluit. Labbe, Sacrosancta concilia, xol. X. col. 72.

Sane... prouinciali ordinis praedicatorum in eodem regno dedimus in mandatis, ut aliquibus fratribus suis aptis ad hoc, inquisitionem contra illos commiteret in regno prefato... fraternitate tue... mandamus quatenis... per alios qui ad hoc idonei uidebuntur, festines... procedere in inquisitionis negotio et ad dominicum certamen accingi. Ripoll et Bremond, Bullarium ordinis S. Dominici I, p. 80 (8 vols. Romae, 1737, sqq.).

Fratres... qui ad praedicandum crucem uel inquirendum contra prauitatem haereticam... sunt deputati. Wadding. Annales Minorum. ed. Secunda. 24 vols. Romae, 1732, III, 144.

Extra ciuitatis educti muros in quodam tuguriolo copioso igne accenso...cremati sunt. *Gesta synodi Aurelianensis*. Arnould. *L'Inquisition*. Paris, 1869. VI, p. 46.

Sed antequam ad conflictum ueniamus, de cibo illo, qui coelestis ab illis dicebatur, quali arte conficiebatur, nescientibus demonstrare curabo. Congregabantur si quidem certis noctibus in domo denominata, singuli lucernas tenentes in manibus, ad instar litaniae demonum nomina declamabant, donec subito Daemonum in similitudine cuiuslibet bestiolae inter eos uiderent descendere. Qui statim, ut uisibilis ille uidebatur uisio, omnibus extinctis luminaribus, quamprimum quisque poterat, mulierem, quae ad manum sibi ueniebat, ad abutendum arripiebat, sine peccati respectu, et utrum mater, aut soror, aut monacha haberetur, pro sanctitate et religione eius concubitus ab illis aestimabatur; ex quo spurcissimo concubitu infans generatus, octaua die im medio eorum copioso igne accenso probabatur per ignem more antiquorum Paganorum; et sic in igne cremabatur. Cuius cinis tanta ueneratione colligebatur atque custodiebatur, ut Christiana religiositas Corpus Christi custodire solet, aegris dandum de hoc saeculo exituris ad uiaticum. Inerat enim tanta uis diabolicae fraudis in ipso cinere ut quicumque de praefata haeresi imbutus fuisset et de eodem cinere quamuis sumendo parum praelibauisset, uix unquam postea de eadem haeresi gressum mentis ad uiam ueritatis dirigere ualeret. De qua re parum dixisse sufficiat, ut Christicolae caueant se ad hoc nefario opere, non ut studeant sectando imitari. Schmidt. *Histoire et doctrine des Cathares ou Albigeois*. Paris, 1849. I, p. 31.

Iubemus namque, auctores quidem et principes, una cum abominandis scripturis eorum seueriori poenia subiici, ita ut flammeis ignibus exurantur. Baronius, 287, 4.

Scio multos [Proconsules] et ad bestias damnasse sacrilegos, nonnullos etiam uiuos exussisse. Lex Romana Visigothorum nouella, XLVIII, tit. XIII, c. 6 – 7.

Plures etiam per Italiam tunc huius pestiferi dogmatis sunt reperti, qui aut gladiis, aut incendiis perierunt.

Erat quidem ille sceleratissimus et christianae fidei et totius religionis inimicus in tantum ut obsequium episcoporum et sacerdotum nihil esse diceret, et sacrosancti corporiset sanguinis Domini J.C. perceptionem ad salutem perpetuam prodesse denegeret. Vita Noberti archiepiscopi Magdeburgensis, Vita A. Monument. Germ. Scriptores, vol. XII. p. 690, ed. G. A. Pertz. Hannover, Berlin.

Immo uere ipse angelus Sathanae declamabat ecclesias Dei lupinaria esse reputanda. Nihil esse, quod sacerdotum officio in mensa dominica conficeretur; pollutiones, non sacramenta nominanda. Lettres de chanoines d'Utrecht au nom de leur diocese a Frederic, archeveque de Colonge. Apud Fredericq, vol. 1, n. 11.

Talibus nequitiae successibus miscro homini tanta sceleris accessit audacia, ut etiam se Deum diceret, asserens, quia, si Christus ideo Deus est, quia Spiritum Sanctum habuisset, se non inferius nec dissimilius Deum, quia plenitudinem Spiritus Sancti accepisset. Idem.

Qui tandem post multos errores et caedes, dum nauigaret, a quodam presbytero percussus in cerebro occubuit. Sigiberti continuatio. Apud Monument. Germ. Scriptores. T. VI, p. 449.

Chapter 2. The Worship of the Witch

Nunc videndum est an daemones praescentiam habeant futurorum et secretorum, ita ut ex eorum reuelatione possit homo prognosticare et occulta cognoscere? … Prima conclusio: Futura, si in seipsis considerentur, anullo praeterquam a solo Deo cognosci possunt. De Maleficis, Pierre Binsfeld, 1589.

Astucia, sapientia, acumine longe superant homines, et longius progrediuntur ratiocinando. Simon Maiolo, Dies caniculares.

Primo, ineunt pactum expressum cum Daemone aut alio Mago seu Malefico uicem Daemonis gerente, et testibus praesentibus de seruitio diabolico suscipiendo: Demon vero uice uersa honores, diuitias, et carnales delectationes illis pollicetur. Guazzo, Compendium Maleficarum, Liber 1.7.

[Sagae seu Malefici] sigillantur a Daemone aliquo charactere, maxime ii de quorum constantia dubitat. Character vero non est semper eiusdem formae, aut figurae: aliquando enim est simile lepori, aliquando pedi bufonis, aliquando araneae, uel catello, uel gliri; imprimitur autem, on locis corporis magis occultis: uiris quidemaliquando sub palpebris, aliquando sub axillis, sub labiis, aut humeris, aut sede ima, aut alibi: mulieribus autem plerumque in mammis, seu locis muliebribus. Porro sigillum, quo talia signa imprimuntur, est unguis Diaboli. De Daemonialitate, Ludovico Maria Sinistrari.

Diabolus enim et alii daemones a Deo quidem natura creati sunt boni, sed ipsi per se facti sunt mali.

... id agens ne quis Romae deus nisi Heliogabalus coleretur... Nec Romanas tantum extinguere uoluit religiones, sed per orbem terrae unum studens ut Heliogabalus deus unus ubique coleretur. Aelius Lampridius, Antoninus Heliogabalus, 3; 6.

Potest diabolus eludere sensus et facere ut appareat caput abcisum, De Religione, 1.2, c.16, n.13, t.13, c. 578

Subscriptio autem saepissime peragitur proprio sanguine... Sic Augustae referebat Joseph Egmund Schultz, se anno 1671. d. 15 Maji sanguine proprio tinctum manuscriptum, in membrana, nomino picto, obuolutoque muccinio, in media nocte, cum hora undecima et duodecima agebatur, in compitum iecisse, atque pactum sic corroborasse... Sic de infausto illo Fausto Widmannus refert, proprio sanguine ex leuiter uulnerato pollice emisso illum se totum diaboli adscripsisse, Deoque repudium misisse. De Sagis, Christian Stridtheckh, Lipsiae, 1691, XXII.

Gotz. De subscriptionibus sanguine humano firmatis, Lubeck, 1724. Scheible, Die Sage vom Faust, Stuttgart, 1847.

Ne foedora quidem incruenta sunt: sauciant se, qui paciscuntur, exemtumque sanguinem, ubi permiscuere, degustant. Id putant mansurae fidei pignus certissimum.

...uel quia Deus non permittit, uel propter alias rationes nobis occultas. De Superstitione, VIII, i. 13.

Tunc autem propria culpa diuinationis iam commissa est ab homine, etiamsi effectus desideratus non fuerit subsecutus, ibid.

Theologia moralis, 1.iii, n. 28. Monendi sunt se teneri. 1. Pactum expressum, si quod habent cum daemone, aut commercium abiurare et dissoluere; 2. Libros suos, schedas, ligaturas, aliaque instrumenta artis comburere; 3. Comburere chirographum, si habeat, si iuro solus daemon id habeat, non necessario cogendus est ut reddat, quia pactum sufficienter soluitur per poenitentiam; 4. Damna illata resarcire.

Delrio. Disquisitiones magicae. L.v.sect. 4.t.2. Non eadem est forma signi; aliquando est simile leporis vestigio, aliquando bufonis pedi, aliquando araneae, uel catello, uel gliri.

Chapter 3. Demons and Familiars

Fascinum: Penis fictitius ex corio, aut pannis lineis uel sericis, quibus mulieres uirum mentiebantur. Antiquissima libido, lesbiis et milesiis feminis praesertim usitatissima. Fascinis illis abutebantur meretrices in tardos ascensores, Glosssarium Eroticum Linguae Latinae.

scorteum fascinum: Rubrum penem coriaceum ut Suidas excertim tradit uoce φαλλοι, Confecti et ex uaria materia uarios in usus olim phalli ex ligno, ficu potissimum qui ficulnei saepius adpellati, ex ebore, ex auro, ex serico, et ex lineo panno, quibus Lesbiae tribades abutebantur.

> Placet Priape? Qui sub arboris coma
> Soles sacrum reuincte pampino caput
> Ruber sedere cum rubente fascino.

«Fecisti quod quaedam mulieres facere solent, ut facere quoddam molimen aut mechinamentum in modum uirilis membri, ad mensuram tuae uoluptatis, et illud loco uerendorum tuorum, aut alterius, cum aliquibus ligaturis colligares, et fornicationem faceres cum aliis mulierculis, uel aliae eodem instrumento, siue alio, tecum? Si fecisti, quinque annos per legitimas ferias poeniteas».

«Fecisti quod quaedam mulieres facere solent, ut iam supra dicto molimine uel alio aliquo machinamento, tu ipsa in te solam faceres fornicationem? Si fecisti, unum annum per legitimas ferias poeniteas».

«Mulier qualicumque molimine aut per seipsum aut cum altera fornicans, tres annos poeniteat; unum ex his in pane et aqua».

«Cum sanctimoniali per machinam fornicans annos septem poeniteat; duos ex his in pane et aqua».

«Mulia qualicumque molimine aut seipsam polluens, aut cum altera fornicans, quatuor annos. Sanctimonialis femina cum sanctimoniali per machinamentum polluta, septem annos».

Spondent quod... ad conuentus nocturnos diligenter accedent.

Praestant Daemoni... iuramentum super circulo in terram sculpto fortassequia cum circulos sit Symbolum Divinitatis, et terra scabellum Dei sic certe uellet eos credere se esse Dominum coeli et terrae. Guazzo. *Compendium*. «uellet eos credere eum esset».

Esse eorum (qui usialiter incubi uel succubi nominantur) et concupiscentiam eorum libidinosam, necnon et generationem ab eis esse famosam atque credibilem fecerunt testimonia uirorum et mulierem qui illusiones ipsorum, molestiasque et improbitates, necnon et uiolentias libidinis ipsorum, se passos fuisse testificati sunt et adhuc asserunt. *De Universitate*, Secunda pars, III, 25.

Si tamen ex coitu daemonum aliqui interdum nascuntur, hoc non est per semen ab eis decisum, aut a corporibus assumptis; sed per semen alicuius hominis ad hoc acceptum, ut pote quod idem daemon qui est succubus ad uirum, fiat incubus ad mulierem. *Summa*. Pars Prima. Quaestio 1, a 3, at 6.

Succumbunt uiris in specie mulieris, et ex eis semen pollutionis suscipiunt, et quadam sagacitate ipsum in sua uirtute custodiunt, et postmodum, Deo permittente, fiunt incubi et in uasa mulierum transfundunt. *Sententiarum*, Liber II, d.viii, Pars Prima, a. 3, q. 1.

Docet S. Thomas... et consentiunt communiter reliqui theologi... Ratio huius sententiae est quia tota illa actio non excedit potestatem naturalem daemonis, usus autem talis potestatis est ualde conformis prauae uluntati daemonis, et iuste a Deo permitti potest propter aliquorum hominum peccata. Ergo non potest cum fundamento negari, et ideo non immerito dixit Augustinus, cum de illo usu multis experientiis et testimoniis constet, non sine impudentia negari. *De Angelis*, l.iv.c.38, nn. 10, 11.

Negant aliqui, credentes impossible esse quod daemones actum carnalem cum hominibus exercere ualent. Sed tenanda est ut omnino certa contraria sententia. Theologia Moralis. Tr.xxi. c.11, p. 10, nn. 180, 181.

Idem daemon qui est succubus ad uirum potest fieri incubus ad mulierem *Summa S. Thomas hodiernis Academiarum moribus accomdata*, 19, Liege, 1746 – 1751.

De Seruorum Dei Beatificatione, Romae, MDCCXC, Cura Aloysii Salvioni. T.VII, p. 30 – 33.

Quae leguntur de Daemonibus incubis et succubis... Quamuis enim praedicti concubitus communiter admittantur, sed generatis a nonnullus excludetur... alii, tamen, tum concubitum, tum generationem fieri posse, et factam fuisse existimauerunt, modo quodam nouo et inusitate, et hominibus incognito.

Quidam hos daemones incubos uel succubos dari negarunt; sed communiter id affirmant auctores.

Ad bestialitatem autem reuocatur peccatum eum daemone succubo, uel incubo; cui peccato superadditur malitia contra religionem; et praeterea etiam sodomiae, adulterii, uel incestus, si affectu uiri, uel mulieris, sodomitico, adulterino uel incestuoso cum daemone coeat. Lib. III, Tract iv.c. 2. Dubium 3.

Bene ait Busembaum quod congressus cum daemone redicitur ad peccatum bestialitatis. Hermann Busembaum. 1600 – 1668.

Theologia moralis decalogalis et sacramentalis. Venice, 1731.

Praeter autem crimen bestialitatis accedit scelus superstitionis. An autem, qui coit cum daemone apparente in forma conjugatae, monialis, aut consanguiniae, peccat semper affective peccato adulterii, sacrilegii, aut incestus? Uidetur uniuerse affirmare Busembaum cum aliis ut supra.

Omnes theologi loquuntur de congressu cum daemone in forma uiri, mulieres, aut alicuius bestiae apparente, uel ut praesente per imaginationem repraesentato, dicuntque tale peccatum ad genus bestialitatis reuocandum esse, et specialem habere malitiam in confessione declarandam, scilicet superstitionem in pacto cum daemone consistentem. In hoc igitur scelere duae necessario reperiuntur malitiae, una contra castitatem, et altera contra uirtutem religionis. Si quis ad daemonem sub specie uiri apparentem affectu sodomitico accedat, tertia est species peccati, ut patet. Item si sub specie consanguineae aut mulieres conjugatae fingatur apparere, adest species incestus uel adulterii; si sub specie bestiae, adest bestialitas.

Quaeri potest utrum daemon per turpem concubitum possit uiolenter opprimere marem uel feminam cuius obsessio permissa sit ob finem perfectionis et contemplationis acquirendae. Ut autem uera a falsis separemus, sciendum est quod daemones (incubi et succubi, quidquid dicant increduli) uere dantur: immo hoc iuxta doctrinam Augustini (lib. 15, de Ciuit. Dei, cap. 23) sine aliqua impudentia negari nequit:...Hoc idem asserit D.Thomas, aliique communiter. Hic uero, qui talia patiuntur, sunt peccatores qui uel daemones ad hos nefandos concubitus inuitant, uel daemonibus turpia haec facinora intentantibus ultro assentiuntur. Quod autem hi allique praui homines possint per uiolentiam a daemone opprimi non dubitamus:...et ego ipse plures inueni qui quamuis de admissis sceleribus dolerent; et hoc nefarium diaboli commercium exsecrarentur, tamen illud pati cogebantur inuiti. D. Schram. Theologia Mystica, I, 233, Scholium 3, p. 408, Paris, 1848.

Congressus hos daemonum cum utriusque sexus hominibus negare, ita temerarium est, ut necessarium ait simul conuellas et sanctissimorum et grauissimorum hominum grauissimas sententias, et humanis sensibus bellum indicas, et te ignorare fatearis quanta sit illorum spirituum in haec corpora uis utque potestas. C.X. n. 3

Placuit enim affirmatio axiomatis adeo multis, ut uerendum sit ne pertinaciae et audaciae sit ab eis discedere; communis namque haec est sententia Patrum, theologorum et philosophorum doctiorum, et omnium fere saeculorum atque nationum experientia comprobata. Liber II, quaestio 15.

Asserere per incubos et succubos daemones homines interdum procreari in tantum est catholicum, quod eius oppositum asserere est nedum dictis Sanctorum, sed et traditioni sacrae Scripturae contrarium. Pars prima, quaestio 3

Causa autem quare daemones se incubos faciunt uel succubos esse uidetur, ut per luxuriae uitium hominis utramque naturam laedant, corporis uidelicet et animae, qua in laesione praecipue delectari uidentur.

Daemon in forma succubi se transformat, et habet coitum cum uiro...; accedit ad mulierem in forma scilicet uiri... Ita firmant communiter Theologi.

Certissima experientia saepe cognitum est foeminas etiam inuitas a daemonibus fuisse compressas. De justa haereticorum punitione, Lib. I c. xviii. Salamanca, 1547.

Haec est indubitata ueritas quam non solum experientia certissima comprobat, sed etiam antiquitas confirmat, quidquid quidam medici et iurisperiti opinentur. Conclusio quinta.

Affirmatiuam sententiam tam multi et graues tuentur auctores, ut sine pertinaciae nota ab illa discedi non posse uidatur.

Sane ad nostrum, non sine ingenti molestia, peruenit auditum quod... complures utriusque sexus personae, propriae salutis immemores et a fide catholica deuiantes, cum daemonibus incubis et succubis abuti.

> Hunc igitur terrorem animi, tenebrasque necessest
> Non radii solis, neque lucida tela diei
> Discutiant, sed naturae species ratioque. (I, 147 – 149)

Priapi lignei in honorem Bacchi.

Chapter 4. The Sabbat

Locus in diuersis regionibus est diuersus; plerumque autem comitia in syluestribus, montanis, uel subterraneis atque ab hominum conuersatione dissitis locis habentur. Mela. Lib. III, cap. 44. montem Atlantem nominat; de Vaulx Magus Stabuleti decollatus, fatebatur 1603, in Hollandia congragationem frequentissimam fuisse in Utraiectinae ditionis aliquo loco. Nobis ab hoc conuentu notus atq. Notatus mons Bructerorum, Meliboeus alias dictus in ducatu Brunswicensi, uulgo der Blocksberg oder Heweberg, Peucero, der Brockersberg, et Tilemanno Stellae, der Vogelsberg, perhibente Ortelio in Thesauro Geographico.

Conuentus, ut plurimum ineuntur uel noctis mediae silentio, quando uiget potestas tenebrarum; uel interdiu meridie, quo sunt qui referant illud Psalmistae notum de daemonio meridiano. Noctes frequentiores, quae feriam tertiam et sextam praecedunt. Delrio. *Disquisitiones Magicae*, Lib. II, *xvi.*

> Ferant uagantes Daemonas
> Laetas tenebras noctium
> Gallo canente exterritos
> Sparsim timere et credere.
>
> Nocturna lux uiantibus
> A nocte noctem segregens,
> Praeco diei iam sonat,
> Iubarque solis euocat.
> Hoc nauta uires colligit,
> Pontique mitescunt freta:
> Hoc, ipsa petra Ecclesiae,
> Canente, culpam diluit.
> Surgamus ergo strenue:
> Gallus iacentes excitat,
> Et somnolentos increpat,
> Gallus negantes arguit.
> Gallo canente, spes redit,
> Aegris salus refunditur,
> Mucro latronis conditur,
> Lapsis fides reuertitur.

Quando uadunt ad loca propinqua uadunt pedestres mutuo se inuicem inuitantes. De Strigibus, II.

Illud etiam non omittendum quod quaedam sceleratae mulieris retro post Satanam conuersae, daemonum illusoribus et phantasmatibus seductae credunt se et profitentur nocturnis horis cum Diana paganorum dea et innumera multitudine mulierum equitare super quasdam bestias et multa terrarum spatia intempestae noctis silencio pertransire eiusque iussionibus uelut dominae obedire, et certis noctibus ad eius seruitium euocari. Minge. Patres Latini, CXXXII, 352.

Posset daemon eas transferre sine unguento, et facit aliquando; sed unguento manuult uti uariis de causus. Aliquando quia timidiores sunt sagae, ut audeant; uel quia teneriores sunt ad horribilem illum Satanae contactum in corpore assumpto feendum; horum enim unctione sensum obstupefacit et miseris persuadet uim unguento inesse maximam. Alias autem id facit ut sacrosancta a Deo instituta sacramenta inimice adumbret, et per has quasi cerimonias suis orgiis reuerentiae et uenerationis aliquid conciliat. Delrio. Disquisitiones magicae, Lib. II, xvi.

De modo quo localiter transferentur de loco ad locum... Probatur quod possint malefici corporaliter transferri.

An isti Sortilegi et Strigimagae siue Lamiae uere et corporaliter deferantur a daemone uel solum in spiritu? De Sortilegiis, VII.

Sum modo istius secundae opinionis quod deferantur in corpore.

Doctrina multi eorum qui sequunti sunt Lutherum et Melanctonem, tenuerent Sagas ad conuentus accedere animi duntaxat cogitacione, et diabolica illusione interesso, allegantes quod eorum corpora inuenta sunt saepe numero eodem loco iacentia, nec inde mora fuisse, ad hoc illud pertinens quod est in uita D. Germani, de mulierculis conuiuantibus, vt uidebantur, et tame dormierant dormientos. Huiusmodi mulierculas saepe numero decipi certum est, sed semper ita fieri non probatur… Altera, quam uerissimam esse duco, est, nonnunquam uere Sagas transferri a Daemone de loco ad locum, hirco, uel alteri animali fantastico vt plurimum eas simul asportanti corporaliter, et conuentu nefario interesse, et haec sententia est multo communior Theologorum, imo et Iurisconsultorum Italiae, Hispaniae et Germaniae inter Catholicos; hoc idem tenent alii quam plurimi. Turrescremata super Grillandum (De haereticis et sortilegiis, Lugduni, 1536), Remigius (Nicolas Remy. De la demonolatrie), Petrus Damianus (Epistolarum, IV, 17), Siluester Abulensis, Caietanus (Tommaso de Vio Gaetani, 1469 – 1534, Alphonsus a Castro (Alfonso de Castro. (1495 – 1558)), Sixtus Senensis (Sisto da Siena. Bibliotheca Sancta… Liber V, Frankofurti, 1575), Crespetus (Per Crespet. Deux livres de la haine de Satan et des malins esprits contre l'homme, Paris, 1590), Spineus (Bartholomeo Spina. De lamiis. De strigibus, 1584. Apologiae tres aduersus Joannem Franciscum Ponzinibium Jurisperitum, 1525), (Dedamiis, 1584), contra Ponzinubium, Anasias (Giovanni Lorenzo Anania. De natura daemonum. Libri iiii. Venetia, 1581), et alii quam plurimi, quos breuitatis gratio omitto. Per Fratrem Franciscum Mariam Guaccium Ord. S. Ambrosii ad Nemus Mediolani compilatum, Milan, Ex Collegii Ambrosiani Typographia, 1626.

De Strigibus, II.

Ad quam congregationem seu ludum praefatae pestiferae personae uadunt corporaliter et uigilantes ac in propriis earum sensibus et quando uadunt ad loca propinqua uadunt pedestres mutuo se inuicem inuitantes. Si autem habent congregari in aliquo loco distanti tunc deferentur a diabolo, et quomodocunque uadant ad dictum locum siue pedibus suis siue adferantur a diabolo ueru est quod realiter et ueraciter et non phatastice, neque illusorii abnegant fide catholicam, adorant diabolum, conculcant crucem, et plura nefandissima opprobria committunt contra sacratissimum Corpus Christi, ac alia plura spurcissima perpetrant cum ipso diabolo eis in specie humana apparenti, et se uiris succubum, mulieribus autem incubum exhibenti.

Solent ad conuentum delatae daemonum conuentus praesidem in solio considentem forma terrifica, ut plurimum hirci uel canis, obuerso ad illum trgo accedentes, adorare... et deinde, homagii quod est indicium, osculari eum in podice (Disquisitionis Magicae, Ch. II, xvi).

Ad signum homagii daemonem podice osculantur (Compendium Maleficarum, I, c. 13).

Deinde quod homagii est indicium (honor est auribus) ab iis ingerenda sunt oscula Daemonis podici (Daemonomagia, Quaeastis x).

Dudum ad audientiam nostram peruenit, quod uenerabilis frater noster G. Conuentrensis et Lichefeldensis episcopus erat in regno Angliae et alibi publice defamatur quod diabolo homagium fecerat et eum fuerat osculatus in tergo eique locutus multotius.

Tum candelis piceis oblatis, vel vmbilico infantili, ad signum homagii eum in podice osculantur, Liber I, xiii.

Sequuntur his choree quas in girum agitant semper tamen ad laevam progrediendo. Compendium Maleficarum, I, xiii.

Tota turba colluuiesque pessima fescenninos in honorem daemonum cantat obscenissimos. Haec cantat Harr, Harr; illa Diabole, Diabole, salta huc, salta illuc; altera lude hic, lude illic; alia Sabaoth, Sabaoth, etc.; immo clamoribus, sibilis, ululatibus, propicinis furit ac debacchatur. Daemonomagia, Quaestio x.

Hi habent mensas appositas et instructas accumbunt et incipiunt conuiuari de cibis quos Daemon suppeditat uel iis quos singuli attulerere, Compendium Maleficarum, I, xiii.

Conuiuant de cibis a se uel a daemone allatis, interdum delicantissimis, et interdum insipidis ex infantibus occisis aut cadaueribus exhumatis, praecedente tamen benedictione mensae tali coetu digna. Salamanticenses, Tr.xxi. c. 11, P. 11, n. 179.

Uinum eorum praeterea instar atri atque insinceri sanguinis in sordido aliquo scipho epulonibus solitum propinari. Nullam fere copiam rerum illic deesse afferunt praeterqua panis et salis. Addit Dominica Isabella apponi etiam humanas carnes. Compendium Maleficarum, I, xiii.

Isti uero qui expressam professionem fecerunt, reddunt etiam expressum cultum adorationis daemoni per solemnia sacrificia, quae ipsi faciunt diabolo, imitantes in omnibus diuinum cultum, cum paramentis, luminaribus, et aliis huiusmodi, ac precibus quibusdam et orationibus quibus instructi sunt, adeo ipsum adorant et collaudant continue, sicut nos uerum Creatorem adoramus. De Sortilegiis, Liber II, c. iii, n. 6.

...quod sacrificia dabant daemonibus in animalibus uiuus, quae diuidebant membratim et offerebant distribuendo in inferne quadruuiis cuidam daemoni qui se facit appellari Artis Filium ex pauperioribus inferni. Dame Alice Kyteler, 1843, p. 1 – 2.

Alludit ad Haruspicis officium, qui exta et viscera inspiciebat. Plinius inquit: Ex ranae rubetae uisceribus; id est, lingua, ossiculo, licne, corde, mira fieri posse constat, sunt enin plurimis medicaminibus referta. Forte intelligit rubetam uel bufonem, indicans se non esse ueneficum, nec rubetarum extis uti ad uenefica. XXXII, 5.

Chapter 5. The Witch in Holy Writ

Singula quid memorem, quo pacto altrerna loquentes

Umbrae cum Sagana resonarent triste et acutum.

Balaam fuisse prophetam non Dei, sed diaboli constat... Fuit ipse magus, et daemonis alloquium quaerebat, eumque consulere.

Plerique putant Saulem signum accepisse de terra et de profundo inferni quando Samuelem per incantationes et artes magicas uisus est suscitasse. Migne. *Patres Latini*, XXIV, col. 106.

...inspirantur diabolico spiritu. Has autem dicunt Hebraei meleficis artibus eruditas per necromantias et pythicum spiritum qualis fuit illa quae uisa est suscitare animam Samuelis. Migne. Patres Latini, XXV, col. 114.

Et credo quia [spiritus immundi] mendacio possunt; nec enim pythonico tunc spiritui minus liciut animam Samuelis effngere (De Anima, LVII). Migne. Patres Latini, II, col.749.

Chapter 6. Diabolic Possession and Modern Spiritism

Multae sunt tentationes eius, et die noctuque uariae daemonum insidiae... Quoties illi nudae mulieres cubanti, quoties esurienti largissimae apparuere dapes? *Uita S. Hilarionis*, VII, Migne, XXIII, col. 32.

Sustinebat miser diabolus uel mulieris formam noctu induere, feminaeque gestus imitari, Antonium ut deciperet. S. Athanasius. *Uita S. Antonii*, V, Migne, XXVI, col. 847.

Sectando per cellam orantis et flentis, cantauit diabolus turpissimas cantationes, et Christi famulam lacrymantem et se Domino commendantem procaciter inuocabat ad cantum...; tentantem precibus et lacrymis repulit ac eiecit.

Ceterum consilium est semper de talibus inuasionibus suspicionem habere, non enim negandum maiorem earum partem esse aut fictiones, aut imaginationes, aut infirmitates, praesertim in mulieribus. *Praxis confessariorum*, n. 120.

Saepissime, que putantur daemonis obsessiones, non sunt nisi morbi naturales, aut Naturales imaginationes, uel etiam inchoata aut perfecta amentia. Quare caute omnino procedendum, usquedum per specialissima signa de obsessione constet. *Theologia mystica*, I, n. 228.

Ordinandi, filii charissimi, in officium Exorcistarum, debitis noscere quid suscipitis. Exorcistam etenim oportet abiicere daemones; et dicere populo, ut, qui non communicat, det locum; et aquam in ministerio fundere. Accipitis itaque potestatem imponendi manum super energumenos, et per impositionem manuum uestrarum, gratia spiritus sancti, et uerbis exorcismi pelluntur spiritus immundi a corporibus obsessis. Studete igitur, ut, sicut a corporibus aliorum daemones expellitis, ita a mentibus, et corporibus uestris omnem immunditiam, et nequitiam eiiciatis; ne illis succumbatis, quos ab aliis, uestro ministerio, effugatis. Discite per officium uestrum uitiis imperare; ne in moribus uestris aliquid sui iuris inimicus ualeat uindicare. Tunc etenim recte in aliis daemonibus imperabitis, cum prius in uobis eorum multimodam nequitiam superatis. Quod nobis Dominus agere concedat per Spiritum suum sanctum.

Accipite, et commendate memoriae, et habete potestatem imponendi manus super energumenos, siue baptizatos, siue catechumenos.

Deum Patrem omnipotentem, fratres charissimi, supplices deprecamur, ut hos famulos suos bene † dicere dignetur in officium Exorcistarum; ut sint spirituales imperatores, ad abiiciendos daemones de corporibus obsessis, cum omni nequitia eorum multiformi. Per unigenitum Filium suum Dominum nostrum Iesum Christum, qui cum eo uiuuit et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. R. Amen.

Domine Sancti, Pater omnipotens, aeterne Deus, bene † dicere dignare hos famulos tuos in officium Exorcistarum; ut per impositionem manuum, et oris officium, potestatem, et imperium habeant spiritus immundos coercendi: ut probabiles sint medici Ecclesiae tuae, gratia curationum uirtuteque coelesti confirmati. Per Dominum nostrum Iesum Christum Filium tuum, qui tecum uiuit, et regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. R. Amen. *Post haec, suggerente Archidiacono, redeunt ad loca sua.*

Ab insidiis diaboli, libera nos, Domine; Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate seruire, te rogamus, audi nos; Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris, te rogamus, audi nos. *Et aspergatur locus aqua benedicta.*

Omnis virtus aduersarii, omnis exercitus diaboli, et omnis incursus, omnis phantasma Satanae, eradicare et effugare ab his numismatibus...

Domine Iesu Christe... per hanc tuam sanctissimam passionem humiliter exoro; ut omnes diabolicas insidias et fraudes expellas ab eo, qui nomen sanctum tuum, his litteris ac characteribus a te designatis, deuote inuocauerit, et eum ad salutis portum perducere digneris. Qui uiuis et regnas...

> *Post maris saeui fremitus Iernae*
> *(Nauitas coelo tremulas beante)*
> *Uidimus gratum iubar enatantes*
> *Littus inaurans.*

Synagoga Satanae

Octavius

Marcus Minucius Felix

Caput IX

(Caecilius Natalis Paganus dicit ...)

ARGUMENTUM. — *Christianorum religio stulta, hominem siquidem crucifixum, ipsumque hujus supplicii instrumentum venerantur. Asini caput colere, ipsamque parentis sui naturam adorare dicuntur. De caede infantis et sanguine initiantur, ac per impudentes tenebras incerta sorte omnes permiscentur.*

Ac jam, ut foecundius nequiora proveniunt, serpentibus in dies perditis moribus, per universum orbem sacraria ista teterrima impiae coitionis adolescunt. Eruenda prorsus haec, et exsecranda consensio. Occultis se notis et insignibus noscunt, et amant mutuo pene antequam noverint: passim etiam inter eos velut quaedam libidinum religio miscetur; ac se promisce appellant fratres et sorores, ut etiam non insolens stuprum, intercessione sacri nominis, fiat incestum: ita eorum vana et demens superstitio sceleribus gloriatur. Nec de ipsis, nisi subsisteret veritas, maxima et varia maxime nefaria et honore praefanda, sagax fama loqueretur. Audio eos turpissimae pecudis caput asini consecratum, inepta nescio qua persuasione, venerari: digna et nata religio talibus moribus. Alii eos ferunt ipsius antistitis ac sacerdotis colere genitalia, et quasi parentis sui adorare naturam. Nescio an falsa, certe occultis ac nocturnis sacris apposita suspicio: et qui hominem, summo supplicio pro facinore punitum, et crucis ligna feralia, eorum caerimonias fabulantur, congruentia perditis sceleratisque tribuit altaria, ut id colant quod merentur. Jam de initiandis tirunculis fabula tam detestanda quam nota est: infans farre contectus, ut decipiat incautos, apponitur ei qui sacris imbuatur. Is infans a tirunculo, farris superficie, quasi ad innoxios ictus provocato, coecis occultisque vulneribus occiditur: hujus, proh nefas! sitienter sanguinem lambunt, hujus certatim membra dispertiunt: hac foederantur hostia; hac conscientia sceleris ad silentium mutuum pignerantur: haec sacra sacrilegiis omnibus tetriora. Et de convivio notum est, passim omnes loquuntur, id etiam Cirtensis nostri testatur oratio: ad epulas solemni die coeunt, cum omnibus liberis, sororibus, matribus, sexus omnis hominis et omnis aetatis: illic, post multas epulas, ubi convivium caruit [caluit], et incestae libidinis ebrietatis fervor exarsit, carnis [canis] qui candelabro nexus est, jactu offulae ultra spatium lineae qua vinctus est, ad impetum et saltum provocatur: sic everso et exstincto conscio lumine, impudentibus tenebris nexus infandae cupiditatis involvunt per incertum sortis; et, si non omnes opera, conscientia tamen pariter incesti, quoniam voto universorum appetitur quicquid accidere potest in actu singulorum.

Pactum Satanicum

anno 1633

mlE ntvL bbzlB ntS entvuj rfcL snetpp soN
tcap tpecca smebah eidh qsila toratsA qta
mecillop ciuh te .e sibon iuq rdnarG brU siredeof
. po te pulov noh nom suced munigriv merolf lum meroma
lemes terffo sboN .re arac illi teirbe oudirt bacinrof
te ealccE as baclucoc sdep bus gis gas ona ni
xilef giv na teviv tcap q ;ture suispi tagor sbon
.D delam son tni aetsop nev te moh art ni
mead ssoc tni fni ni tcaF

sanataS bubezleB rfcL

imilE nahtaiveL htoratsA

mod pcnirp mead te baid gam sop giS
tprcs htrblB

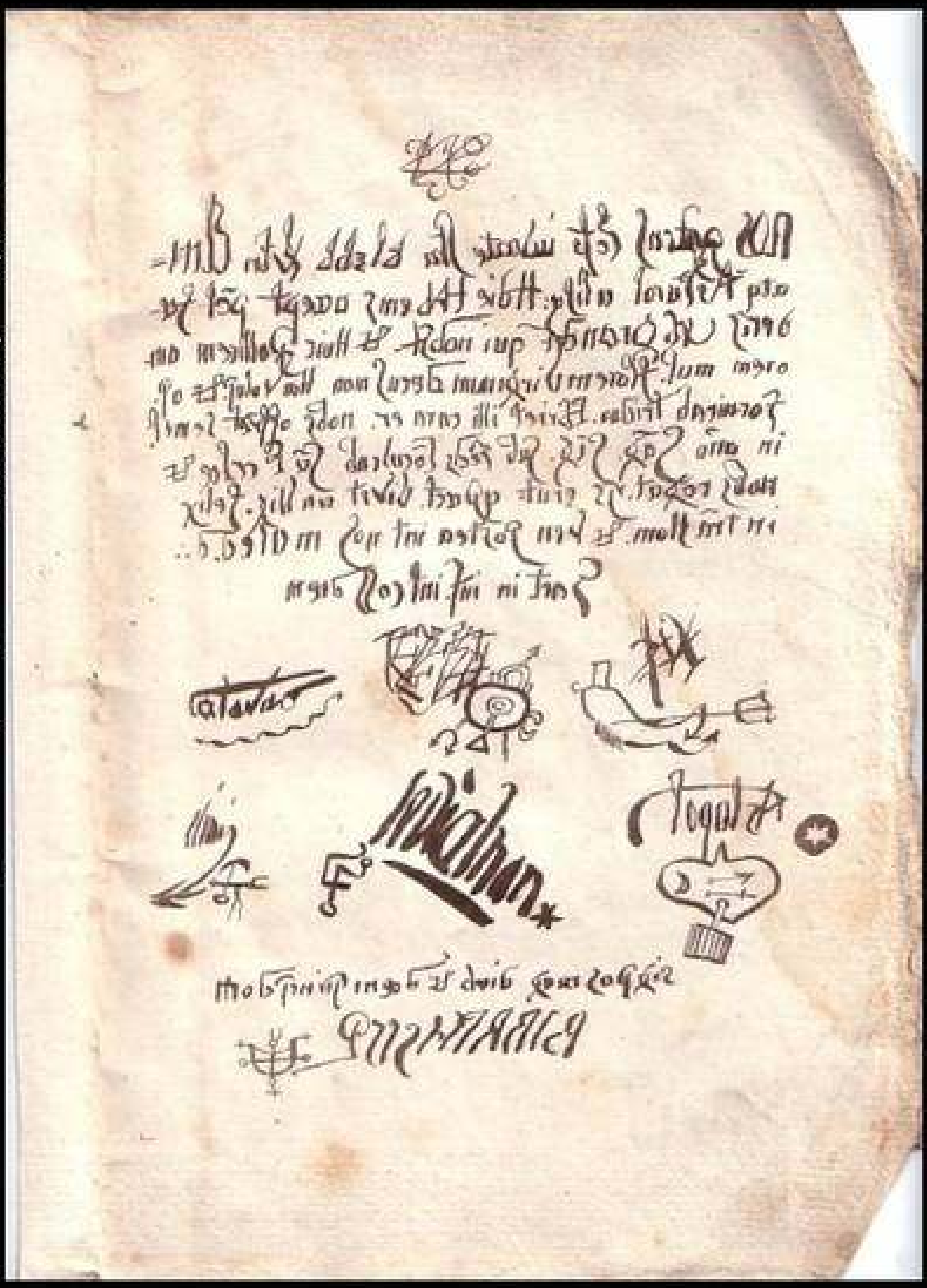

Nos pptens Lcfr juvnte Stn Blzbb Lvtn Elm
atq Astarot alisq hdie habems accept pact
foederis Urb Grandr qui nobis e. et huic pollicem
amorem mul florem virginum decus mon hon volup et op.
fornicab triduo ebriet illi cara er. Nobs offret semel
in ano sag sig sub peds coculcab sa Ecclae et
nobs rogat ipsius erut; q pact vivet an vig felix
in tra hom et ven postea int nos maled D.

Fact in inf int coss daem

Lcfr Belzebub Satanas
Astaroth Leviathan Elimi

Sig pos mag diab et daem princp dom
Blbrth scrpt

Nos praepotens Lucifer, juvante Satan, Belzebub, Leviathan, Elimi,
atque Astaroth, allisque, hodie habemus acceptum pactum
foederis Urbani Grandieri qui nobis est. Et huic pollicemur
amorem mulierum, florem virginum, decus monacharum, honores, voluptates et opes.
Fornicabitur triduo; ebrietas illi cara erit. Nobis offerit semel
in anno sanguinis sigillum, sub pedibus conculcabit sacra ecclesiae et
nobis rogationes ipsius erunt; quo pacto vivet annos viginti felix
in terra hominum, et veniet postea inter nos maleficere Deo.

Factum in infernis, inter consilia daemonum.

Lucifer Belzebub Satanas
Astaroth Leviathan Elimi

Sigilla posuere magister diabolus et daemones principes domini.
Baalberith, scriptor.

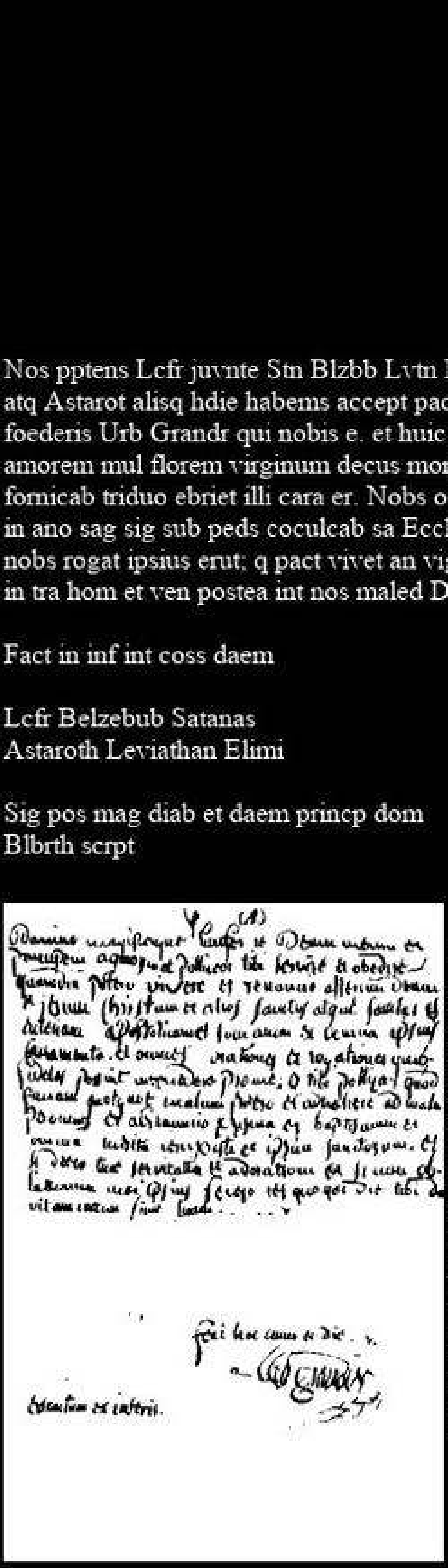

Domine magisterque Lucifer te deum et
principem agnosco, et polliceor tibi servire et obedire
quandiu potero vivere. Et renuncio alterum Deum
et Jesum Christum et alios sanctos atque sanctas et
Ecclesiam Apostolicam et Romanam et omnia ipsius
sacramenta et omnes orationes et rogationes quibus
fideles possint intercedere pro me; et tibi polliceor quid
faciam quotquot malum potero, et attrahere ad mala
per omnes; et abrenuncio chrismam et baptismum, et
omnia merita Jesu Christi et ipsius sanctorum; et
si deero tuae servitui et adorationi; et si non oblationem
mei ipsius fecero, ter quoque die, tibi do
vitam meam sicut tuam.
Feci hoc anno et die.
Urb. Grandier.
Extractum ex infernis.

Synagoga Satanae